Bu roman sizi bir sarmaşık gibi saracak.

PARANOYA

John Rector

EPHESUS

Rüya görür gibi yaşarız, yalnız başımıza…

Joseph Conrad - ‘Karanlığın Kalbi’

BÖLÜM I

PAZAR

1

Rüyamda evde biri vardı. Aniden bunun bir rüya olmayabileceğini fark edip gözlerimi açtım.

Pencereden gelen parlak ışık beynimi delip geçiyordu sanki. Üzerimde günlük kıyafetlerim, ayağımda ayakkabılarımla yatıyordum. Çarşaflar çamur içindeydi. Yatakta yavaşça doğruldum. Koridordan ayak sesleri geliyor, odama usulca yaklaşıyordu.

“Günaydın, Dex!”

Greg, üzerinde üniformasıyla eşikte dikiliyordu. Sebepsiz yere gülümsedim. Onu böyle görmeye alışık olmama rağmen rozeti bu kez komik gelmişti.

Elindeki fincanı bana doğru uzatarak, “Erken gelip kahve yaptım. Umarım sakıncası yoktur,” dedi. “Neden olsun ki? Davet edilmeden içeri girmiş falan değilsin sonuçta.”

Gülerek, “Haklısın. Haneye tecavüz denebilir buna,” dedi. “İstersen pazartesi günü büroya şikâyet dilekçesi verebilirsin.”

“Olabilir.” Kahveden bir yudum aldım. Çok acıydı, boğazımın yanmasına sebep olmuştu.

“Seni buraya ne getirdi, şerif?”

“Sadece uğradım.”

Buraya gelmesinin normal bir ziyaretten ibaret olduğunu sanmıyordum. Aklımdan geçeni ona söyledim.

“Şey, haklısın.” Greg yorgun adımlarla pencereye doğru yürüyüp dışarı bakmak için eğildi.

“Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin?”

“Beni kontrol mü ediyorsun?”

Greg, memnuniyetsizliğini belirtircesine ağzında bir şeyler geveledi. Pencereden çekilip odada dolaşmaya başladı.

Kahve fincanını, şifonyerin üzerinde duran boş Johnny Walker şişesinin yanına koydum. Silahım orada olmasına karşın şarjörü gitmişti.

Kafamı kaldırıp soran gözlerle Greg’e baktım.

“Geri alacaksın. Endişelenme.”

“Ne zaman?”

“Daha karar vermedim.”

Kafamı sallayarak ayağa kalktım. Zemin altımda tekinsiz bir şekilde sallanmaya başladı. Greg, yardım etmek için bana doğru uzanırken elimi kaldırıp uzak durmasını işaret ettim. Sendeleyerek yanından geçip koridordaki banyoya girdim. Önümdeki lavabo bir girdap gibi beni içine çekerken gördüğüm şey yüzünden aniden kendime gelmiştim.

Aynadaki yansımam babama benziyordu.

Soğuk suyla yüzümü yıkadıktan sonra yatak odasına geri dönüp şifonyerin üzerine bıraktığım kahveyi aldım.

Greg, önünde gazeteyle mutfak masasında oturuyordu. Yaklaşınca karikatür sayfasına baktığını gördüm.

Tek kelime etmeden karşısına oturdum.

“Bu sabah Liz beni aradı,” dedi Greg kafasını kaldırmadan. “Dün akşam bazı eşyalarını almak için buraya gelmiş.”

“Doğru… “

“Aranızda bir tür hadise yaşanmış sanırım.”

Kahvemi yudumladım.

Geriye yaslanıp bana baktı. “Onu bayağı korkuttuğunu söyledi, Dex.”

Fincanı masaya koyarken, “Niyetim bu değildi,” diye cevap verdim.

“Onun anlattığına göre, yüzüne doğru silahını sallayıp, ‘İyi kadın nefes almayan kadındır,’ demişsin.” Doğruyu söylemesine rağmen ona cevap vermek yerine sessiz kalmayı tercih ettim.

“Zavallı kadının ne kadar endişelendiğini anlamıyorsun, değil mi?”

“Tanrım, Greg!”

“Haplarını almaya devam ediyor musun?”

“Bunun ne alakası var şimdi?”

“Sen söyle. Yıllardır buraya gelmek zorunda kalmamıştım. Sen de ben de bunun o haplar yüzünden olduğunu biliyoruz. Onları almayı bıraktıysan bu durum dün akşamki davranışlarını açıklayabilir.”

“Hangi davranışlarımdan bahsediyorsun?”

Greg kollarını göğsünde birleştirdi. “Bayıldın mı?”

Başımı çevirdim.

“Ne hatırlıyorsun?”

“Bir kısmını hatırlıyorum yalnızca.”

Sesim niyetlendiğimden biraz daha sert çıkmıştı, sanki kendimi savunuyormuşum gibi. Greg, açıkça beni rahatsız etmeye çalışıyordu. Çocukluğumuzdan beri hangi damarıma basması gerektiğini iyi bildiğinden bu amacına ulaşmıştı.

Sessizce bana bakmaya devam etti.

“Söyleyecek bir şeyin varsa söyle.”

Duraksadı. “Traktörün nerede, Dex?”

Yapmak istemedim. Yemin ederim ki yapmak istemedim. Ama kendimi durduramıyordum. Pencereye gidip evin yan tarafına, traktörü bıraktığım yere baktım.

Gitmişti.

“Liz, onu tarlanı sürmekle tehdit ettiğini söyledi. Bunu hatırlıyor musun?”

Konuşmadım. Önceki gün traktörümün durduğu çakıllığın üzerindeki koyu yağ lekelerine baktım yalnızca.

Greg başka bir şey söylemeye başladı ama onu geçip arka kapıdan çıktım.

Yaz sonunda, mısırlar en uzun zamanlarındayken tüm tarlayı yerden görmek imkânsızdır. Bu sefer tamamını görmeme gerek yoktu. Evden yaklaşık on metre ötede, mısırların içindeki boşluk bir yara gibi uzanıyordu.

Sessizce mırıldanıp peşimde Greg’le oraya doğru gittim.

“Şükret ki arka tarafı vadiye düşürmeden koruya kadar gitmeyi başarmışsın. Bu hasadı kaybetmeyi kaldıramazdın.”

Mısırların yanında dikilip bir gece önce açtığım geniş yaraya baktım. Yol biraz eğriydi ama yaklaşık elli metre ileride, arka tekerlekleri kavak ağacı korusu boyunca ilerleyen derin hendeğe gömülmüş, ön tarafıysa havaya kalkmış traktörümü görmek için birkaç adım atmam yeterli olmuştu.

Yıllar boyu, Liz o ağaçları kesmem için ısrar edip durmuştu. Düşünüyordum da, orayı israf edilmiş alan olarak görmekte haklıydı. Koru tarlanın kıyısına karışıyor, hasat zamanı sorun çıkaran hafif bir eğime neden oluyordu. Burayı kazıp düzeltmek çok daha kolay olurdu benim için. Ama gerçek şu ki orayı seviyordum.

Bir yandan kavak ağaçları, diğer taraftan alçak tepelerle çevrili olduğundan, korunun arkasındaki alan oldukça korunaklı ve sessizdi. Oradayken yolu veya evi göremezdiniz, daha iyisi kimse de sizi göremezdi.

Aslında kızmasam da zaman zaman oradan birkaç genci kovalamak zorunda

kalıyordum. Dünyanın bu kısmında büyümek sıkıcıdır. Burası gençlerin birkaç bira içmeleri, kafayı bulmaları veya görünmeden ne yapmak istiyorlarsa yapmaları için kusursuz bir yerdi.

Onları suçlamıyordum ama tarlamdaki ürünleri ezmelerini, etrafa bira şişeleri ve fareleri çeken yemek artıkları bırakmalarını istemiyordum.

Genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlasam da artık umursamıyordum sanırım.

“Onu oradan çıkarmak için yardım etmemi ister misin?”

Kafamı salladım. “Ben çıkarırım.”

Söyler söylemez pişman olmuştum. Orası işleri zorlaştıracak kadar çamurluydu. Bir de yağmur yağarsa traktörü çıkarmam imkânsız hâle gelirdi.

“Fikrini değiştirirsen beni ara, olur mu? Gelirken kamyoneti getiririm. Yeni bir vinç aldım. Denemek iyi olurdu.”

“Teşekkürler. Sana haber veririm.”

Bir süre, ikimiz de traktöre bakarak orada dikildik.

Derken Greg, “En iyisinin gitmesi olabileceğini düşündün mü hiç?” dedi.

Yüz ifademi doğru okumuştu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi titriyordu çünkü.

“Sadece işlerin nasıl gittiğini düşünüyordum, şeyden beri…” Ellerini havaya kaldırıp kendini durdurdu. “Bak Dex, söylemeliyim ki siz hiçbir çiftin yaşamaması gereken şeyler yaşadınız. Belki ikiniz için de yeni bir başlangıç en iyisidir.”

Onu tek başına bırakarak uzaklaştım.

Eve geri döndüğümde dolaptan bir bira aldım. Verandaya çıkıp Liz’in önceki yıl el sanatları fuarından aldığı hasır sandalyelerden birine oturdum. Az sonra Greg evin yan tarafından çıkıp geldi ve verandanın basamaklarının başında durdu. Şişeyi görünce kaşlarını çatarak kafasını salladı.

“Daha öğlen bile olmadı. Biliyorsun, değil mi?”

“Bugün için herhangi bir planım yok.”

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama onu durdurdum.

“Silahımın şarjörü ne olacak?”

Greg gülümsedi. “Şimdilik geri vermeyi düşünmüyorum, Dex. En azından bugün değil.”

“Peki, ne zaman?”

Evin önündeki devriye arabasına doğru yürümeye başladı. “Bu haftasonu akşam yemeği için bize gelirsen şarjörünü alabilirsin. Seni görmek Julie’nin de çocukların da hoşuna gider.”

“Bilmiyorum.”

Cebine uzanıp şarjörü çıkardı. “İstediğim bedel bu.”

“Yaptığın şeyin yasadışı olduğundan kesinlikle eminim, şerif.”

Greg güldü. Omzunun üzerinden neşeyle el sallıyordu. Devriye arabasıyla geri geri gidip yola çıktıktan sonra arkasında yoğun bir bulut oluşmuştu. Tozlar rüzgârla dağılmadan önce gün ışığında dans ederek etraflarına altın sarısı parıltılar saçıyordu.

Verandada dikilip devriye arabasının tepeyi tırmanarak diğer tarafta gözden kaybolmasını izledim.

2

Duşa girip uzun bir süre suyun altında bekledim. Deneyimlerime göre, gözlerimin arka tarafında kendini hissettirmeye başlayan tatsız ağrı daha da kötüleşecekti. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamaya çalıştığımda kendimi sanki günlerdir yemek yememişim gibi hissettim.

Giyinmek için yatak odasına gittiğimde, bir pantolon ve yarı temiz bir gömlek bulup üzerime geçirdim. Liz’in odanın diğer ucunda bulunan dolabına

baktığımda giysilerinin çoğunun hâlâ orada asılı duruyor olması içimi rahatlatıyordu. Elimi kumaşların arasında gezdirdim ve yatağın kenarına oturdum.

Bir süre, orada Liz'in dolabına bakarak ve evin seslerini dinleyerek durdum.

Kimsesiz odalar oyalanacak başka şeyleri olmadığından bana kulak kabartıyordu sanki. Hissettiğim izlenme duygusu o kadar gerçekçiydi ki etrafıma bakmaktan kendimi alamadım.

Greg'in söylediklerini düşünüp Liz'le ayrı olmamızın bizim için daha mı iyi olduğunu merak ettim. Üzerine kafa yordukça daha da öfkeleniyordum. Böyle bir şeyi anca benim iyiliğim için söyleyeceğini biliyordum, Gene de içim bir türlü rahat etmiyordu.

Liz ve ben ayrıyken daha iyi değildik. Daha iyi olmaktan çok uzaktık. Greg de bunu gayet iyi biliyordu.

Gözlerimin arkasındaki acı keskinleşti. Hendeğe gitmeden önce bir şeyler yemem gerektiğinden kendimi zorlayıp mutfağa gittim.

Buzdolabında dilimlenmiş salam ve peynir buldum. Kurumuş iki dilim ekmekle kendime bir sandviç yaptım. Evde yiyebileceğim başka bir şey yoktu. Tekrar acıkırsam şehre inip biraz alışveriş yapmam gerekecekti.

Bu fikir iştahımın kesilmesine neden oldu ama yine de yemeye devam ettim.

Sandviç çok kuruydu. Birayla beraber yemesem yutamazdım sanırım. Bunlar günün geri kalanında beni ayakta tutmaya yeterdi muhtemelen.

Tezgâha yaslanıp gözlerimi kapattım. Pencereden gelen hafif esinti yumuşak bir öpücük gibiydi. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Bir dakika sonra duvardaki telefona uzandım. Ahizeyi kulağıma dayayıp Liz'in annesinin evinin numarasını çevirdim. Bir defa çaldırıp kapattım.

Ona ne söyleyecektim?

Greg'in söylediği doğruysa, onu öldürmekle tehdit ettiysem ne söyleyebilirdim ki? Özür dilememi, beni affetmesi için yalvarmamı

bekleyecekti. Fakat bunları yapmaya niyetim yoktu.

Beni terk eden, eşyalarını toplayıp haber bile vermeden çekip giden oydu. Ama onun konuşmak istediği bunlar değildi.

Liz, haplarım ve bayılmalarım hakkında konuşmak istiyordu sadece; kendisiyle ilgili konuları değil. İlaçları aldığımda gözlerime inen sis perdesini veya her şeyin renginin günden güne solmasını umursamıyordu.

Bunların hiçbiri onun sorunu değildi.

Tüm istediği, onları aldığımı bilmekti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Beni bırakıp gittiği için ben de hiçbir şeyi umursamıyordum artık.

Biramı bitirip boş şişeyi evyenin içine bıraktım. Buzdolabının üzerindeki dolaptan bir şişe Johnny Walker çıkardım.

Başımdaki ağrı, her yudumda biraz daha dindi.

Liz hakkında düşündükçe Greg'in haklı olup olmadığını daha çok merak ettim. Geri dönse bile hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Gittiği akşam, bana her baktığında Clara'yı anımsadığını söylemişti.

Bununla savaşamazdım.

Biraz daha içip şişeyi kapattım. Yatak odasına doğru giderken yalpalıyordum. Vardığımda dolabımın üst rafından geniş bir kutu çıkardım. Üzerinde 'kış' yazıyordu, içinde kazaklar vardı. Bana sadece kutu gerekiyordu, o sebeple içindekileri yatağa boşalttım. Derken Liz'in dolabına giderek elbiselerini askılardan çıkarıp kutuya fırlattım.

İşleri onun için kolaylaştıracaktım.

İkimiz için de…

Elimde tuttuğum elbise dikkatimi çekmeden önce dolabın yarısını boşaltmıştım.

Fotoğraf karesi gibiydi.

Yıllar içinde bunu defalarca giydiğini hatırlıyordum ama o anda tüm anımsadığım ilk giyişiydi. Temmuzun 4'ü. Arka bahçede, mangalda hamburger yapıp verandada mısır tarlaları üzerinde patlayan havai fişekleri izlemiştik.

Clara, "Anneciğim, bu elbise seni zayıf gösteriyor," demişti. Liz de kahkahalar eşliğinde onun ne kadar büyüleyici bir kız olduğunu, onu ne kadar sevdiğini anlatmıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatak odamıza geçerken bana bakışını, elbisenin bir gölge gibi yumuşak ve sıcak üzerinden akışını hasretle andım.

Elbise kucağımda yatağın kenarına oturdum. Ağlamıyordum ama uzun zaman oradan ayrılamadım.

Kalktığımda elbiselerini tekrar dolabına astım ve dışarı çıkıp hâlâ hendekte olan traktörümün yanına gitmek için tarlaya girdim.

3

Sanırım kırılmadı. Fakat kanama durmak bilmiyordu.

Gömleğimi çıkarıp kolunu elimin etrafına sıkıca doladım. Traktöre yaslanırken kalbimin her atışını hissedebiliyordum. Kırmızı bir leke gömleğin koluna yayıldı yavaşça. Avucumda ufak bir kan birikintisi oluşmuştu.

Eve geri dönmeyi ve arabayla kasabadaki kliniğe gitmeyi düşündüm ama sonra anlamsız geldi. Elbet duracaktı. O kadar çok içmemiştim. Traktörü çıkarma işi bitince elimi temizleyebilirdim.

Yaklaşmıştım. Hatta arka tekerlerden birisini kurtarmıştım bile. Lastiği desteklemek için kullandığım tahta kayıp elime saplandığında diğerini de çıkarıyordum neredeyse. Akan kanı görünceye kadar ne olduğunu anlamamıştım.

Hiçbir şey hissetmedim.

Avucumda biriken kanı temizleyip gömleğin diğer koluyla elimi tekrar sardım. Kanama yavaşlıyor gibi görünüyordu. Eve geri dönmediğim için kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Gün zaten sona ermek üzereydi, küçük bir çizik yüzünden durmak istemedim.

Elimi yeniden sıkıca sardıktan sonra, çamura gömülmüş lastiği kurtarmak için kullanabileceğim başka bir tahta veya kaya bulmak için etrafa bakındım. Aradığımı bulamayınca hendeğin diğer tarafına çıkıp kavaklara doğru yürüdüm.

Koruluk, dışarıdan daha serindi sanki. Ağaçların ortasında durup hafif rüzgârda sallanan yaprakların parıltısına baktım. Bir süre sadece sakinleştirici sesleri dinleyerek, nefes alarak ve dallardan süzülen erken akşam ışığını izleyerek orada dikildim.

Yerde gençlerin bıraktığı boş bira kutuları dikkatimi çekmişti. Belki daha sonra gelip toplarım diye düşünerek birkaç tanesini bir araya getirdim.

Saçma bir düşünceydi. İhtiyacım olan şeyi aramaya devam ettim.

Koruluğun diğer tarafındaki bir şey dikkatimi çekti. Ne olduğunu önce anlayamadım. Yaklaşınca, şerit şekerleme gibi pembe-mavi çizgileri olan bir bayan çantası olduğunu fark ettim. Yerden aldığımda oldukça ağır olduğunu gördüm. Etrafta kimse var mı diye kontrol etmek için çevreme bakındım. Yalnız olduğumu bilmeme rağmen içimden bir his emin olmak istiyordu.

Çantanın üzerinde markasını belirten herhangi bir şey yoktu. Yeni görünüyordu. Yere koyup içini kontrol ettim.

İlk gördüğüm şey aynı tasarımdaki daha küçük bir çantaydı. İçinde bir sürü makyaj malzemesi vardı. İçine tekrar uzandığımda birkaç kalem, bir çek defteri ve bir cüzdan buldum.

Çek defteri yerel bir bankadandı. Hesapta yirmi yedi dolar olduğunu gürdüm. Defteri çantaya geri koyup cüzdandaki ehliyeti çıkardım.

Ehliyetteki fotoğrafta koyu saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, gülümseyen genç bir kız vardı. Adı Jessica Cammon’du. Doğum tarihine bakılırsa daha on altı yaşındaydı.

Etrafa dağılmış bira kutularına bakıp kafamı salladım. On altı yaşındaki kızım gözlerden uzak mısır tarlalarında bira içse…

Kendimi durdurdum.

Cüzdanın geri kalanını yoklamaya başladım. İçinde on üç dolar ve birkaç

maaş makbuzu vardı. Birinin üzerindeki adı okudum: Riverbank Cafe.

Oraya birkaç kez gitmiştim. Fotoğrafına daha yakından bakıp kızı orada görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Yüzünü hatırlamıyordum. Gerçi ben oraya gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de çalışmaya yeni başlamıştı.

Her şeyi çantaya geri koydum. Yarın sabah kahvaltı için Riverbank Cafe'ye gitmeliydim belki de. Bu, beni bir gün daha markete gitmekten kurtarırdı muhtemelen. Ayrıca çantayı tezgâha bıraktığımda kızın yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum.

Yapmam gerekenin ehliyette yazan adrese gitmek ve belki de çantayı ailesine vermek olduğunu biliyordum. Onlara nerede bulduğumu anlatır, durumu onların halletmesine izin verirdim. Ama bunların hiçbiri benim sorunum değildi. Kızı bulup çantayı ona verecektim.

Ailesinin sorularıyla muhatap olmak istemiyordum.

Başka bir şeye bakmadan çantayı kapattım. Güneş ufka doğru yavaşça ilerliyordu. Gökyüzü yakında yoğun, kızıl bir sisle dolacaktı. Derhâl traktöre geri dönmezsem kurtarma işini yarın bitirmekten başka çarem kalmayacaktı. Böyle bir durumda, Greg'i arayıp vinci getirmesini istemeye karar verdim. Kısa sürede hallederdik.

Hendeğe doğru yürürken son bir kez dönüp omzumun üzerinden arkama baktım. O sırada, ağaçların hemen ötesinde, mısırların arasında bir şeylerin yattığını fark ettim ama durduğum yerden ne olduğunu anlayamıyordum.

Oraya doğru ilerledim.

Rüzgâr başlamıştı. İlerideki şey her ne ise, esintiyle ileri geri dans ediyordu. Mısırlara takılmış koyu renk bir ceket ya da gömlek gibi görünüyordu.

Ağaçları geçip korunaklı alana çıktım. Birkaç kararsız adımdan sonra gördüklerim yüzünden olduğum yerde kalakaldım.

Gördüğüm şeyi hemen tanıdım. Bu, Riverbank Cafe'nin garson üniformasıydı: Altın sarısı çizgili, siyah bir elbise.

Elbiseyi giyen kız benim durduğum yerden uzakta, yüzü tarlaya dönük bir

şekilde yan yatıyordu. Koyu renk saçları kafasına yapışmış, bacakları sanki uyuyormuş gibi göğsüne doğru çekilmişti. Bir kolu önüne doğru uzanmışken diğeri yan tarafında avucu yukarı bakacak şekilde durmaktaydı.

Yüzünü bile görmeden ne olduğunu anlamıştım.

4

Eve döndüğümde nefes nefeseydim. Çamura bulanmış, hendeğe düşmüş ve kafamı bir kayaya vurmuştum. Yanağımdan aşağı süzülen kanın sıcak akışını hissedebiliyordum.

Mutfağa koşup Greg'in numarasını tuşladım. Cevap veren kimse yoktu. Kapattım. Ocağın üzerindeki saat sekizi gösteriyordu. Hâlâ iş yerinde olduğunu zannetmiyordum ama orada olmasa bile onu bulabilirlerdi.

Başka biriyle konuşmak istemiyordum.

Telefon defterini, Liz'in her zaman koyduğu dolaptan çıkarıp şerifin ofis numarası için defterin ilk birkaç sayfasını taradım. Numarayı nihayet bulduğumda telefonu alıp çevirmeye başladım.

Yarı yolda durdum.

Bunu Greg'e anlatmak gerçekten iyi bir fikir miydi?

Aklımda keskin bir fikir parladı aniden. Aramaya devam etmeme izin vermedi.

Yine oldu.

Yüzümde kan, kulağımda telefon, kıpırdayamadan ve düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak mutfakta dikildim.

"Hayır."

Sesim, yumuşak bir fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Düşünce yeniden parladı. Bu kez görüntüler de vardı, kötü görüntüler. Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Yine oldu.

Bunun olması imkânsızdı.

Belli ki kız uzun süredir korulukta değildi. Ama bu dün gece orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Onu görmüş, onunla karşılaşmış olabilirdim ve…

Hayır, bu mümkün değildi.

Gözlerimi kapatıp dün geceden bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Aklımda yalnızca bulanık görüntüler, ses karmaşası ve sabah çamur içinde uyanışım vardı.

Yine oldu.

Bu düşünce, ahizeyi tutan elimin telefonu yerine koymak için hareket etmesine yetti.

Buzdolabına gidip bir bira aldım. Büyük bir yudum aldıktan sonra soğuk şişeyi alnıma dayadım.

Çektiğimde şişede kan vardı.

Lavabonun üzerindeki havluyu soğuk suyla ıslatıp inleyerek alnıma bastırdım.

Daha önce de tarlamda gençleri yakalamıştım ama hiç sinirlenmemiştim. Kavga gürültü istemiyordum sonuçta.

Ama bu dışarıdan bakıldığında nasıl görünürdü?

Greg’le ilkokuldan beri arkadaştık. Babamın alkolik olması sebebiyle onların evinde kendi evimde kaldığımdan daha fazla kaldım. Tüm kötü zamanlarımda oradaydım, kardeş kadar yakındık. Ama şüphesiz ki karımı ölümle tehdit ettiğimin ertesi günü mülkümde bir ceset bulmam pek iyi görünmezdi.

Haklı olarak, onun ve daha pek çok kişinin kafasında soru işaretleri oluşacaktı.

Birçok insan bana bakacak ve geçmişte kalan, unutulmuş sorular yeniden su

yüzüne çıkacaktı.

Tanrım, keşke oraya hiç gitmeseydim!

Beklemeyi, cesetten haberim yokmuş gibi davranmayı düşündüm. Kızla herhangi bir alakam olduğunu sanmıyordum. Oraya gittiğimi veya ne bulduğumu başka kimse bilemeyeceğinden, tek yapmam gereken sessiz kalmaktı.

Bunu bir anlığına düşünmeme karşın içten içe böyle bir seçeneğim olmadığını biliyordum. Ne pahasına olursa olsun birilerine haber vermeliydim.

Tezgâha geri dönüp Greg'i aramak için telefona uzandım. Daha elime almadan telefon çaldı. Kıpırdayamadım.

Kalbim göğüs kafesimi aşmaya çalışıyor gibiydi. Dördüncü çalıştan sonra açtım.

"Merhaba, Dexter."

Arayan Liz'di.

Telefonu masaya taşıyıp oturdum. Gözlerimi yavaşça kapatarak arkama yaslandım. Geçen her saniye, bir şey söylemediğim için kendime lanet okuyordum ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu.

"Nasılsın?"

"İyiyim."

Rüzgâr perdeyi havalandırınca bir an için uzaktaki koruyu gördüm. Masada duran ellerime baktım. Tırnaklarımdaki kurumuş kanı görünce öfkeyle yumruklarımı sıktım.

"Ne istiyorsun, Liz?"

"Dün akşam istediğim şeyi… Elbiselerimin yarısı hâlâ orada, tüm kitaplarım ve… "

"Gel al, seni durdurmayacağım."

“Daha önce de böyle söylemiştin.”

“Evet,” dedim. “Sanırım söyledim.”

Çakmağın kendine has sürtünme sesini ve sonrasında Liz’in sigarasından çektiği derin nefesi duydum. “İlaçlarını almayı ne zaman bıraktın?”

“Tekrar sigara içmeye ne zaman başladın?”

Cevap vermedi, bir dakika için ikimiz de bir şey söylemedik.

“Bu ciddi bir karar, Dexter.”

“Sana açıklama borçlu değilim. Çekip giden sendin.”

“Ah, her şey bununla mı ilgiliydi? Ben gittim ve sen haplarını almayı bıraktın, öyle mi? Ne zamandır haplarını almıyorsun?”

“Seni ilgilendirmez.”

Sigaranın dumanını ahizeye üflüyordu. “Korkaksın, hepsi bu. Tüm olan bitende, bir şeylerini kaybedenin sadece sen olduğunu mu zannediyorsun?”

Cevap vermemi beklemedi.

“Clara benim de kızımdı. Ben de her gün en az senin kadar hissediyorum acısını. Fakat bu umurunda bile değil. Kendinden başka hiçbir şeyi düşünmüyorsun.”

Hiçbir şey söylemeden bekledim.

“Beraber kalmayı denedim,” dedi Liz. “Aksini iddia edemezsin.”

“Yeterli değildi.”

“Elimden bu kadarı geliyor.”

Sessizlik…

‘Ya sen ne yaptın, Dexter? Denedin mi?”

Cevap vermedim. Clara'nın sesini hatırlamaya çalışıyordum. İçim acıyarak fark ettim ki anımsadığım sesin onun olup olmadığından emin olamıyordum.

"Üzgünüm," dedim.

"Ne için?" diye sordu yorgun bir sesle.

Cevabımın bir anlamı olmayacağını biliyordum, bu yüzden söylemek istediklerimi kendime sakladım.

Bir şey dememi beklerken saniyeler hızla geçiyordu. Benim konuşmadığımı görünce, "Eşyalarımı almalıyım," dedi.

"Bilezikleri hatırlıyor musun? Hani iplerden yaptıklarını?"

"Dexter!"

"Bana verdiklerini kaybettim," dedim gülerek. "O lanet şeylerden bana yüzlerce vermiş olmalı. Önceden evin her yerinde bulurdum ama şimdi bir tane bile bulamıyorum. Her yere baktım; mobilyaların, halıların altlarına bile. Bir tane olsun bulamadım."

"Dexter."

"Nereye gitmiş olabilirler ki? Gizli bir yerde, onlardan bir sürü olmadığına inanmak çok zor."

"Bende bir çift var."

"Her taraftaydılar. Şimdiyse…"

"Sana bir tane verebilirim."

"Her yere baktım, Liz. Her yere."

"Sana benimkilerden bir tane veririm."

Durdum. "Dün akşam için üzgünüm. Söz veriyorum, bir dahaki sefere sorun olmayacak."

"Sen yokken gelmem daha iyi olur. Şu anda seni görmenin iyi bir fikir

olduğundan emin değilim.” “Neden?”

“Bunu gerçekten sormak zorunda mısın?”

“Kötü bir geceydi, hepsi bu…”

Bir şey söyleyecekken durdu. “Dün geceyi biraz olsun hatırlıyor musun?”

“Ne yaptığımı biliyorum.”

Duraksadı. Tekrar konuştuğunda neredeyse fısıldıyordu.

“Kendinden mi geçtin?”

“Sana söyledim, ne yaptığımın farkındayım.”

“Bu ciddi, Dexter. Biliyorsun.”

Göğsümde biriken bir öfkeyi geri itmek için kendimi zorladım.

“Bak, Liz. Seni asla incitmem.”

“Bundan nasıl emin olabilirsin? İlaçlarını içmiyorsun ve kendinden geçersen neler yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok.”

“Liz!”

“Neler olabileceğini unuttun mu?”

“Lanet olsun, bu seni hiç ilgilendirmez.”

Telefonu bırakıp sigarasını söndürmeye gitti. Geri döndüğünde sesi sakindi.

“Tamam. Beni ilgilendirmez ama dün akşam ne hâlde olduğunu biliyor musun? Seni hiç öyle görmemiştim, şeyden beri…” Duraksadı. ‘Yıllardır…”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Bilmiyorum.”

“Dün gece gördüğün Dexter’in gerçekten de birini incitebileceğini

düşünüyor musun?”

Hemen cevap vermedi. Kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştığını anladım. Bir an sonra, “Dün gece beni korkuttun. Farklı biriydin,” dedi.

“Fakat incitmiş olabileceği…”

“Evet” dedi. “Düşünüyorum.”

5

Greg’i aramadım.

Liz telefonu kapattıktan sonra mutfakta kalıp kararan tarlaya ve uzaktaki ağaçlığa baktım. Söylediklerini düşündüm.

Şurası kesin ki önceki geceye dair hiçbir anım yoktu. Gene de kimseyi incitmediğimi tüm benliğimle hissediyordum. Kızın tarlama nasıl geldiğini veya onu kimin öldürdüğünü bilmiyordum ama benimle ilgisi olmadığından emindim.

Yine de haber yayılırsa ve kasabadaki insanlar kızın cesedinin nerede bulunduğunu duyarlarsa söylentilerin ardı arkası kesilmezdi.

Buralarda kimse böyle şeyleri unutmaz.

Yıllar içinde, kasabaya indiğimde insanların bana bakmalarına ve fısıldaşmalarına alıştım. Clara’dan sonra oldukça azaldılar ama hiç bitmediler. Tüm bunları geri getirmek için bir kıvılcım yeterdi.

Mülkümde işlenen bir cinayet gibi.

Kalkıp buzdolabının üzerindeki dolaptan Johnny Walker şişesini aldım. Dışarı çıkıp verandanın merdivenlerine oturarak içkimi ağır ağır yudumladım. Güneş, gökyüzünü kızıla boyayarak batmaktaydı. Birkaç koyu bulut doğudan kasabaya doğru yaklaşıyordu.

Şimşek çakarken aklıma traktörüm geldi. Hendekte ıslanacaktı ama şu an için elimden gelen bir şey yoktu. Korulukta yatan şey göz önüne alındığında yardım için Greg’i aramak pek de iyi bir fikir değildi.

Birlikte uzun bir geçmişimiz olmasına rağmen ortada kızın ölümüyle bir ilgim olduğunu düşünmesine yetecek kadar delil vardı.

Beni temize çıkaracak kanıtlar bulmadan gördüklerimi ona anlatmayacaktım.

Bir yudum daha alıp korudaki kavak ağaçlarının rüzgârla mücadelesini izledim.

Suçsuz olduğumu ispatlayabilir miydim? Orada beni işaret etmeyen, gözden kaçırdığım bir şeyler olmalıydı. Bunu bulup Greg'e verebilirsem cesedi gösterebilirdim.

Hayır, bu kötü bir fikirdi.

Rastlayacağım herhangi bir kanıtı polis de bulabilirdi. İşi onlara bırakmalıydım. Muhtemelen cinayet mahallini bozar, işe yarar hiçbir şey bulamadan elim boş dönerdim.

Yine de, bu fikri aklımdan çıkaramıyordum.

Söz konusu kişi ben olunca kötü fikirler nadiren gider zaten.

Çocukken, Greg evlerinin önünde tırmandığımız meşe ağacından düştü ve bacağını iki yerden kırdı. Kemiğin deriye dayandığını görmüştüm. Bir şeyler yapmam gerekiyordu fakat ailesi evde değildi. En sonunda, onu üç kilometre boyunca Dr. Whitfield'in evine kadar sırtımda taşıdım.

Oraya vardığımızda Dr. Whitfield, Greg'in bacağını sarıp bizi hastaneye götürdü. Ailesi gelene kadar hastanede bekledim. Geldiklerinde olanları anlattım.

Kendimi kahraman gibi göstermek için Greg'in yarasını ve onu taşımanın zorluğunu abartmıştım. Bitirdiğimde göğsüm kabarmıştı.

Fakat Greg'in babası bana kaşlarını çatarak bakıyordu. "Neden eve gidip telefon etmedin? Neden gereksiz yere tüm bunları yaptın?"

Verecek herhangi bir cevabım yoktu.

Greg'i gördüğümüzde, ailesi onu övmeye başladı. Kırık bacakla o kadar

uzağa taşınırken acıya kahramanca dayandığı için onunla gurur duyuyorlardı.

Bense sessiz kaldım.

Daha sonra evlerinde yalnız kaldığımızda Greg bana teşekkür etti.

“Ben de aynısını yapardım,” dedi. “Sonuçta telefon benim de aklıma gelmemişti. Bunun canını sıkmasına izin verme.”

Söylediklerine inanmamıştım. Greg baskı altında hep iyiydi, her zaman her konuda iyiydi.

Ben mi? Ben, babası alkolik olan çocuktum. Lisede, beyzbol topuna herkesten daha iyi vurabildiğimi anlayana kadar insanlar benimle ilgili herhangi bir konuda olumlu bir şey söylememişlerdi ve sonunda işler biraz olsun iyiye gitmeye başlamıştı.

Liz’le tanıştım. Birkaç okuldan burs teklifi aldım. Ama en iyisi, bir süre için Donald McCray’in serseri oğlu olmaktan çıkmıştım.

Sonra her şey mahvoldu.

Ve şimdi, her şey yeniden mahvoluyor.

Hayır, Greg’i arayamam. Evet, kızın ölümünü kendi başıma araştırmak kötü bir karar. Ama göze alabildiğim tek karar da bu.

Viski şişesini kapattım. Cebime koyup tarlada yeni açılan yoldan koruya doğru ilerlemeye başladım. Planımı tekrar düşündüğümde hapları bırakmamın kararlarımı etkileyip etkilemediğini merak ettim. Aklıma gelen cevap hoşuma gitmese de şu an için başka seçeneğim olmadığına karar verdim.

6

Kız, yan yatmış bir şekilde mısırlara bakıyordu. Peçe gibi yüzünü örten saçlarında hareketli bir pırıltı vardı. Yaklaşınca bunun sebebi olan kara sinekleri gördüm.

Yanına adım atar atmaz sinekler dağıldı ve yerde kurumuş sarı kusmuğu ortaya çıkardı. Görebildiğim kadarıyla etrafta kan yoktu. Üniforması temiz

görünüyordu; herhangi bir yırtık veya leke yoktu.

Sinekleri kovaladıktan sonra eğilip kızın alnında elimi gezdirdim. Saçını yüzünden çekmek istemiştim ama kusmukla kuruyup yapışan saçların kurtulurken çıkardığı ses, boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Cesedin yanına eğilince sinekler bu sefer de ayağımın etrafına toplanmaya başladı. Kızın dudakları morarıp çatlamıştı. Gözlerinden birisi yarı kapalıydı.

Diğeri ise gökyüzüne doğru bakıyordu. Gözlerinin altındaki siyah makyaj akıp donuk mavi cildine bulaşmış, sanki ağlıyormuş gibi görünmesine sebep olmuştu.

Bir kez daha elimi alnında gezdirerek saçlarını kulağının arkasına attım. Toplam dört tane gümüş halka küpe vardı kulağında; üçü aşağıda, biri yukarıda, kıkırdakta.

Elimi çekerken bir an için yanağına dokundum. Cildinin soğuk olmasını bekliyordum ama değildi. Şu an ufkun altına inmiş olan güneş onu sıcak tutmuştu. Fakat gelen geceyle bu değişecekti.

Parmaklarımın ucunda dönüp yere, kızın etrafına bakındım. Gözüme orada olmaması gereken herhangi bir şey çarpmadı.

Sağ elinin üstünde kırmızı bir karınca yürüyordu. Parmaklarımın arasında ezip uzağa fırlattım. Bu sırada, sağ elinin orta parmağında bir okul yüzüğü olduğunu fark ettim. Onun için oldukça büyüktü. Parmağına uyması için yüzüğün iç tarafını bantla kaplamıştı.

Daha da yaklaştım. Yüzüğün bir tarafında futbol topu ile gol direkleri, diğer tarafında iki tane harf vardı.

‘JL’ yani Jefferson Lisesi.

Aynısı bende de vardı. Fakat benimkine beyzbol topu ve Amerikan bayrağı işlenmişti.

Başkasının takmasına hiçbir zaman izin vermemiştim.

Eğilip yüzünü daha yakından incelemeye başladım. Ehliyetinde fotoğrafını

görmüştüm ama bu yeterli değildi.

Omzuna uzanırken duraksadım.

Yerinden oynatmamalıydım. Suç mahallini bozmak, durumu daha da kötüleştirirdi. Birinin anlaması hâlinde kullanabileceğim bahaneleri düşünmeye çalıştım.

Gerçekten ölü olup olmadığını anlamak istediğimi söyleyebilirdim. Yeterince iyi bir bahaneydi.

Kızı sırt üstü çevirdim.

Ölünce vücudun ağırlaştığını duymuştum ama döndürürken vücudunun neredeyse bir tüy kadar hafif olduğunu fark ettim şaşırarak.

İşim bittiğinde karşımdaki manzara yüzünden kafamı çevirmek zorunda kaldım.

Yüzün sol tarafına kan oturmuş, o bölge neredeyse simsiyah olmuştu. Öne uzanmış kolu şimdi kafasının üzerini işaret ediyordu. Kolunu yan tarafına indirmeyi başardım ama zorlama yüzünden olsa gerek kasları tekinsiz bir şekilde seğirmeye başladı.

Dizlerinden kıvrılmış bacakları, şimdi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Yaptığı açı, eteğinin beline doğru kaymasına ve altındaki ince mavi çamaşırın görünmesine neden olmuştu.

Uzanıp eteğini dizlerine doğru çektim. Durmayacaktı, ben de düzelene kadar her iki bacağına bastırdım.

Bu kez etek bıraktığım gibi durdu. Ben de midemdeki sancıyı ve pantolonumun önündeki kabartıyı görmezden geldim.

İnce mavi çamaşırlar?

Yüzüne baktım. Ona neler olduğunu, benim tarlama nasıl geldiğini düşünmeye çalıştım.

Doğuda, uzaklarda bir şimşek çaktı. Yağmurun ilk dokunuşları tenimi

okşuyordu. Başımı kaldırıp bakınca hızla yaklaşan bulutları gördüm. İşe yarar bir şeyler bulacaksam acele etmeliydim.

Bir kez daha etrafa bakındım ama sıra dışı bir şey göremedim yine. Çanta tekrar gözüme çarptı. Bıraktığım yerde, korunun kenarında duruyordu.

İçinde, ilk seferde gözden kaçırdığım bir şeyler -bir ipucu veya bağlantı - olabileceğini düşündüm.

Çantayı açtığımda dibinde küçük, yeşil bir kutu gördüm. İçinde birkaç ped bulunuyordu. Kutuyu kapatıp çantanın içine bıraktım. Stres, cebimdeki şişeye uzanmam için elimi kontrolüm dışında yönlendiriyordu sanki.

Birkaç dakikalık sakinleşme arasından sonra tekrar işe koyuldum.

Siyah bir adres defteri bulmuştum. Fakat sayfaları boştu. Yan tarafındaki fermuarlı bölümde iki tane fotoğraf vardı. İlkinde, Jessica ve tanımadığım iki kız güneşli bir günde dışarıda eğlenip gülüyorlardı. Hepsi güneş gözlüğü takmış, ince askılı tişört giymişlerdi.

Diğer fotoğrafta, Jessica kendinden birkaç yaş daha büyük görünen bir gençle beraberdi. Siyah bir Ford Mustang'e yaslanmışlardı. Kız kollarını çocuğun boynuna dolamış, kafasını göğsüne yaslamıştı. İkisi de objektife bakmıyor veya gülümsemiyordu. Fotoğrafın ciddi görünmesini istediklerini düşündüm.

Lisede, aşk ciddiydi,

Fotoğrafları ayağımın dibine koyup çantaya geri döndüm. Bir paket meyveli sakız, dört kalem ve bir kutu nane şekeri buldum. Çantanın dibinde biraz bozuk paranın yanı sıra geçici işler bulan bir ajansın kartviziti vardı. Kartta şöyle yazıyordu:

'ACİL PERSONEL: Bugün ara, bugün başla'

Bir lise öğrencisi nasıl iki işte birden çalışırdı ki? Paraya çok ihtiyacı vardı acaba? Ölümü bununla ilgili olabilir miydi?

Fotoğraflara bir kez daha baktım. Kızın ölümünden kimsenin haberdar olup olmadığını merak ediyordum.

Elimdeki fotoğrafın üzerine bir yağmur damlası düştü. Kızın hâline üzülerek başparmağımla damlayı sildim. Gökyüzü önce kırmızıdan mora, şimdiyse siyaha dönmüştü. Islanmak istemiyorsam eve dönmeliydim.

Yarın, diye karar verdim, kasabaya gidip Jessica Cammon hakkında ne bulabileceğime bakacaktım. Birileri kızın başına ne geldiğini biliyor olmalıydı.

Resimlere son bir kez daha baktım. Jessica'nın yüzünü inceleyip kollarını benim boynuma doladığını, bana sarılıp yardım ettiğim için bana teşekkür ettiğini hayal ettim ve gülümsedim.

Çantayı eski yerine koyup eve doğru yürümeye başladım. Az sonra arkama baktığımda Jessica'yı yağmurda dışarıda bıraktığım için saçma bir şekilde kendimi kötü hissettim. Kız ölüydü sonuçta. Yağmur onun için dert değildi artık. Bu düşünceyle avunup kendimi yürümeye zorladım.

Rüzgâr şiddetleniyor, etrafımdaki mısırlar dalgalanıyordu. Daha hızlı yürüdüm, derken koşmaya başladım. Eve vardığımda nefes nefeseydim.

Yan tarafıma keskin bir ağrı saplanmıştı. Cebimdeki şişeyi kafama dikip geçmesini bekledim.

Ağrım geçti ama rüzgâr dinmedi.

Verandada dikilip korudaki kavakların gölgelerine baktım. Gökyüzü neredeyse tamamen kararmıştı, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kendime kızın iyi olacağını hatırlatmak zorunda kaldım. Fakat bir türlü içime sinmiyordu.

O da benim gibi yapayalnızdı. Bir an için, yağmurun arasından uzaklarda birinin ağladığını duydum.

Sonrası sessizlik.

Bir süre daha dinledikten sonra içeri girip kapıyı arkamdan kilitledim.

PAZARTESİ

7

Riverbank Cafe, ana caddenin ücra bir köşesinde, kapının her iki yanındaki üç küçük kare cam dışında penceresi olmayan, tek katlı tuğla bir binaydı. Eskiden bardı fakat sahibi emekli olunca işi yeğenine bırakmış, o da burayı restorana çevirmişti.

Görünüşe göre, o yeğen şehirde uyuşturucuya bulaşıp bazı problemler yaşadıktan sonra İsa'yı bulmuş, minik bir kasabadaki küçük bir işin, evliliğini ve ruhunu kurtarmak için iyi olabileceğine karar vermişti.

İş, bar olmadıkça tabii ki…

Liz, işletme isminin Vaftizci Yahya ile ilgili olduğunu söylemişti bir zamanlar ama kutsal kitap hikâyeleri dinleyecek biri olmamıştım hiç, hikâyeyi duyduysam bile hatırlamıyordum. Liz, 'Yahya, İsa'yı vaftiz eden ve sonra Romalılar tarafından kafası kesilen adamdı," demişti sanırım.

Ben de ona güzel omletler yaptıklarını söylemiştim.

Bu, konuşmanın sonu olmuştu.

Riverbank Cafe'nin önündeki toprak park alanına, arkasında hayvan taşıma karavanı olan siyah kamyonun yanına park ettim. Karavanda, domuzlar sıcak yüzünden kıpırdanıp homurdanıyorlardı. Kamyonun ön ızgarasında, ölü böcekler konfederasyon bayrağının üzerini kaplamıştı.

Arabadan inip park alanını geçtim ve ön kapıdan içeri girdim. Kafe serindi, kendimi iyi hissettirmişti. Tezgâhın arkasındaki kadın bana bakıp gülümsedi. Gözlerinden beni tanıdığını gösteren bir ifade geçti ama tebessümü kaybolmadı.

"Uzun zamandır ortalarda görünmüyordun," dedi. "Bugün yalnız mısın, yoksa karın da geliyor mu?" "Sadece ben varım," dedim.

Onaylayıp duvar boyunca dizilmiş kabinleri gösterdi. "Şey, istediğin yere oturabilirsin."

İçeride, kabinlerden birinde oturan yaşlı bir çift ile tezgâhta oturan Harley Davidson tişörtlü bir adam vardı sadece. Her tarafı görebileceğim bir köşeye oturdum. Bir dakika sonra mutfaktan genç bir kız çıktı, tezgâhtan bir menü alıp bana uzattı.

“Kahve?”

“Olur…” dedim ve ne sipariş edeceğimi bildiğim hâlde menüyü aldım.

Uzaklaşmasını izledim. Jessica’dan daha büyük görünmüyordu ama fotoğraftaki kızlardan biri olup olmadığını anlayamamıştım. Güneş gözlükleri takıyor olsa daha kolay olurdu sanırım.

Menüyü masaya bırakıp arkama yaslandım. Country müzik, aşçı penceresinden yemek salonuna yayılıyordu. Tezgâhın arkasındaki kadın, ketçap şişelerini doldururken benim daha önce hiç duymadığım şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu.

Kabindeki yaşlı adam masaya eğilip karşısında oturan kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın kıkırdarken ağzını peçete ile örttü. Sesi canlı ve gençti.

Birkaç dakika sonra garson elinde kahvemle geldi. “Ne istediğinize karar verdiniz mi?”

Üniformasındaki etikette adının Megan olduğu yazıyordu. Menüyü uzatıp, “Denver omleti lütfen, Megan,” dedim.

Garson başıyla onayladı. Not defterine siparişimi yazdıktan sonra menüyü alıp gülümsedi. “Hemen geliyor.”

Dönüp yürümeye başladı ama onu durdurdum. “Burada çalışan diğer kız nerede?”

“Diğer kız?” Megan alt dudağını ısırdı ve omzunun üzerinden tezgâhı silen kadına baktı. Sanki bizi dinleyip dinlemediğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Uzun, koyu saçlı hani,” dedim. “Onu etrafta görmedim.”

Megan kalemiyle not defterine vuruyordu. “Jessica’dan bahsediyorsunuz siz. Bugün burada değil.” “Burada değil ama olmalıydı,” dedi tezgâhtaki kadın. “Yakında bir bakacak, işsiz kalmış.”

“Bu çok kötü!” dedim. “İyi bir kıza benziyordu.”

Megan önce bana, sonra tezgâhtaki kadına baktı. Derken mutfağa girip

kayboldu. Bir şeyler söylediğini ve bir erkek sesinin cevap verdiğini duydum. Adamın kafası, aşçı penceresinde bir anlığına görünüp kayboldu.

“Gençleri çalıştırmanın zor yanı bu,” dedi kadın. “Kendi öncelikleri var ve çoğu sıkı çalışmanın anlamını bilmiyor. Bugünlerde kafaları çok karışık.”

“Öyle mi?” Kahvemi yudumlayıp ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştım. “Jessica’nın kafası da karışık mıydı?”

Kadın güldü. “Pek sayılmaz. Onun kafasında sadece erkekler vardı.” Parmağını göğsüne vurdu. “Ben dört kız kardeşle büyüdüm, kızların nasıl olabileceğini bilirim ama bu kız başka bir şey… “

“Çok mu erkek arkadaşı var?”

“Hayır, çok değil.” Ketçap şişelerinden birisini kapatıp konuşurken bir diğerine uzandı. “Bir tane var ama o yaşta yeterli.” Kafasını salladı. “Zavallı annesi dün burayı aradı ve mesaisine gelip gelmediğini sordu. Ona hayır demek zorunda kaldım. Başka ne söyleyecektim ki? ‘Üzgünüm Bayan Cammon ama kızınız erkek arkadaşıyla kaçtı…’ mı deseydim?”

“Nasıl yani? Sizce kaçtı mı?”

Kadın omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama öyleyse bile hiç şaşırmazdım.”

Tezgâhta oturan Harley Davidson tişörtlü adam, omzunun üzerinden önce bana, sonra dönüp kadına baktı. “Bugünlerde bir kızın olsun istemezsin, orası kesin.”

“Katılmıyorum,” dedi kadın. “Erkekler de kötü olabilir.”

Adam kafasını salladı. “Bu doğru değil. Oğlun varsa endişelenmen gereken tek bir kamış olur.” Bana dönüp ağzı yumurta dolu olduğu hâlde gülümsedi. “Kızın olduğunda etraftaki tüm kamışlar için endişelenirsin.” Sesli bir şekilde sarsılarak güldü.

Ben de nezaket olsun diye karşılık verdim.

“Ben, buraya gelip kabalık etme.” Kadın uzanıp adamın koluna eliyle vurdu. “Böyle konuşmamalısın, biliyorsun.”

“Sadece gerçeği söylüyorum.”

Kadın gülüp kafasını salladı. “Şey, o zaman gerçekleri kendine sakla.”

Sonrasında, konu havaya ve bu kadar kuraklıktan sonra yağan yağmura ne kadar minnettar olduklarına döndü. Adam, domuzlarını Clarksville’deki kesim merkezine götürdüğünü söyledikten sonra muhabbeti bırakıp Jessica’yı düşünmeye başladım.

Burası Jessica’nın bulunduğu yerlerden birisiydi. Etrafta yürümüş, önümdeki masaları temizleyerek burada zaman geçirmişti. Hayaletlere inanan tiplerden değildim fakat bir parçasının hâlâ bu mekânda olduğunu hissediyordum.

Denersem, onu mutfağa açılan kapıdan iki elinde birer tabakla çıkarken görebileceğimi düşündüm. O tarafa bakarak bekledim.

Bir an sonra kapılar açıldı ve işte orada, karşımdaydı.

Siyah saçları atkuyruğu şeklinde bağlanmış, teni yumuşak ve pembeydi. Bana doğru geliyordu.

Gözlerimi kapattım. Göğsümün sıkıştığını, bir an için nefesimin kesildiğini hissettim. Tabağın masaya konduğunu duyana kadar gözlerimi kapalı tutacaktım. Zamanı gelince açtım.

Megan, önlüğünün cebinden ketçap ve acı sos şişesi çıkarıp masaya koyuyordu.

“Başka bir şey ister misiniz?”

Tabağıma ve sarı omletin içine sıkışmış, hâlâ dumanı tüten pembe jambon parçasına baktım.

Midem kasıldı.

“İyi misiniz?”

Başımla onayladım. İstediğim son şey kasabaya inip dikkatleri üzerime çekmekti. Yumruklarımı sıkıp gülümsedim.

“İyiyim, teşekkürler…”

Megan duraksadı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin yeter.”

Kabindeki yaşlı çifte doğru ilerlemeye başladı. Varamadan tezgâhın arkasındaki kadın onu durdurdu. “Sen ne düşünüyorsun? Sence Jess erkek arkadaşıyla mı kaçtı?”

İçimden ona teşekkür ettim.

Kız bir an için bir şey söylemedi. Ardından dönüp mutfağa ve aşçı penceresinden bizi izleyen adama kısa bir bakış attı.

“Be…ben bilmiyorum.”

“Bilsen sen bilirsin,” dedi kadın. “İkinizin bu tip şeyleri konuştuğunuzu biliyorum.”

“Kaçmış olabileceğini zannetmiyorum, yani bana bundan bahsetmedi.”

Kadın kızı işaret ederek, “Bak, nasıl da sır saklıyorlar! Bunların hepsi böyle.”

Mutfaktaki adam boğazını temizleyip konuştu. “Megan, yardımın gerek!”

Megan sorgulanmaktan kurtulduğu için sevinerek mutfağa gitti.

Bu kez konuştuklarını duymadığımı aklımın bir köşesine not ettim.

“Kesin olan bir şey var,” dedi kadın. “Ortaya çıktığında cevaplaması gereken pek çok soru olacak.”

Kafamı eğip omlete baktım. Kokusu pis bir şekilde boğazıma yerleşmişti. Onunla buluşmak için acı bir şeyler midemden yukarıya doğru harekete geçti. Yemek zorundaydım. Bir şeyler sipariş edip yemeğe dokunmadan gidemezdim, özellikle de bir sürü soru sorduktan sonra. İnsanlar böyle şeylere dikkat ederdi.

Yumurtadan bir lokma aldım. Önce çıkaracağımı sandım ama midemde kalması için kendimi zorluyordum. Birkaç dakika sonra yeniden denedim. Bu kez daha kolay oldu.

Yaşlı çift, hesabı ödeyip kol kola dışarı, park yerine çıktı.

“Ne şeker!..” dedi kadın arkalarından. “Uzun zamandır evliler ve hâlâ el ele geziyorlar.”

Onu duymazdan gelip omleti yemeye devam ettim. Çoğunu bitirdikten sonra peçetemi tabağa koyup arkama yaslandım. Kadın Megan’ı çağırdığında kız mutfaktan çıkıp hesabımı getirdi.

“Seni zor durumda bırakmak istememiştim,” dedim.

Megan gülümsedi fakat bugüne kadar gördüğüm en yapmacık gülümsemeydi.

“Merak etmeyin. Bırakmadınız,” dedi. “Başka bir şey getireyim mi?”

“Tüm gün çalışıyor musun?”

Kafasını salladı. “Sadece öğle yemeği boyunca.” Tabağımı alıp bekledi. “Biraz daha kahve veya başka bir şey?”

Kafamı sallayıp cüzdanıma uzandım.

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Yine aynı yapmacık gülümseme yüzünde, uzaklaştı.

Masaya birkaç dolar bırakıp hesabı ön tezgâha götürdüm. Kadın yemeğin fişini kesti. Ona yediğim en iyi omleti yaptıklarını söyledim.

“Teşekkürler… Bir dahaki sefere karını da getir. Sizi uzun zamandır buralarda beraber görmedim.” Onayladım. “Kesinlikle getireceğim,” dedim.

Bunda tamamen ciddiydim.

8

Louie’nin içki dükkânı saat on birde açılıyordu. Kamyonetimi sokağın karşısına park edip trafiği izlemeye başladım. Tam olarak on birde, ‘AÇIK’ yazısı pencerede yanıp sönmeye başladı. Sokağı geçip içeri girdim.

Sekiz şişe Johnny Walker ve bir kasa Budweiser'la çıktım dükkândan. Aldıklarımı yolcu koltuğunun önüne, yere koyduktan sonra torbadan bir şişe Johnny Walker çıkardım.

Saat on biri on geçiyordu. Megan'ın birkaç saat daha işte olacağını düşündüm. Nereye gittiğini, kimi gördüğünü ve ne yaptığını öğrenmek istiyorsam beklemeliydim. Kafedeki şüpheli davranışları onun bir şeyler bildiğine işaret ediyordu.

Mesaisi bitene kadar birkaç saatliğine eve gitmeyi düşündüm. Ama gidersem kasabaya geri dönemezdim muhtemelen.

Bir süre seçeneklerimi düşündükten sonra şişeyi kapatıp kamyoneti çalıştırdım.

Nereye gideceğimi biliyordum.

Jefferson Lisesi bulunduğum yere oldukça yakındı.

Bugüne kadar önünden yüzlerce kez geçmiştim. Ama son yılımın yarısında okulu bıraktıktan sonra buraya adımımı atmamıştım. Ana binanın etrafından dolanıp beyzbol sahasının yanına, üst sınıfların otoparkına park ettim. Kamyonetten inip sahaya baktım.

Skor tablosu yenilenmişti fakat logo eskisi gibiydi. Mavi-beyaz bir ayı pençesi, Jefferson Ayıları. Her iki tarafta ve kale levhasının arkasında oturmak için sıralar vardı. Saha yeşil, toprak kırmızıydı. Her yer parlak sarı güneş altında parlıyordu.

Şişemi alıp park yerinden kapıya yürüdüm. Kilitliydi. Ben de sol tarafa doğru sıraları takip ettim. Çit orada daha alçaktı, zorlanmadan üzerinden atladım.

Bir an için çitin yanında durdum. Etraftaki her şeyi hafızama kazımak istiyordum. Derken sahanın ortasına gidip tek dizimi yere koydum ve elimi çimlerin üzerinde gezdirdim.

Aradan hiç zaman geçmemiş, burayı hiç terk etmemişim gibiydi. Etrafa bakındım. Liz ve Clara'yla geçirdiğim yıllar haricinde en mutlu zamanlarımı burada geçirmiştim. Şimdiyse hepsi ellerimden kayıp gitmişti. Buraya geri

dönmek bir mezarlığı ziyaret etmekten farksızdı.

Tekrar ayağa kalkınca bir zamanlar oynadığım pozisyona, birinci noktaya gidip eski yerimde durdum. Torba dışarıda değildi ama faul çizgileri kireçle işaretlenmişti. Ayağımın altındaki toprak tanıdık geliyor, kendimi iyi hissettiriyordu.

Sıralara bakıp doluyken nasıl olduklarını hatırlamaya çalıştım. Bizimki gibi küçük topluluklarda, evimizde oynanan maçlar büyük bir olay sayılırdı. Bazen tüm kasaba bizi izlemeye gelmiş gibi görünürdü.

Etrafa sessizlik hâkim olmasına rağmen o eski kargaşayı kafamın içinde duyabiliyordum.

Cebimden şişeyi çıkarıp bir yudum aldım. Sırt üstü uzanıp çimlere gömüldüm.

Gökyüzü kusursuz bir maviydi. Güneş, etrafı olabilecek en güzel şekilde ısıtıyordu.

Sıralarda oturup bana tezahürat yapan kalabalığın sesini duyabiliyordum. Gözlerimi kapatıp Jessica'nın sıralarda arkadaşlarıyla birlikte oturduğunu, onu neyin beklediğinden tamamen habersiz bir hâlde şakalaşıp güldüğünü hayal ettim.

Olması gerektiği gibiydi.

Görüntü o kadar gerçekçi ve huzurluydu ki beni sarıp kıyıdan uzağa, uzaklara sürükleyen ılık bir dalga gibiydi.

"Yirmi iki numara, Dexter McCray!"

Kenarda etrafıma bakmıyorum. Fakat yalnızım. Sahada insanlar var. Arkalarındaki gökyüzü kırmızı ve gri. Anonsu bir kez daha duyuyorum, bu kez kalkıp sahaya çıkıyorum.

Sıralar dolu insanlar ayakta. Alkışlayıp bağırdıklarını görebiliyorum. Ama ses, uzaktan gelen gök gürültüsü ve rüzgâr seslerine karışıyor.

Yedek kulübesinin önünde dizilmiş sopalar var. Birini alıp vuruş sırasına

doğru ilerliyorum. Biri kolumu yakalıyor. Dönüyorum. Clara bana bakıp kafasını sallıyor. Başında bir bisiklet kaskı, üzerindeyse ortasında sarı bir ayçiçeği olan uzun kollu, pembe bir elbise var.

“Onu kullanamazsın,” diyor sopayı işaret ederek. “Bu adil değil. “

Sopaya bakıyorum. Elimde iyi duruyor.

“Ne kullanmalıyım?”

Clara yedek kulübesine girip kayboluyor. Geri geldiğinde elinde uzun siyah bir golf sopası var. Bana doğru uzatıyor.

“Bunu…” diyor.

Golf sopasını alıp beyzbol sopasını yere bırakıyorum. Elimdeki soğuk ve ağır. Dönüp yürümeye başlıyorum. Derken durup arkama bakıyorum.

“Bir kaska ihtiyacım var. “

Kafasındaki kaskı çözüp bana uzatıyor. Kafama geçirip vurucu noktasına ilerliyorum.

Hakem levhanın arkasında duruyor. Bana bakıyor fakat yüzünü göremiyorum, maskenin arkasında sadece gri bir boşluk var.

Arkama, Clara’ya bakıyorum ama gitmiş. Az önce durduğu yerin hemen yukarısındaki sırada Jessica oturuyor. Üzerinde, kafede giydiği sarı çizgili siyah üniforma, gözünde güneş gözlükleri var.

Beni görünce neşeyle el sallıyor. Ben de karşılık verip gülümsüyorum.

“Hazır mısın, yoksa değil misin McCray?”

Önce sahadaki oyunculara - daha fazla boş bakan surata - daha sonra elimdeki golf sopasına bakıyorum.

“Hazırım!”

“Öyleyse oyna!”

Yakalayıcı duruşunu ayarlıyor. Hakem arkasında eğiliyor. Golf sopasını omzumun üzerine kaldırıp atışı bekliyorum.

Top hızlı geliyor, hem de çok hızlı. Kafamın yan tarafına çarpıp beni yere düşürüyor. Bembeyaz bir acı her yanımı kaplamasına karşın yardıma gelen kimse yok.

Kan ve kül rengi gökyüzüne bakıyorum.

Birisi uzakta çığlık atıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda Jessica üzerime eğilmiş durumda. Güneş gözlükleri gitmiş, gözleri kızarık ve şiş.

“Ben sana yardım edeceğim…” diyor. “Endişelenme

Etrafıma bakınca yerde Clara’nın kaskını görüyorum, çatlamış. Beyaz yüzeyinde kan var.

“Bu benim mi?”

Jessica parmağını dudaklarıma bastırıyor. “Şimdi sessiz ol…” diyor. “Artık bunların hiçbir önemi yok.” Bu konuda yanılıyor. Ona yanıldığını söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Jessica daha da yaklaşıp sıcak nefesiyle kulağıma fısıldıyor.

“Artık buradayım. “

Kelimeleri yumuşak ve tatlı; gümüş gibi pürüzsüz. Yüzüne baktığımda gözlerinde yansımamı görüyorum. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, gözlerimi gözlerinden kaçıramıyorum.

“Hey!”

Göğüs kafesim sert bir şeyle dürtülüyordu. Gözlerimi açtım. Bir an için nerede olduğumu anlayamamıştım. Derken her şey bir anda aklıma üşüştü.

“Buraya giremezsin,” dedi huysuz ses. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Adam yaşlı ve kamburdu. Bir elinde anahtarlık, diğerinde süpürge vardı. Konuşurken süpürgenin ucuyla beni dürtüyordu hâlâ.

“Tanrı‘ya şükür, etrafta çocuklar yok ama burası gene de bir okul. Buraya gelip içki içemezsin. Böyle davranmaman gerektiğini bilmiyor musun?”

Serbest elini havada sallayıp beni kovdu. “Bana polisi aratma şimdi. Haydi, defol!”

“Üzgünüm,” dedim ayağa kalkarken. “Eskiden bu okulda öğrenciydim, sadece…”

“Bunların hiçbiri umurumda değil.” Konuşurken bana baktı ve bir anda gözleri genişledi. Daha önce pek çok kez rastladığım bir bakıştı.

Beni tanımış, benden korkmuştu.

“Buradan gitmelisin. Şimdi!” dedi yaşlı adam. “Yoksa polisi arayacağım, anladın mı?”

İyi anlamıştım.

Şişemi aldım ve sahayı geçip çite doğru yürüdüm. Kafamda Jessica’nın sesini duyabiliyordum hâlen, ben de ona tutunmaya çalıştım. Sesinde samimiyet vardı. Kayıp gitmesini istemedim.

Sahanın kenarına vardığımda dönüp arkama baktım. Yaşlı adam birinci noktada durmuş bana bakıyordu. Ben de alay edermiş gibi el salladım.

Çitin üzerinden atlarken ayağım kayınca sert bir şekilde sırt üstü düştüm. Bu, ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oldu. Pantolonumun arka cebine koyduğum şişe de serin bir ıslaklık yayarak parçalanmıştı.

Yan tarafıma dönüp kıvrılarak nefesimin geri gelmesini bekledim. Nihayet geri geldiğinde ayağa ancak çite tutunarak kalkabildim. Viskiden bir nehir bacağımdan aşağı doğru akıyordu.

Yaşlı adamın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Elimi kaldırıp bağırdım. “Bir şeyim yok, iyiyim.”

Dönüp yavaş yavaş yürüyerek sahanın kenarına doğru ilerledi.

Park yerine doğru çit boyunca yürüyüp kamyonetime gittim. Pantolonumu çıkartmak zorundaydım. Belinden dizlerine kadar viskiye batmıştı. Çıkartıp arka cepteki büyük cam parçalarını temizledim ve bir rulo hâline getirip kamyonetin arkasına attım.

Kapının açıldığını duyduğumda yarı çıplak hâlde olmanın rahatsızlığıyla dönüp baktım. Yaşlı adamdı. Kamyonetin yanında donuyla dikilen bendenize bakıp kafasını salladı.

Ağzımda bir şeyler geveleyerek açıklamaya çalıştım ancak beni dinlemedi.

Kapıyı kilitleyip park yerinden ana binaya gitmesini izledim. Oraya ulaştığında anahtar destesinden bir anahtarla uzun cam kapıyı açtı ve dönüp eliyle kovma hareketi yaptı yine.

“Devam et. Çık dışarı.”

Sesi uzaktan çok cılız bir şekilde geliyordu.

İşin kötüsü iç çamaşırım da ıslanmıştı. O hâlde kamyonete binmek istemiyordum. İki seçeneğim vardı. Ben de çıkarmaya karar verdim. Kamyonete binmeden önce onu da buruşturup arka tarafa attım.

Göstergedeki saat biri geçiyordu. Eve gidersem Megan’ı takip etmek için zamanında dönemezdim muhtemelen. Ama belden aşağım çıplaktı, bu yüzden eve doğru sürmeye devam ettim.

Öğle yemeği mesaisinin ne kadar sürdüğünden veya Megan’ın çoktan çıkıp çıkmadığından emin değildim. En azından arabayla önünden geçmeyi düşündüm. Eğer oradaysa bu kaçıramayacağım bir fırsat olurdu.

Kamyonetin ön tarafına ağır bir viski kokusu çökmüştü. Olur da polis beni kenara çekerse bunlardan hangi birini açıklardım, bilmiyordum. Aşağı bakıp düşünceli bir şekilde kafamı salladım.

Jessica’nın kahkahalarını duyabiliyordum.

“Komik değil,” dedim ama durmadı. Ses, benim de gülmeme neden oldu ve az sonra ben de onun kahkahalarına eşlik etmeye başladım.

9

Riverbank Cafe’ye vardığımda, Megan ön tarafta merdivenlerde oturuyordu. Kucağında açık bir kitap vardı. Ben kamyonetle geçerken kafasını kaldırıp bakmadı. Bir sokak ileriden geri döndüm ve karşısına park edip izlemeye başladım.

Jessica’nın sesi kafamın içinde uğulduyordu. Belirgin bir şey değildi, sadece bitmeyen mırıldanmaların alçak gürültüsü vardı. Onları uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyordum ama düşüncelerim arka arkaya çok hızlı ilerliyormuş gibiydi. Yavaşlatamıyordum.

Eğilip yolcu koltuğunun önündeki torbadan yeni bir şişe aldım. Elim titrese de şişeyi açıp dudaklarıma götürmeyi başardım. Kendi kendime konuşarak her hareketime yoğunlaştım. Kaldır. İç. Yut. Nefes al. Kaldır. İç. Yut. Nefes al.

Odaklanırsam, zihnimi sesleri durduracak kadar yavaşlatabileceğimi biliyordum. Bu, ilaç içmeden önce işler kötüye gittiğinde kullandığım eski bir numaraydı.

Bazen işe yarıyordu.

Gençken, çoğu zaman kafamda duyduğum ses babamın sesiydi. Aklımdaki her şeyi parçalayıp yok ederek kafamda çığlık atardı. Jessica’nın sesiyse bir o kadar farklıydı, yatıştırıcıydı, içinde boğulmak istiyordum ve bu da en az diğeri kadar kötüydü.

O kadar uzun zamandır ilaç kullanıyordum ki tüm bunları kendimden uzaklaştırmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Ben odaklanmaya devam ettikçe Jessica’nın sesi yavaşça sönüyordu. Kendimi daha sakin hissetmeye başladım. Geriye yaslandım, gözlerimi kapatıp sessizliği içime çektim. Yeniden normal hissetmeye başladığımda içkimden bir yudum daha aldım.

Jessica’nın sesinin aklıma ne kadar kolay girdiğini, beni ne kadar rahat, ne kadar güvende hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine dikkatimi tekrar Megan’a çevirdim.

Merdivenlerde oturmuş hâlen kitap okuyordu. Kafasını hiç kaldırmadı. Beş

dakika geçti, sonra on.

Kimi beklediğini merak ettim. Derken siyah bir Ford Mustang'in kafenin önüne yaklaştığını gördüm.

Megan kitabını kapattı. Arabaya ulaşıp yolcu tarafındaki pencereye eğildi. Bir an sonra kapıyı açıp hızla arabaya bindi.

Biraz uzaklaşmalarını bekledikten sonra takip etmeye başladım.

Araba, çantada bulduğum fotoğraftakinin aynısıydı ama bir parçam buna bir türlü inanamıyordu. Gençlerin işlediği planlı cinayetleri gazetelerde görmüştüm. Fakat buralarda rastlayacağımı hiç ummazdım.

Greg, birileri öldürüldüğünde katilin çoğu zaman kurbanın tanıdığı biri çıktığını söylemişti.

Fakat aklımı kurcalayan asıl soru şuydu. Onu neden öldürdüler?

Ana caddede Mustang'i izledim. Araba sola dönüp nehir kıyısındaki yaban hayatı sığınağına doğru ilerlemeden önce dağ yolunda yavaşladı. Orada ev falan yoktu, sadece kamu arazisi vardı. Issız bir bölgeydi ve onları takip edersem beni muhakkak fark ederlerdi.

Gerçi onları takip etmeme artık gerek yoktu, yeterince görmüştüm.

Ben lisedeyken, çiftlerin vahşi yaşam sığınağına gitmesinin tek bir nedeni vardı. Bunun değiştiğinden şüpheliydim.

Dağ yolunda ilerledim ve eve doğru yönelip peşlerini bıraktım.

Yolda Jessica'yı düşündüm. Onun için üzülmüştüm. Güvendiği insanlar ona ihanet etmişti.

Zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Jessica'nın yan koltukta oturduğunu, yolcu penceresinden dışarıya baktığını hayal ettim.

Burada olsaydı ona ne söyleyeceğimi düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Ona yardım etmek istiyordum fakat bu tür işlerde hiç iyi değildim.

Şansıma, hiçbir şey söylemek zorunda kalmadım.

İlk olarak Jessica konuştu.

“Şaşırmadım,” dedi sakin ve anlaşılır bir sesle. “Ama sorun değil. Birbirlerini hak ediyorlar.” Sesindeki güç ve kararlılık beni şoke etti. Onu yanımda oturup dışarı bakarken, yüzü camda yansırken hayal ettim.

Gülümsüyordu ve çok güzeldi.

10

Zarf mutfak masasının üzerindeydi. Ön tarafına, hemen tanıdığım bir el yazısıyla adım yazılmıştı. Parmağımı kapağın altına kaydırdığımda zarf yırtıldı ve bir şey düşüp masanın üzerine kondu. Bir an kıpırdamadım. Sonra uzanıp bilekliği aldım.

Kırmızı ve mavi iplerden yapılmış, renkler ahenkli bir şekilde birbirine karışmıştı. Parmaklarımın arasına dolayıp kokusunu içime çektim.

Sonunda notu açıp okudum:

Dexter,

Seni seviyorum, umarım anlarsın.

Elizabeth

İki kez okuduktan sonra masaya bırakıp koridordan yatak odamıza gittim. Dolabı boşalmıştı. Tüm bıraktığı, tel askılar ve ayakkabılarını koyduğu kutulardı.

Kendimi bir hırsız tarafından soyulmuş gibi hissettim.

Altıma giymek için çekmeceden bir pantolon buldum. Sabah aldığım kasadan birkaç tane bira çıkardım. Gerisini buzdolabına koyup verandaya çıktım.

Öğleden sonrası sakin ve sıcaktı. Hasır koltukta arkama yaslanarak biralardan birini açtım.

İlk birayı bitirip ikincisini yarıladığım sırada gözyaşları içindeydim. Bir yıl önceki cenazeden beri ilk kez ağlıyordum.

Liz'le beraber on beş, Clara'yla on iki yıl. Hepsi aynı tarlaya, turkuaz gökyüzünün altında uzanan aynı boş yola bakan aynı evde…

Gözyaşlarımı tutamıyordum.

Biramı bitirince boş şişeyi ayağımın yanına yere koydum ve arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

Liz beni hâlâ seviyordu, notta da böyle demişti. İşler düzeltilebilirdi. Onu sonsuza kadar kendimden uzaklaştırmamıştım. Durum iyiye giderse ve haplarımı almaya başlarsam geri dönerdi.

Ama başka bir yolu olmasını umdum.

Tek şansım Jessica'nın katilini bulmaktı. Bunu yapabilirsem Liz iyi bir insan olduğumu anlar ve geri dönerdi. İlaçları alıp almamamın bir önemi kalmazdı.

Bu düşünce beni mutlu etmişti. Ayağa kalkıp merdivenlerden indim, çimenliği geçip kamyonetime gittim. Jessica'nın katilini bulursam Liz'in ve kasabadakilerin nasıl tepki vereceklerini düşünmeye devam ettim.

Kahraman olurdum…

Kamyonetin arkasına attığım, viskiye bulanmış kıyafetlerimi aldım ve kalan kırık şişe parçalarını giriş yoluna savurdum. İçeri girip elbiseleri çamaşır makinesine attım. Deterjan ekleyip suyu açtım.

Yatak odasına geri döndüğümde önceki geceki giysilerim, köşede bir yığın hâlinde duruyordu. Su içindeydiler.

Giysileri önümde tutup çamur izlerini inceledim, gördüklerime bir anlam vermeye çalıştım. Yağmur hızlanmadan çok önce girmiştim içeri. Yatağa yatmadan üstümdekileri çıkardığımı bile hatırlıyordum. O sırada ıslak ve çamurlu değillerdi.

Giysileri çamaşır odasına götürüp kurutucunun üzerine yayarak meraklı gözlerle incelemeye başladım.

Pantolonun cebinde bir kabarıklık vardı. Elimi içine soktuğumda soğuk, yuvarlak bir nesneye rastladım. Çıkarıp avucuma koydum. Boğazım düğümlenmişti.

Bir yüzük…

İç tarafı bantla kaplanmıştı. Bir tarafında futbol topu ile gol direkleri, diğer tarafında JL' harflerini gördüm.

Bu, Jessica'nın yüzüğüydü.

11

Tarlaya girip kavak korusuna doğru yürüdüm. Rüzgâr esmiyordu, ağaçlar sessiz ve hareketsizdi. Jessica'nın üniformasının siyah kumaşını ağaçların ötesindeki mısırların önünde gördüm. Yüzüğü sıkarak avucuma iyice gömdüm.

Korunun kıyısında durdum. Avucumdaki yüzüğe bakıp kazınmış gol direkleri üzerinde parmağımı gezdirdim.

Hâlâ inanamıyordum.

Yüzüğü parmağından aldığıma dair hiçbir şey hatırlamıyordum, cebime nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama işte buradaydı!.. Aklıma gelen tek açıklamayı henüz kabul etmeye hazır değildim.

Mısırların kıyısındaki cesede bakıyordum. Önceki gece sağanak yağmur vardı, Jessica'nın etrafındaki zemin yumuşak ve nemliydi. Geçen akşam burada tekrar gelmişsem bile izlerim yağmurla silinip gitmiş olmalıydı.

Jessica'nın üniforması ıslaktı ve mısırlardan kopan yapraklarla kaplıydı. Yanına eğilip üzerindeki yaprakları süpürdüm. Sağ eline baktım. Avucu yukarı bakıyordu ama orta parmağındaki metal halkayı görebiliyordum.

Yüzük hâlâ oradaydı.

Cebimde bulduğumu yeniden inceledim. Sağ eline uzanıp çevirdim.

Jessica'nın parmağındaki yüzük 'JL' sınıf yüzüğüydü, şu an elimde tuttuğumun aynısıydı. Yalnızca bunun yanlarına beyzbol topu ve Amerikan

bayrağı kazınmıştı.

Benim yüzüğüm.

Havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissettim, Jessica'nın parmağındaki yüzüğe asılıp onu çıkarmaya çalıştım. Sıkışmıştı. Zorladığımda derisinin kemiğin üzerinde kaydığını hissettim.

Çıkarınca daha yakından bakmak için yüzüğü kaldırdım. Her çiziği, her kusuru tanıyordum, bu kesinlikle benim yüzüğümdü.

Jessica'nın cesedinin yanına çöküp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İşe yaramıyordu.

Önceki gece dışarıdaydım. Yüzükleri değiştirmiştim. Fakat buna dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Dizlerimin üstünde durup kendi yüzüğümü cebime koydum. Jessica'nın elini tutup yüzüğünü orta parmağına geçirmeyi denedim. Girmiyordu. Parmağı şiştiğinden yüzük ikinci boğumu geçmiyordu.

Kalbim atması gereken yerden daha yukarıda, boğazımda atmaya başlamıştı. Yüzüğün iç kısmındaki bandı soymayı denedim. Ellerim panik yüzünden titrediği için birkaç kez denemem gerekti ama sonunda bant çıktı. Bu sefer yüzük kolayca parmağına girmişti.

Jessica'nın elini tekrar yan tarafına yerleştirdim. Yerdeki bant parçalarını toplayıp koruya doğru ilerledim.

Kendime, kimsenin bandı bilmediğini ve her şeyin düzeleceğini söyledim.

Tabii, değiştirdiğim sadece yüzüklerse…

Önceki gece başka neler yapmış olabileceğimi düşündüm. Hafızamdaki son şey yatağa girmem ve uyumamdı. Başka hiçbir şey yoktu.

Daha önce tamamen kendimden geçmemiştim hiç. Bu durum beni korkutmuştu. Eskiden, yaptıklarımı parça parça da olsa hatırlayabiliyordum ama bu kez simsiyah boşluktan başka bir şey yoktu.

Zamanda bir atlama yaşamıştım.

Koruyu geçip hendeğe geldim. Traktörüm hâlâ bıraktığım yerdeydi. Yanına gidip yaslandım ve düşünmeye çalıştım.

İlaçlara yeniden başlama fikri artık o kadar korkunç görünmüyordu.

Tartışmasız bir şekilde çok zor bir durumdaydım.

Jessica'nın ölümünden sorumlu insanları bulmak, Liz'e bana yeniden güvenebileceğini göstermek istedim ama haplarım olmadan hiçbirini yapamıyordum işte.

Artık kendimi kandırmaktan vazgeçmeliydim.

Traktörün tarlada açtığı boşluktan eve doğru yürüdüm. Bu sırada zihnimde Jessica'nın sesi yankılanıyordu. Önceki kadar güçlü olmasa da oldukça netti.

"Yüzük eskiden bana büyük geliyordu. Öğrenecekler!"

Yürümeyi bırakıp elimdeki buruşuk bantlara baktıktan sonra koruya geri döndüm.

Cesedi bulduklarında burada olduğumu anlayacaklardı. Artık bunu saklayamazdım. Bunu engelleyebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Öğreneceklerdi.

Herkes öğrenecekti…

Mısır tarlası etrafımda dönmeye başlamış, bir an için her yer kararmıştı. Arkamda, mısırların içinde birinin ayak seslerini duyduğumu zannettim. Orada bir gölge vardı sanki. Bir anlığına bir şey gördüğümü sandım.

Hayır, hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kapatarak nefes alıp verişime ve kalbimin atışına odaklandım. Gözlerimi tekrar açtığımda her şey normale dönmüştü.

Çevremdeki mısır sıralarını ve patikayı taradım. Yalnız olduğumdan emin olunca eve doğru yürümeye başladım.

12

“Merhaba, Rowe ailesine ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın, sizi daha sonra arayacağım.”

Bip sesini bekledim.

“Liz, bunu alır almaz beni ara. Bazı şeyleri konuşmalıyız.”

Yavaş konuştum ve sesimin doğal çıkmasına çalıştım. “Önemli bir şey değil, sadece düşündüğüm birkaç şey var.”

Duraksadım. “Aslında geçen akşam için üzgün olduğumu söylemek istedim. Her şey üst üste gelmişti, kendimde değildim. Benim böyle biri olmadığımı biliyorsun, Liz. Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Sadece kafam karışmıştı ve öfkeliydim, ne yapacağımı bilemedim…”

Makine bipledi ve hat kesildi.

Bir anlığına ahizeyi kulağımda tuttuktan sonra Liz’in annesinin evini tekrar aradım. Telesekretere düşmeden önce beş kez çaldı.

“Yine ben…” dedim bip sesinden sonra. “Beni aradığında bunların hepsini sana söyleyebilirim. Fakat bunu yapmayı planlamıyorsan bir şey daha söylemem gerekli.”

Mutfak penceresine baktım. Akşamüstü güneşi tatlı bir sıcaklık yayarak etrafı aydınlatıyordu. Jessica’nın sesi “Başka seçeneklerin var, Liz’e hiçbir şey söylemek zorunda değilsin,” diyordu.

Onu duymazdan geldim.

“İlaçlarıma yeniden başlayacağım.”

Jessica’nın sesi yavaşça sönerken kendimi tamamen yalnız hissettim.

“Önce hapları almaya başlayıp sonra sana söylemem gerektiğini biliyorum. Fakat hemen bilmeni istedim. Yarın kasabaya inip reçetemi yaptıracağım. Üzerinden biraz zaman geçti ama sorun olmaz sanıyorum. Olursa da Archway’den Dr. Conner’ı arayıp halledebilirler.”

Buzdolabına gidip bir bira aldım.

Pencerenin dışında bir şey hareket etti ama bakmadım, bakmak istemedim. Birayı masaya koyup konuştuğum sırada odayı turlamaya başladım.

“Benden korkmana gerek olmadığını, gitmek zorunda olmadığını bilmeni istedim.” Duraksadım. “Bu akşam gelmen gerektiğini söylemiyorum tabii, sadece…”

Makine bipledi ve hat kesildi.

“Lanet olsun!”

Kapatıp yeniden aradım ve yine bip sesini bekledim.

“Ellen’a üzgün olduğumu söyle. Tüm bunları onun telesekreterine bırakmak istemezdim, bu yüzden bu seferkini kısa keseceğim. Daha iyi hissettiğinde eve gelmeni istiyorum, tamam mı? Bunu beraber aşabiliriz. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım, çünkü seni seviyorum.”

Jessica’nın sesi, küçük bir kızın şarkı söyleyen ses tonuyla ama daha güçlü hâlde zihnime geri geldi. “Ama o seni sevmiyor…”

Masaya oturup şişenin üzerindeki etiketi koparttım. Jessica’nın sesi daha yüksek ve daha güçlü bir hâle geldi.

“Ama o seni sevmiyor. Seni sevmiyor!”

Gözlerimi kapattım. Dudaklarımı kemirerek fısıldadım. “Kes şunu!”

Mesajda duyulacak kadar yüksek sesle söylediğimi sanmıyordum. Fakat ne olur ne olmaz diyerek kapatmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. İstediğim son şey, çıldırmış görünmekti.

“Lütfen beni ara Liz,” dedim. “Seni se…”

Makine telefonu yüzüme kapattı.

Telefonun elimden düşmesine izin verdim. Kucağımda zıpladı ve yere çarpıp kordonunun çekmesiyle birlikte duvara doğru kaydı.

Bir süre yavaşça nefes alarak oturup kafamın içindeki sesi susturmaya çalıştım.

Sonunda sönüp gitti.

Verandanın merdivenlerine elimde dolaptan aldığım Johnny Walker'la oturup tarlaya bakarken Liz'in beni arayıp aramayacağını merak ettim.

Bir parçam aramayacağını düşündü.

Uzun süre orada oturup içtim. Daha sonra verandada uzanıp gözlerimi kapattım ve uyudum.

Rüya görmedim.

Uyandığımda gölgeler doğuya doğru uzamıştı. Rüzgâr eserken korudaki kavaklar kendi bölgeleri üzerinde mülkiyet hakkı olan sahte-tanrılar gibi sallanıyorlardı.

Şişeye baktım. Neredeyse bitmişti. Yenisini almak için kalkmayı düşündüm. Derken vazgeçip Liz'in burada benimle beraber olduğunu hayal etmeye karar verdim.

Koyu saçlarını, tanıştığımızdan beri her yaz yaptığı gibi arkada, boynunun hemen üzerinde gevşek bir topuz hâlinde toplanmış olarak hayal ettim. Bacaklarını altına almış bir şekilde sandalyesinde oturuyordu, kucağında bir kitap vardı.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

Bana bakıp gülümsedikten sonra kitabına geri döndü.

Arkasında yumuşak ve altın sarısı güneş ışığı tarlaya yayılıyordu. Bir süre onu izledim. "Gitmek zorunda değilsin. İşleri yoluna koyabiliriz."

Beni duymazdan geldi ama umursamadım. Birisiyle konuşmalıydım, her kim olursa olsun. Gerçek veya hayal olması fark etmezdi.

Tarlaya ve traktörün açtığı geniş boşluğa baktım.

“Sanırım gerçekten kötü bir şey yaptım,” dedim. “Senin burada olduğun gece.”

Cevap yok.

“Tamamen kendimden geçtim. Tony Quinn’den beri ilk kez…”

Liz’le onun hakkında uzun süredir konuşmamıştık. İlgisini çekecek bir şey varsa bunun Tony’den bahsetmek olduğunu gayet iyi biliyordum. Fakat beni şaşırtarak kitabından kafasını kaldırıp bakmadı.

“Emin değilim, sanırım yine oldu.”

Uzaklarda bir yerde birilerinin kahkahasını duydum. Bir kız sesiydi.

Tony’yi, kasabadaki o geceyi ve kanın sokak lambasının altında nasıl kapkara göründüğünü düşündüm. Tutuklandıktan sonra cebimde buldukları kemik parçasını hatırlıyordum. Nasıl pürüzsüz ve temizdi, ne kadar da beyazdı. Saklamama izin vermelerini umuyordum ama vermediler.

“Sanki her şey tekrar benden uzaklaşıyor.” Gözlerimin dolduğunu hissettim. Fakat bastırdım. “Tanrım, keşke gitmeseydin. Keşke burada benimle kalsaydın!”

Liz’e baktım. Değişmişti. Saçları omuzlarına dökülüyor, yüzünü kapatıyordu. Kitap gitmişti. Dalgın dalgın kucağına bakıyor, parmağıyla elbisesinin altın sarısı kıvrımını inceliyordu.

Ona baktım. “Bu elbiseyi nereden buldun?”

Cevap vermeyince tekrar sordum.

Bana bakıp gülümsedi. Dişleri yosunlu ve griydi. Konuştuğunda sesi kalın çıkmıştı.

“Hoşuna gider zannetmiştim.”

Gözlerimi açıp hızla kalktım.

Viski boğazımdan yukarı doğru tırmanmaya başlamıştı. Onu olması gereken yerde, aşağıda tutmak için sertçe yutkundum.

“Dexter!”

Bu, Jessica’nın sesiydi.

Gözlerimi kapatıp onu kafamdan atmaya çalıştım. Liz’in Riverbank Cafe üniforması içindeki görüntüsünü veya kalın sesini aklımdan çıkaramadım. Sanki evin önündeki çakıllıktan konuşuyordu.

“Dexter!”

Sağımda, verandada bir şeylerin hareket ettiğini duydum. Kafamı çevirip baktığımda çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine sıçrayarak veranda boyunca geri geri kaydım.

“İyi misin?”

Bir şey söylemeden sadece baktım.

Jessica, dirsekleri dizlerinde, çenesi ellerine dayanmış bir şekilde Liz’in sandalyesinde oturuyordu. “Seni korkutmak istemedim.”

Gülümsedi. Akşamüstü güneşinde cildi pembe, temiz ve pürüzsüz görünüyordu.

Ben ona gülümsemedim. Ama bakışlarımı da kaçırmadım.

“Bir şey söyle. Lütfen!..” dedi.

Hemen yanımdaydı. Burada olmadığını bilmeme rağmen kendimi ikna edemedim.

“Dex, lütfen…”

O kadar genç, o kadar masum görünüyordu ki… Onu orada her şeyinden arınmış hâlde görmek, konuşmasını dinlemek olanların daha mantıklı görünmesini sağlıyordu.

“Bu da nedir?” diye sordum

Jessica alt dudağını ısırdı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, göğsü her nefeste inip kalkıyordu. “Bana kızgın mısın?” diye sordu.

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine, dönüp ucu bucağı görünmeyen sarı-yeşil tarlaya baktım.

BÖLÜM II

SALI

13

“Doktorunuzla bunu konuştunuz mu?”

“Reçete hâlâ kullanılabilir durumda olmalı.”

Eczacı, bilgisayarına bir şeyler yazdı. “Sorun bu değil. İlaçları ne kadar zaman önce bıraktım dediniz?” Ona söyledim.

“Baş dönmesi ve baş ağrısı var mı?”

“Evet…”

“Titreme, çarpıntı?”

“Var.”

Kaşlarını çatıp bilgisayardan uzaklaştı. “Bu tip ilaçları öyle birden bırakamazsınız.”

“Neden olmasın?”

“Birincisi tehlikeli. Şimdiden yoksunluk sendromu yaşıyorsunuz. Ama bunun ötesinde sinir sisteminize ciddi bir zarar verebilirsiniz.”

“Artık önemi yok,” dedim. “Bugün yeniden başlayacağım.”

Eczacı kafasını salladı. “Bay McCray, ilaçlara hemen başlayamazsınız. Sizin için uygun bir seviye belirlenmeli. Bunu kendi başınıza yapamazsınız. Doktorunuzla konuştunuz mu?” Tekrar bilgisayar ekranına baktı. “Dr. Conner?”

“Daha değil.”

“Korkarım ki onun durumdan haberdar olduğuna emin olmadan bu ilaçları

size veremem.”

“Bunları yıllardır kullanıyorum. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını biliyorum.”

Kafasını salladı. “Üzgünüm.”

“Arayın onu… ” dedim. “Size söyleyecektir.”

Eczacı tekrar bilgisayarına doğru gitti ve yazmaya başladı. “Ofisini arayabilirim,” dedi.

“Beklemek ister misiniz? Biraz zaman alabilir.”

“Hayır,” dedim. “Sonra yine gelirim.”

Eczacı, “Tamam…” deyip ekrana geri döndü.

Ben de dışarı, sabah güneşine çıktım.

“Annesi kesinlikle aklını kaçırıyor.”

“Eh, ne bekliyordun ki?”

Tezgâhın arkasındaki kadın, kafasını aşçı penceresinden doğru çevirip tasvip etmez bir şekilde salladı. “Annelik böyledir işte.”

Mutfaktaki adam anlamadığım bir şeyler söyleyip kayboldu. Kadın kahve sürahisini alıp sıradan doldurmaya başladı.

Bana geldiğinde fincanımı doldurdu ve “Uzak duramadın, değil mi?” diye sordu.

Tabağıma bakarak “Bugüne kadar yediğim en iyi omlet, sana söylemiştim,” dedim.

Gülümsedi ama gözlerinde samimiyet yoktu.

“Megan bugün çalışmıyor mu?”

“Hastaymış, evde kalmasını söyledim.”

Devam etmeye hazırlandığı sırada, “Kimse bir şey duymuş mu? Şu diğer kızla ilgili?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Bu sabah Şerif Nash buradaydı, birkaç soru sordu. Tüm kasabayı gezmiş ama kimse bir şey bilmiyor gibiymiş. Erkek arkadaşından bahsettim. Belki beraber kaçmış falan olabileceklerini söyledim. Gerçi erkek arkadaşı hâlâ buralardaymış ama…”

“Şey, bu teori de çöpe gitti.” Kahvemi yudumladım. “Şerifin bir fikri var mı?”

“Varsa bile bana bahsetmedi.” Kahve sürahisini bir elinden diğerine geçirirken “İyi olduğuna eminim. Belki erkek arkadaşı, şerife işe yarayabilecek bir şeyler anlatır,” diye ekledi.

“Daha onunla konuşmamış mı?”

“Buradan sonra onun yanına gideceğini söyledi.”

Kaşlarımı çattığımı kadın hemen fark etti. “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedim omletimin son parçasını keserken. “Sadece erkek arkadaşının ilk durağı olacağını düşünmüştüm.”

“Nedenmiş o?”

Bir lokma aldım. “Ne zaman biri öldürülse katil erkek arkadaşı veya kocası oluyormuş büyük ihtimalle. Yani düşündüm de… “

Kadının çenesi eklemlerinden kurtulmuş gibi açık kaldı, ben de konuşmayı kestim. Bu etkiyi yaratacak ne söylediğimi anlamamıştım önce. Birden her şey netleşti.

“Tanrı aşkına! Neden öldürüldüğünü düşünüyorsun ki?”

“Ben sadece… “

“Kız kaçtı, olan bu. Başka bir şey düşünmek için bir sebep yok.” Kadın o kadar hızlı döndü ki sürahideki kahvenin birazı yere döküldü.

“Bir şey demek istemedim,” dedim.

“İnsanların neden hemen en kötü sonuca atladığını bilmiyorum.” Yandaki kabinde oturan çiftin kahvelerini doldurup bana baktı.

“On milyon tane farklı olasılık var, biliyorsun değil mi?”

“Evet, biliyorum.”

Masama geri geldi. “Televizyonda çok fazla polisiye mi izliyorsun?”

“Ne zaman fırsat bulursam,” diye yalan söyledim. Gerçekte ise bir televizyonum bile yoktu. İstediğim son şey, yirmi dört saat çalışan elektronik bir satış elemanıydı.

“Belli oluyor,” dedi. “Sana bir şey söyleyeyim. O programlardaki şeyler doğruyu yansıtmıyor. İnsanlar gerçek hayatta öyle durduk yere ölmez, özellikle buralarda.”

“Ölmezler, haklısın.” Gülümsemeye çalıştım. “O şovlardan uzak durmam gerekli.”

“Kesinlikle öyle.” Önlüğünün cebine uzandı. Hesabımı çıkarıp masaya yapıştırdı. “Kesildi,” dedi ve gitti.

Masaya bir onluk bırakıp çıktım.

Park yerini geçerken bu kadar aptal olduğum için kendime küfrettim. Megan hakkında daha fazla şey öğrenmeye gelmiştim ama tek yaptığım, üzerime daha fazla şüphe çekmek olmuştu.

Bir süre kamyonetimde oturup ne kadar zarar verdiğimi düşündükten sonra motoru çalıştırıp park yerinden ayrıldım.

14

Eczaneye girdiğimde dükkânın arka tarafına yürüyüp penceredeki servis zilini çaldım. Eczacı telefondaydı. Beni görünce parmağını bir saniye dermiş gibi kaldırıp konuşmasına devam etti.

Kapattıktan sonra yanıma geldi, “iyi bir zamanlamanız var. Archway’den Dr. Conner’la konuşuyordum.”

“Ve?”

“Reçeteyi tekrar vermemin sorun olmadığını söyledi.” Duraksadı. “Kesin doz talimatları verdi ama.” “İlaçların hazırlanması ne kadar sürer?”

“Uzun sürmez… ” dedi. “Hazır olduğunda sizi çağırırım.”

Beklerken koridorlarda dolaştım. Sonunda dergi rafında durum, içlerinden en kalınını seçip mürekkep kokulu sayfalarda gezindim. Elimdekini bitirince yerine koyup bir başkasını aldım.

Makyaj ve kıyafet reklamları, seks ve aşk üzerine anlamsız yazılar. Hiçbirinde mantıklı bir şey yoktu.

Dergiyi daha hızlı çevirdim. Yerine koyup bir başkasını denedim, sonra bir başkasını. Hepsi aynıydı, derken sayfalar bulanıklaştı.

Birinin fısıldadığını duyup döndüm.

Arkamdaki çocuğun, bukleler hâlinde nar kırmızısı saçları vardı. Annesinin montunun kolundan tutmuş, bana bakıp annesine fısıldıyordu. Annesi geniş gözlerle önce çocuğa, sonra bana baktı.

“Günaydın, Dex!”

İsmi Theresa Hall’dı. Lisede benden bir alt dönemdeydi. O günlerde nadiren konuşurduk, şimdi de ona söyleyecek pek bir şeyim yoktu. Selam vermek için elimi salladım.

Theresa elini çocuğun ensesine koyarak onu zorla benden uzaklaştırdı. Bu sürede çocuk gözünü dikmiş bana bakmaya devam ediyordu.

Babasının kim olduğunu merak ettim.

Theresa hâlâ lisedeki gibiyse sonsuz ihtimal var demekti.

Uzaklaştıklarına memnun olmuştum.

Elimdeki dergiyi incelemeye devam ettim. Kaldığım sayfada, yakından çekilmiş yeşil gözlerden başka hiçbir şey yoktu.

Eczacının hoparlörden adımı söylediğini duydum. Dergiyi kapatıp diğerlerinin arasına koydum ve pencereye gittim.

Eczacı yaklaşmamı izledi. Pencereye gidince "İyi misiniz?" diye sordu.

İyi olduğumu söyleyip torbaya uzandım.

Geri çekti. "Dr. Conner'in talimatlarını tekrar edelim."

Listedekileri saymasını dinledikten sonra tekrar elimi uzattım.

Bir an için eczacı kıpırdamadı. Derken torbayı tezgâha bıraktı." İsterseniz burada ödeyebilirsiniz," dedi.

Bu işi bir an önce bitirip gitmek için sabırsızlanarak ödemeyi yaptım.

Kamyonetime oturur oturmaz etiketin üzerindeki talimatları okudum. Şişeyi açıp haplardan birini avucuma düşürdüm. Uğur böceğine benziyordu, kırmızı ve küçüktü.

Parmaklarımla tutarak ağzıma koydum. Fakat bir şeyler beni durduruyordu sanki. Bir türlü yutamıyordum.

Bunu yapmayı gerçekten istiyor muydum?

Neyin gerçek olup neyin olmadığını hâlâ anlayabiliyordum. Birkaç eski numaram da vardı. Bu kadar karşı koymazsam, başıma gelenleri kabul edersem sesleri kontrol edebileceğimi ve haplar olmadan yaşayabileceğimi düşündüm.

Çok uzun zamandır hap kullanıyordum. Geri kalan günlerimin bu küçük kırmızı haplara bağlı olacağı düşüncesi göğsümün ağrımasına sebep oluyordu. Başka bir yol bulabilseydim yapardım. Zor olacağını biliyordum. Ama önemli değildi. Vazgeçmeye hazır değildim daha.

Pencereyi indirip hapı yere tükürdüm. Kanayan kırmızı hapa baktım. Hepsinden kurtulmayı düşünüyordum fakat atmadım. Bu tür bir karar için daha çok erkendi. Hatalıysam, zihnimi kontrol edemezsem…

Kendimi durdurdum. Güzel şeyler düşünmeliydim.

İlaç şişesini kapatıp yolcu koltuğuna bıraktım. Aracı eve doğru sürerken bu işi beceremeyeceğim fikri geri gelip kararımı sorgulamama sebep oldu.

Her şeyi düşünmek ve çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

Karar vermeden önce Jessica ile konuşmak istedim.

15

Eve varır varmaz koruya gittim. Yaklaşınca Jessica'nın ağladığını işittim. Tarlanın kenarında, ağaçların arasında oturup bacaklarını göğsüne çekmiş bir hâlde sağa sola sallanıyordu. Rahatsız ediyormuşum gibi hissedip geri dönmeyi düşündüm ama dönmedim.

Geldiğimi duyduğunda düzeldi ve eliyle yanağını sildi. Umutla, "Merhaba," dedi.

Yavaşça yaklaştım. "İyi misin?"

Yüzü saçlarının arkasında gizli, kafasını salladı.

"Megan hastaydı. Onunla konuşma şansım olmadı."

"Belki yarın."

Evet, yarın görüşürdüm belki. Gerçi kafeye gitmek istediğimden emin değildim, en azından yakın bir zamanda. İşlerin biraz sakinleşmesini beklemenin iyi olabileceğini düşündüm. Ama belki de gitmemek daha garip duracaktı.

Tanrım, düşünmem gereken ne çok şey vardı!

Jessica'nın yanına oturdum. Bu, gözyaşlarının yeniden başlamasına sebep oldu. Onu anlayabiliyordum.

Mısırların içinde yatan cesedi şişmiş, mavimsi bir renge dönüşmüştü. Mor halkalarla çevrili süt beyazı gözleri açılmış, boş boş gökyüzüne bakıyorlardı. Kusmuğun çoğu yağmurla yıkanmış, geri kalanıysa yüzünde ve boynunda kahverengi çizgiler hâlinde kurumuştu.

Gözlerimi kaçıramıyordum.

“Yapma lütfen!” dedi Jessica. “Buna dayanamıyorum.”

“Sorun değil.”

“Değil mi?” Bana dönünce gözyaşları yüzünden yanaklarında oluşan çizgileri gördüm. “Hayır, bu büyük bir sorun.” Cesedini işaret etti. “Böyle görünmek hoşuna gider miydi?”

Başka bir şey daha söyledi. Fakat arada gözyaşlarına boğulduğu için söylediklerini doğru duyduğumdan emin olamadım.

Yanlış duyduğumu umut ediyordum.

“Utanman için bir neden yok…” dedim.

Nemli ve yumuşak bakışlarla, “Yani yapacak mısın?” dedi.

“Neyi yapacak mıyım?”

“Temizlenmeme yardım edecek misin?” İki parmağıyla gözlerinin altındaki yaşları silip elini elbisesine kuruladı. “Aptalca olduğunu biliyorum. Fakat beni böyle görmeni istemiyorum.”

“Seni temizlememi mi istiyorsun?”

Onu doğru duymuştum.

“En azından şu yüzümdeki şeyi…” Arkasına baktığında nefesi göğsünde sıkıştı. “Tanrım!..”

Ne söyleyeceğimden emin değildim.

Cesedini kıpırdatmamalıydım. Bunu anlarlarsa, onu ilk gördüğümde ölü olup olmadığından emin olamadığımı, bu yüzden çevirdiğimi söyleyebilirdim. Bu, yeterince iyi bir bahaneydi.

Ama onu temizlersem işler değişirdi.

“Bu hiç iyi görünmez” dedim. “Burada olduğumu öğrenecekler.”

“Bunu anlamayacaklarını mı sanıyordun ki?” Sağ elini kaldırıp parmağını oynattı. “Yüzük?”

Haklıydı.

“Yapabileceğimi sanmı…”

“Lütfen, Dexter!” Sesi yumuşaktı, “Bunu benim için yap.”

Cesede bakarken teslim olmaya başladığımı hissediyordum. Sanırım Jessica da bunu gördü çünkü yeniden ona baktığımda gülümsüyordu.

Garajda bulduğum on litrelik kovayı, mutfak lavabosunda sabunlu suyla doldurdum. Bu sırada, bulaşık makinesinin üzerindeki dolaptan bir çift sünger aldım.

Mutfak penceresinde durup suyun yükselmesini dinleyerek uzaktaki koruyu izliyordum. Nasıl çıkaracağımı bilmediğim traktörüm hâlâ oradaydı. Bir ara bununla ilgilenmeliydim kesinlikle. Greg tekrar uğrar ve onu orada görürse yardım etme konusunda ısrar ederdi. Böyle bir seçeneğim yoktu.

Kova neredeyse tamamen dolana kadar bekledim ve süngerleri içine atıp arka kapıya doğru taşıdım. Kırmızı plastik sapın bir tarafı kırıldığında yolu neredeyse yarılamıştım. Tutmaya çalıştım ama yere çarpıp içindeki her şey dökülürken orada dikilip izlemekten başka şansım yoktu.

O anda telefon çalmaya başladı.

Boş kovayı alıp lavaboya fırlattıktan sonra bira almak için buzdolabını açtım. Birayı açmak zamanımı aldığından telefona anca beşinci çalışında cevap verebildim.

“Kapatmak üzereydim,” dedi Liz. “Meşgul müsün?”

“Mutfağı paspaslamaya hazırlanıyorum.”

Sesinden anlaşıldığı kadarıyla bu fikri gülünç bulmuştu. “Sakın temizlik yaptığını söyleme?”

Şaka yapmaya çalışıyordu. Fakat bence hiç komik değildi. Biramı kaldırıp

içtim. “Ne istiyorsun, Liz?” “Ne mi istiyorum? Senin benimle fena hâlde konuşmak istediğin izlenimine kapılmıştım.”

Bir an için neden bahsettiğini anlamadım. Sonra mesajları hatırlayıp gözlerimi kapattım.

“Her şey yolunda mı?”

Pencereye gidip koruya bakarak beni bekleyen Jessica’yı düşündüm.

“Dexter, iyi misin?”

“İyiyim, ” dedim. “Notunu aldım.”

“Ya bilekliği?”

Bir şey söylemeden bileğime baktım.

İkimiz de sessiz kaldık. “Bu sabah ilaçlarını içtin mi?”

Ne zaman bu konuyu açsa göğsümde bir öfke ateşi hissediyordum. Zorlukla bastırdım.

“Aldım.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Duraksadı. “Peki ya diğer şey? Kendinden geçme. Sence… “

“Dinle…” dedim. “Kötü bir zamanda aradın. Gitmem gerek.”

“Sanki bir şeye ihtiyacın…”

“Şimdi olmaz.”

“Tamam.” Liz duraksadı. “Belki bir yerlerde buluşup konuşabiliriz. Bu hafta sonu nasıl?”

Kovayı musluğun altına yerleştirdim ve içine sabun koyup suyu açtım. Lavabonun yanındaki askıdan, üstünde kırmızı bir horoz ve günaydın yazısı bulunan havluyu çekip aldım. Yere atıp ayağımla çevremde gezdirdim: Suyu hemen çekti.

“Beni görmenin iyi bir fikir olmadığını söylemiştin, hatırladın mı?”

“Dışarıda bir yerde buluşabiliriz.”

Konuşmaya devam ederken kurulama havlusunu yerden alıp lavaboya sıktım. “Şu anda konuşamam.” “Paspaslamaya başlamak için mi acele ediyorsun?”

Cevap vermedim. Bir an sonra devam etti.

“Peki ya bu pazar?”

“Ne hakkında konuşacağız?”

“Öncelikle kendinden geçmenle ilgili.”

“Bununla ilgili söyleyecek bir şeyim yok.”

Liz iç geçirdi. “Peki ya geleceğimiz?”

“Hangi geleceğimiz?”

“Hâlâ evliyiz, Dexter.”

“Doğru…” Sırada neyin olduğunu biliyordum. Normalde bunu yüksek sesle söyleyebileceğimi düşünmezdim. Fakat bu sefer kelimeler ağzımdan kolayca çıktı. “Boşanmak mı istiyorsun?”

“Böyle bir şey söylemedim.”

“Bana söyleyecekmişsin gibi geldi.”

“İstediğin bu mu?”

Bir yudum içtim. “Gitmeliyim, Liz.”

“Boşanmakla ilgili bir şey söylemiyorum.”

“Gitmeliyim.”

“Dexter!”

Kapattım.

Akan suyun sesi dışında oda sessizdi. Uzanıp musluğu kapattıktan sonra kovayı iki kolumla sararak kaldırdım ve arka kapıya yöneldim.

Liz'in suratına kapattığımı fark ettiğimde koruya giden yolu yarılamıştım. Ve bunun en iyi yanı, umurumda olmamasıydı.

16

Plan, Jessica'nın yalnızca yüzünü ve boynunu temizlemekti ama bir kez başlayınca kendimi durduramadım. Bitirdiğimde kovayı tarlaya götürüp mısırların arasına döktüm. Geri döndüğümde Jessica gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Karşılık veremedim.

"Utandın," dedi.

Kafamı salladım. "Hayır, hiç de değil."

Bana doğru yaklaşıp kolumu dürttü. "Utandığın her hâlinden belli oluyor."

Bu kez bir şey söylemedim.

Jessica sessiz bir şekilde olsa da resmen gülüyordu. "Bu kadar namuslu olma. Önemli değil. Sonuçta, daha önce hiç çıplak kadın görmemiş değilsin." Duraksadı. "Haklıyım, değil mi?

"Haklısın.

Bir süre beni izledi. "İyi. Bi an için şüpheye düşmüştüm."

Ona Liz'den bahsetmemeye karar verdim. Doğru zaman değilmiş gibi hissettiğimden konuyu değiştirdim.

"Bu sabah kafede patronunu kızdırdım."

Hızla bana döndü. "Ne yaptın?"

Ona konuşmamızı ve kadının tepkisini anlattım.

“İnsanlar buralarda ölmez derken ne demek istiyor? Bu, her zaman olur. Geçen yıl bisikletli küçük bir kız CR-ll’de öldürülmedi mi?”

“Evet…” dedim.

“Neden bahsettiğini bilmiyor.” Jessica cesede doğru yürüyüp dizlerinin üzerine çöktü. Kafasını sallayarak, “Sanırım daha iyi görünüyor,” dedi.

“Düşününce, evet… “

Jessica onayladı. “Doğru, eski hâline göre…” Bir dakika kadar daha baktıktan sonra ayağa kalktı. “Megan’ın yarın döneceğini düşünüyor mu gerçekten?”

“Bilmiyorum. Birkaç gün kafeden uzak dursam iyi olacak bence.”

“Neden?”

“Sanırım dikkat çekiyorum.”

“Çekmiyorsun,” dedi. “Sadece Öyle zannediyorsun çünkü sır saklamakta iyi değilsin.”

“Bunu nereden anladın?”

“Belli oluyor.”

Kafamı salladım. “Sence de üç gün üst üste gidip sorular sormak şüpheli görünmez mi?”

“Öyleyse soru sorma.”

“Ya Megan geri dönerse? Onunla erkek arkadaşın arasında ne olduğunu bilmek istemiyor muyuz?”

“Zaten biliyoruz. Kendin söyledin, böyle bir şey olduğunda katil yüzde doksan ihtimalle kurbanın erkek arkadaşı veya kocasıdır. Megan da bir şekilde dâhil oldu herhâlde.”

“Önceki gün gergin davranıyordu.”

“O hep gergindir, her şeyden korkar, iddiaya varım, neler olduğunu bildiğimizi söylersen doğruca şerife gidip itiraf eder.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Eminim ki böyle yapardı,” dedi Jessica. “Sadece, o an yüzünde oluşan ifadeyi görebilmek isterdim.”

“Peki ya çıkarken ona fısıldasam, ne yaptıklarını bildiğimi söyledikten sonra arkamı dönüp gitsem?” Jessica güldü. “Bu mükemmel olurdu.”

Ona baktığımda, yüzündeki sıcaklık içime işledi. Bir palyaçonunkine benzeyen kocaman bir gülümsemeyle karşılık vermeden edemedim.

“Ne var?” diye sordu.

“Etrafta olmanı seviyorum,” dedim. “İlaçların yapamadığını yapıyor, iyi hissetmemi sağlıyorsun.” Jessica kafasını salladı. “Onlara ihtiyacın yok.”

“Artık yok.”

“Hiç olmadı.”

“Bu doğru değil. Onlara ihtiyacım vardı ama sen diğerlerinden farklısın. Sen yardım…”

“Diğerleri?”

Bunu düşündüm. “Alkolik babamı görürdüm genellikle. Kötüleştiğinde Greg’lerde kalır veya dışarıda uyurdum, artık her neresi olursa. Beni bulamadığı sürece nerede yattığımın bir önemi yoktu. Bazen beni aramaya çıktığını, bazen de takip ettiğini sanırdım.”

Bir şey söylemesini beklesem de yalnızca yüzüme bakıyordu.

“Bağırdığını duyardım. Ama benden başka kimse duymazdı onu. Diğer zamanlar bana saldırdığını, delicesine çığlık attığını görürdüm. Kimse bir şey görmezdi.”

“Ve benim de böyle olduğumu mu düşündün?”

“Hayır…” dedim. “Söylemek istediğim de bu. Sen ona hiç benzemiyorsun. Sen iyi hissetmeme hatta mutlu olmama sebep oluyorsun. Gitmeni istemiyorum.”

“Onu artık görmüyor musun?”

Kafamı salladım. “İlaçlara başladığımdan beri görmüyorum. Ondan önce şok tedavisi için Archway’e gitmem gerekiyordu. Kimi zaman işe yarasa da sonunda hep geri geliyordu. Ondan nihai olarak kurtulmamı sağlayan ilaçlardı.”

“Peki ya şimdi o ilaçları alsan?”

“Sen de gidersin, sanırım.”

Jessica başını çevirdi.

“Bu yüzden onları almıyorum. Benimle olmanı… “

Jessica’nın omuzları titredi. Bana tekrar baktığında yanaklarının ıslak olduğunu gördüm.

Neredeyse gerisini de söyleyecektim ama kendimi durdurdum.

Yeterince söylemiştim.

ÇARŞAMBA

17

İlanlar her yerdeydi.

Telefon direklerine zımbalanmış, dükkânların pencerelerine yapıştırılmışlardı. Gönüllüler sokakta durmuş, her geçenle konuşmaya çalışıyordu.

Benimle konuşan adam hafifçe gülümsedi. “Alt kısımda arayabileceğiniz bir numara var. Önümüzdeki bir-iki gün içinde bir arama ekibi topluyoruz, isterseniz katılabilirsiniz.”

İlanın tepesinde Jessica’nın bir resmi vardı. Muhtemelen kimsenin

beğenmediği ama herkesin aldığı o kötü okul vesikalıklarından biri. Tüm kasabaya yaymak için bu resmi seçtiklerini bilse nasıl hissederdi diye merak ettim.

Bunu ona söylemeyecektim.

“Beni de sayın,” dedim.

“İyi…” Adam elini uzattı. “Herkese yer var.”

El sıkıştık. Başıyla selam verip kaldırımda arkamdan gelen yaşlı iki adama yöneldi. Mesajını onlara da tekrarladı.

İlanı okurken yürümeye devam ettim. Jessica’nın boyu ve kilosu yazılmıştı. En son Riverbank Cafe’den çıkarken görüldüğü söyleniyordu. Alt tarafta bir de telefon numarası vardı.

Lütfen kızımızı bulmamıza yardım edin.

İlandaki bir şey beni üzmüştü.

Bu hiç adil değildi.

Katil, dışarıda bir yerde hâlâ günlük hayatını sürdürüyor olmalıydı. Bundan yakasını kurtaracağı fikri içimi yaktı. İlanı katlayıp arka cebime koydum ve kafeye doğru hızlanarak yürüdüm.

Kafeye girdiğimde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Yemek alanında ve tezgâhın arkasında kimse yoktu. Mutfaktaki radyo kapalıydı.

İki gündür oturduğum kabine geçtim. Sessizlikte, vinil kaplama ağırlığımla inledi.

Kimse gelmiyordu.

Bir dakika sonra kalkıp tezgâha gittim. Aşçı penceresinden içeri baktım ama orada da kimseyi göremedim. Sonunda, “Merhaba!” diyerek seslendim.

Ayak sesleri duydum. Mutfak kapısı savrularak açıldı. Megan yorgun ve yıpranmış bir hâlde eşikte dikiliyordu.

“Üzgünüm…” dedi. “İçeri girdiğinizi duymadım.”

Çalıştığını gördüğüme mutlu olmuştum. Gülümseyerek, “Açık mısınız?” diye sordum.

“Sanmıyorum, en azından şimdilik kapalıyız. Burada yalnızca ben varım.”

“Anlıyorum.”

Bakışlarını takip ettiğimde arkamdaki kapının üzerinde duran siyah dijital saate baktığını gördüm. “Öğleye doğru açılırız belki, emin değilim.”

“Her şey yolundadır umarım.”

Güldü. “Bilmiyorum. Bu sabah içeri girdiğimde şerif buradaydı. O çıktıktan sonra ortalık cehenneme döndü resmen. Bayan Colton, Paul’e bir ketçap şişesi fırlattı. Hedefi tutturmuş olsa onu öldürebilirdi. Adamın kafasının hemen yanında, duvarda parçalandı. Neredeyse isabet ediyordu.”

“Bayan Colton? O…” tezgâhı işaret ettim.

Megan onayladı. “Buranın sahibi. O ve aşçımız Paul evliler.” Duraksadı. “Şimdilik, en azından.”

“Ne demek istiyorsun?”

Megan omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bayan Colton, Paul ve Jessica hakkında bir şeyler söylüyordu. Sanırım ilişkileri varmış.”

Nefesimin göğsümü zorladığını hissettim.

“Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Megan. “Tabii şerif doğru olduğundan emindi. Paul’e bunun ciddi şüpheler doğuracağını söyledi.”

Sesimi tekrar kazanmam bir dakikamı aldı.

“Doğru mu?”

Megan omuz silkti. “İlişkileri mi? Kim bilir?”

Aşçının yaşlı ve sert sesini hatırladım. Jessica ve onun bir aradaki görüntüleri

zihnimde somutlaştı. Gözümün önüne gelenler rahatsız edici bir şekilde canlıydı.

İnce mavi çamaşırlar.

Etrafımdaki hava soğudu. Tezgâhın önündeki taburelerden birine oturdum sertçe. Megan'ın sesini duyuyordum. Fakat uzaklardan gelen cılız bir melodi gibiydi.

"İyi misiniz?"

Cevap vermedim.

Megan'a, onu Jessica'nın erkek arkadaşıyla gördüğümü ve ne yaptıklarını bildiğimi söyleme fikri aklımdan uçup gitmişti. Göğsüm sancıyordu. Tek yapmak istediğim eve gidip Jessica'yla konuşmak ve bana bunun doğru olmadığını söylemesini istemekti.

"Bir şeyler içmek ister misiniz? Biraz su veya başka bir şey?"

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

Dışarı çıktığımda, boş park alanında bisiklete binen birkaç çocuğun yanından geçtim. Gözleriyle beni takip ediyorlardı.

Bunu fark ettiğimde, kendi kendime konuştuğumu ve dikkat çektiğimi anladım. Gerçi artık umurumda değildi.

İstedikleri kadar bakabilirlerdi.

18

Eve vardığımda göğsümdeki sancı bir tür yanmaya dönüşmüştü. Kendimi Jessica'nın bir açıklaması olduğuna ikna etmiştim. Paul Colton'la beraber olması fikri doğru olamayacak kadar saçmaydı. Dedikoduları dinleyerek aptallık etmiştim.

Kamyonetimi evin yanına park edip arka kapıdan içeri girdim. Buzdolabının üzerinden bir şişe Johnny Walker aldım. Jessica ile konuşmadan önce sakinleşmek, kafamı boşaltmak için zamana ihtiyacım vardı.

Mutfak penceresinin önünde durdum. İçerken korudan yükselen, yaprakları hafif esintide sinirle hışırdayan kavaklara baktım.

Sonunda rahatladığımı hissettim.

Bir yudum daha içip şişeyi yanıma alarak kapıdan çıktım. Jessica'ya gidiyordum.

Yürürken kafamda söylemek istediklerimi toplamaya çalıştım. Normal görünmeliydim. Onu suçlamak veya ona saldırmak istemiyordum, yalnızca gerçeği bilmek istiyordum.

Köşeye geldiğimde, hâlâ hendekte çamura saplanmış bir şekilde duran traktörümü gördüm. Onu orada bırakarak belaya davetiye çıkardığımı bilsem de bir şekilde aklımdan çıkarmayı başardım.

Yarın halledecektim.

Bugün Jessica'yla konuşmam gerekiyordu. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Koruda bir şeyler güneş ışığından parlıyordu. Durduğum yerden, kavakların arasındaki gölgelerden başka bir şey göremiyordum. Güneş yüzünden gözlerimi kısarak yaklaştım.

Yine parladı. Bu kez ne olduğunu görmüştüm.

Koruda duran bir adam.

Bir eliyle uzun bir bıçağa benzeyen ve güneş ışığında altın sarısı parıltılar saçan bir şey, diğer eliyle ise göğsüne doğru katlanmış tişörtünün ucunu tutuyordu.

Beni görmemişti. Bir an için kımıldayamadım.

Küçük bir daire çizmesini izledim. Gözleri yerde, cesedin etrafında yürüyordu. Yüzünü görmeye çalıştım ama hâlâ çok uzaktaydı.

Eğilerek adama doğru ilerledim. Yerdeki kurumuş yapraklar ayağımın altında çıtırdıyordu.

Her adımda daha da eğildim.

İyice yakına geldiğimde, adam daire çizmeyi kesti ve Jessica'nın cesedine doğru çömeldi. Yüzü bana dönük değildi ama dizlerinden kesilmiş haki pantolonunu ve arkasında sekiz rakamı bulunan mavi tişörtünü görebiliyordum.

Ağaçların etrafından dolanırsam onu daha iyi görebileceğimi düşündüm. Yüzünü görebilsem kaçmayı denese dahi onu takip edebilirdim.

Katillerin o sıradaki heyecanı tekrar yaşamak için cinayet mahalline geri döndüklerini duymuştum. Burada olan da bu muydu? Peki, bıçağın bir alakası var mıydı?

Jessica bıçaklanmamıştı. Görebildiğim kadarıyla vücudunda herhangi bir yara veya iz yoktu. Kusursuzdu.

Peki ya Megan? Onun bu işle ilgisi neydi?

Hayır, bunlar hiç mantıklı değildi.

Adam bıçağını eteğin altına kaydırıp onu kaldırdığında yolu neredeyse yarılamıştım.

Eteğin altına bakıyordu!

Ayağa kalkıp bağırdım. "Ne halt ediyorsun?"

Adam bana döndü. Panikle irileşmiş gözlerle bana baktığında karşımdakinin yetişkin bir adam olmadığını anladım. On iki, on üç yaşlarında bir çocuktu. Hemen tanımıştım..

Jacob Tolliver.

"Ne halt ediyorsun dedim sana!"

Jacob, demin yaşadığı şokla tişörtünün ucunu bırakmış, tarlamdan aşırdığı mısırlar etrafa dağılmıştı. Eğilip toplamaya başladı. Derken gözü cesede takılınca irkilerek geri çekildi.

"Kıpırdama!" dedim. "Sakın kıpırdama."

Hızlandım ama artık çok geçti. Jacob bıçağı bırakarak kuzeydeki tepelere doğru son sürat tarlaya dalmıştı bile.

Takip etmeme rağmen onu yakalama şansım olmadığını biliyordum. Yeterince hızlı değildim. Ben tarlanın ortasına vardığımda çocuk çoktan tepeyi aşmış ve diğer tarafta kaybolmuştu.

Durdum. Ellerim kasıklarımda öne doğru eğildim. Ciğerlerim göğüs kafesimi zorluyor, elektrik siyahı yıldızlar gözlerimin arkasında parlıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm. Derken sırt üstü dönüp donuk mavi gökyüzüne baktım.

Jacob Tolliver?

Nefesimin düzelmesini, kalbimin yavaşlamasını bekleyip ne yapmam gerektiğini düşünmek için bir süre orada yattım.

Çok fazla seçeneğim yoktu.

Sonunda tarlayı geçip koruya yöneldim. Yaklaşınca, Jessica'yı kollarını göğsünde birleştirmiş bir hâlde mısırların çevresinde gezinirken gördüm.

Geldiğimi fark edince durdu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Konuşmamız gereken çok şey vardı.

19

"O çocuk da kimin nesi?"

Kuzeye döndüm. "Şu tepelerin hemen arkasında, ailesiyle birlikte Ezra'nın mülkünde, karavanda kalıyor."

"Ezra?"

"Ezra Hays, uzun zamandır orada yaşıyor."

Adam seksenin oldukça üzerindeydi ve hatırlayabildiğim kadarıyla hep aynı evde yaşamış, aynı yerde çalışmıştı.

Tolliver'lar baharda gelmişlerdi, buralarda yeniydiler.

Ezra’yla nasıl tanıştılar bilmiyorum ama çiftlikteki ayak işlerine yardım etmeleri karşılığında karavanlarını mülküne bırakmalarına izin vermişti.

Tolliver’ların Ezra’nın işine yaradığını zannetmiyordum. Frank Tolliver alkolikti. Üç aydan uzun bir süredir Ezra’nın mülkündeydiler. Fakat Greg şimdiden birkaç kez karavanlarına gitmek zorunda kalmıştı. Bana nedenini hiç söylemedi. Gerçi iki kez Dorothy Tolliver’i yüzünde çürüklerle görmüştüm. Tahmin etmek çok zor değildi.

Emin olmamakla birlikte, iki oğulları olduğunu sanıyordum. Ben yalnızca Jacob’la tanışmıştım. Ona verebileceğim herhangi bir iş var mı diye bakmaya gelmişti birkaç kez. Sıkı çalışmak isteyen bir çocukla çok sık karşılaşmak mümkün olmadığından bu tip birinden etkilenirdim normalde. Fakat bu çocukta insanı rahatsız eden bir şeyler vardı.

Önceleri, ellerinin sürekli kıpır kıpır olması veya konuşurken benimle göz teması kurmaması olduğunu düşünmüştüm. Çocukların nasıl olduğunu az çok biliyordum. Jacob’da ise bundan daha fazlası vardı. Ona bakarken müstehcen bir şeylere tanık oluyormuş gibi hissediyordum kendimi.

“Neden buradaydı?” diye sordu Jessica.

“Görünüşe göre, akşam yemeği için bir şeyler çalmaya gelmiş.”

Düşürdüğü bıçak, paslanmış bir çim biçme makasından devşirmeydi. Tahminimce mısırları saplarından kesmek için kullanıyordu.

“Sence bir şey söyleyecek mi?”

Omuz silktim.

“Tamam…” dedi Jessica. Kollarını göğsünde kavuşturup korunun köşesinde turlamaya geri döndü. “Öyleyse beraber bir plan yapmalıyız.”

Şişeyi cebimden çıkarıp içtim.

“Belki şansımız yaver gider ve çocuk gördüklerini kimseye söylemez.”

Güldüm.

“Ciddiyim,” dedi. “Kaçarken yüzünde oluşan ifadeyi gördün mü? Ödü kopmuştu.”

Öyle olduğunu sanmıyordum.

Evet, çocuğu bir nebze olsun korkutmuştum. Ama ödü kopmamıştı. Frank Tolliver gibi bir babaya sahipseniz birinin size bağırmasından etkilenmezdiniz. Bunu kendimden biliyordum.

“Birine anlatacağını düşünüyorsun, değil mi?

“Evet,” dedim “Öyle.”

Turlamayı kesti. Yere oturup dizlerini göğsüne çekerek ileri geri sallanmaya başladı.

“Aman Tanrım! Ne yapacağız?”

“Ne yapabiliriz ki? Bekleyeceğiz sanırım.”

“Polise anlatması için mi?” Kafasını sallayarak, “Hayır, yapabileceğimiz bir şeyler olmalı,” dedi.

Cevap vermedim. Aklım başka yerdeydi.

Bir an için beni izledi. “Senin neyin var?”

Ona baktım. Ne duyduğumu söylemek istiyordum. Fakat kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. “Büyük bir sorunumuz var. Ama görünüşe göre senin hiç umrunda değil.”

“Umrumda…”

Bu kez, sessiz kalan oydu.

Beni incelediğini, gözleriyle yüzümü araştırdığını hissedebiliyordum. İğrenç bir histi, tüm cildimde böcekler geziniyordu sanki.

Sonunda ona duyduklarımı anlattım.

Hiçbir şeyi atlamadım veya sıradanlaştırmaya çalışmadım. Ona şerifi, ketçap

şişesini ve Megan'ın bana söylerken nasıl gülümsediğini; nefessiz kaldığımı, inanmak istemediğimi ve gerçeği ondan duymak istediğimi anlattım.

Bitirdiğimde, Jessica arkamdaki cesede bakarak uzunca bir süre sessiz kaldı.

Derken gülümseyerek, "Umarım tüm kasabaya anlatır," dedi.

"Peki, anlattıkları doğru mu?"

Bana baktı. "Tabii ki değil."

Duyduklarımın verdiği rahatlamayla gözlerimi kapattım.

"Böyle bir şeyi nasıl… "

"Düşünmedim," dedim. "Sadece senden duymaya ihtiyacım vardı. İçten içe böyle bir şey yapmayacağını biliyordum, özellikle de o adamla."

"Paul… " dedi.

Savuşturdum. "İsmi önemli değil."

"Hayır değil," dedi hâlâ gülümseyerek. "Ne yapardı, bilmek ister misin?"

Bilmek istediğimden emin değildim. Gene de cevap vermemi beklemedi.

"Tüm gün Kutsal Kitap'tan alıntılar yapar, sonra da mutfakta yanımdan geçerken kalçamı elleyip zevkle homurdanırdı. İğrençti. Numara yapmaya veya kazayla olmuş gibi davranmaya kalkışmazdı. Bilinçli yaptığını bilmemi istiyordu."

"Bunu kimseye söylemedin mi?"

"Neredeyse söyleyecektim. Bir seferinde beni depoda köşeye sıkıştırdı, gitmeme izin vermedi. Öylece dikilip bir şey söylemeden bana bakıyor, kendimi kurtarmak için attığım her adımda önüme çıkıyordu."

"Tanrım."

"Ağlamaya başlamıştım. Sanırım korktuğu için gitmeme izin verdi. Dışarı çıktığımda Bayan Colton ne olduğunu sordu. Neredeyse anlatacaktım."

“Ama anlatmadın?”

Kafasını hayır dermiş gibi salladı. “Yaklaşmıştım.”

Jessica ve Paul’ü depoda, birlikte hayal ettim. Sonra, Paul ölse nasıl görünürdü diye düşündüm.

Jessica, gözlerimde yanan öfkeyi görmüştü. Yanıma yanaşarak, “Sakin ol. Bak, cezasını çekiyor işte…” dedi.

“Yetmez.”

“Önemli değil. Asıl çocuğun çaresine bakmalıyız.”

“Onunla ilgili yapabileceğimiz bir şey yok,” dedim. “Birilerine anlatacağı varsa anlatır. Onu durduramayız.”

“Beni buradan götürecekler. İstesen onu durdurabilirdin.”

Bir an için ne demek istediğini anlamadım. Kafamı kaldırıp ona bakınca kastettiği şeyi gözlerinde gördüm.

“Hayır.”

“Bir başına kalacaksın.”

“Bunu yapamam.”

Jessica başka bir şey söylemedi. Bir süre sonra ayağa kalktı. Gitmişti..

Güneş ufukta kaybolana kadar koruda kalıp içtim.

Kuzeydeki tepelere doğru gitmek üzere kalkıp tarlayı geçtim.

Zirveye ulaştığımda, karşımda Tolliver’ların karavanı duruyordu. Çakıl yolun sonundaki araç, yabani otlar ve çer çöple çevrelenmişti. Karavanın yanında, paslı yeşil renkte, bütün lastikleri patlak bir kamyonet vardı.

Bir süre orada kalıp gökyüzü kızıllaşırken karavanı izledim.

PERŞEMBE

20

Kasabaya indiğimde, Riverbank Cafe'nin önünden geçtim, içeride ışıklar yanmıyordu. Park yerinde de hiç araç yoktu. Bunun, oraya gitmemem yönünde bir işaret olduğunu düşünerek durmadım. Jessica her şeyin kafamda olduğunu düşünüyor olabilirdi. Fakat her gün gidip soru sorarsam şüpheli görüneceğimi biliyordum. Kendimi unutturmak için bir-iki gün oraya gitmemeye karar verdim.

Gerçi Jacob Tolliver gördüklerini polise anlatırsa şüpheli görünmek gibi bir derdim kalmayacaktı.

Henüz bu ihtimali düşünmeye hazır değildim.

Kafeye gidemiyorsam markete gidip yiyecek bir şeyler alabilirim diye düşündüm. Alışverişi hep Liz yapardı. Bu sebeple nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sonunda kolay yolu seçtim: Dondurulmuş yemekler, fırında makarna, sucuk, ekmek ve iki şişe şarapla bir tirbuşon aldım.

Bitirdiğimde, arabayı kasaya doğru sürüp aldığım her şeyi bandın üzerine boşalttım.

Kasadaki çocuk on altı yaşından büyük görünmüyordu. Kafasını sallayarak, "Müdüre haber vermeliyim. Ben alkol satamıyorum," dedi.

Kasiyer telefonu alıp müdürü ararken ben de kasanın yanındaki magazin dergilerinden birine uzandım. Ünlü birinin yaşadığı yasak aşkla ve yaklaşan boşanmasıyla ilgileniyormuş gibi yaptım.

Müdür geldiğinde çocuk yana çekildi. Şarap şişelerini tarayıcıdan geçirirken bir an soran gözlerle bana baktı. "Dex?"

Önce tanıdık gelmese de az sonra tanıdım.

"Hey, Eddie Sears!"

Eddie kafasını salladı. "Lanet olsun! Yaşlanmışsın. Nasıl gidiyor?"

“Eh işte. Fena değil.”

Eddie bir zamanlar, Mindy adında bir kızla evlenmişti. Kız, Liz’in kolejden yakın arkadaşıydı ve Clara bebekken birkaç kez akşam yemeğine bize gelmişlerdi. Hoş bir çifttiler.

Aldıklarımın geri kalanını çocuğun taraması için Eddie kenara çekildi. “Liz nasıl? Hâlâ beraber misiniz?” “Evet. Ama kısa bir ara verdik,” dedim. “Peki, ya sen ve Mindy?”

Kafasını salladı. “Korkarım ki o ilişkiyi uzun zaman önce mahvettim. Sanırım Liz sana anlatmadı.” “Anlatmış olabilir. Hatırlamıyorum.”

Liz, biriktirdikleri parayı nehrin karşısındaki kumarhanelerin zar masalarında kaybettiği ile ilgili bir şeyler söylemişti sanırım. Yanlış hatırlıyor olabilirim diye bir şey söylemedim.

İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra Eddie, “Dex, seni görmek güzeldi…” dedi. Dükkânın arka tarafını işaret edip, “İşe dönmem gerek,” diye ekledi.

“Kendine iyi bak, Ed!”

“Liz’e selam söyle, olur mu?”

“Tamam.”

Ayaküstü konuşmalarda hiç iyi değildim. Üstelik bu karşılaşma, göğsümde mide bulandırıcı bir ağrıya sebep olmuştu.

Bir an önce dışarı çıkmak istiyordum.

Jessica’yı, Tolliver’i ve çocuğun gördüklerini şimdiye kadar kimseye anlatıp anlatmadığını düşündüm. Bu, onun için büyük bir sırdı, muhtemelen kendine saklayamayacağı kadar büyük. Birilerine söylemesinin an meselesi olduğuna emindim.

Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek çaresizliğimi arttırıyordu.

Şey, neredeyse hiçbir şey…

“Ne kadar çok fırın makarna almışsınız!” Çocuk aldıklarımı paketlemeyi bitirip gülümsedi. “Bunları gerçekten seviyor olmalısınız.”

Homurdanarak kredi kartımı uzattım.

“Ben de aynıyım.” Kartımı geri verdi. “Elimde olsa yalnız bununla yaşardım.”

Torbalarımı alıp, “Kahrolası yalancı!” dedim mırıldanarak.

Duyabileceği kadar yüksek sesle söylememiştim ama gerçekten umrumda değildi. Yeterince katlanmıştım. Tek isteğim, eve gitmekti.

Ön kapıdan çıkıp park yerine doğru yürüdüm.

Kamyonetime vardığımda torbaları ön koltuğa yerleştirip sürücü tarafına geçtim. Biri ön camıma Jessica’nın ilanlarından bırakmıştı. Kamyonete binince, çekip aldığım ilanı torbaların üzerine koyup motoru çalıştırdım.

21

Evin yoluna saptığımda Greg’in devriye arabasını evin yanına park etmiş hâlde görmek beni şaşırtmadı.

Bunu bekliyordum.

Yarı yolda durdum. Geri dönüp kaçma fikri bir an için neredeyse ağır basıyordu. İstesem bankaya gidip hesabımdakileri çekebilirdim. Çok fazla param yoktu ama bir süre idare etmemi sağlardı.

Koruya doğru baktım. Greg’in şu anda orada olup olmadığını, geri gelince ona ne söyleyeceğimi düşündüm.

Önemli değildi. Nasılsa bana inanmayacaktı. Dönüp kaçma arzusunu yine hissediyordum. Elim vitese uzanıp geriye takmaya çalışıyordu.

Durdum.

Onu bırakmayacaktım.

Yolda ilerleyip devriye arabasının yanına park ettim. Kapıyı açıp yanımdaki torbalara uzandım. Dışarı çıkarken Greg, “Bütün gün orada oturacağını düşünmüştüm,” diye seslendi. Verandada, tırabzanlara yaslanmış bir şekilde sigara içiyordu.

“Beni gördüğüne şaşırdın mı?”

“Hayır… ” dedim. “Hiç şaşırmadım.”

İzmaritini attı. “Yardım ister misin?”

“Gerek yok,” dedim verandanın merdivenlerini çıkarken. “Ama kapıyı açabilirsin.”

Greg kapıyı itti. Yanından geçip eve girdim.

“İçeri girmediğimi öğrenince mutlu olacaksın.”

Torbaları mutfak masasına yerleştirirken, “Neden umrumda olsun ki?” dedim.

“Geçen sefer umrundaydı.”

“Evet, şarjörümü çaldığında.”

“Geçici olarak el koydum sadece,” dedi. “Seni ve diğer insanları koruyorum.”

“O bir 22’lik, Greg. Sence ne kadar zarar verebilirim?”

“22’liğin zarar veremeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Şu an ihtiyacım olan şey, silahlar hakkında bir nutuk dinlemek değil, Greg’in bir an önce sadede gelmesiydi.

“Şarjörümü geri vermek için mi uğradın?”

“Hayır, sana cumartesi akşam yemeğinde alabileceğini söylemiştim. Teklifim hâlâ geçerli. Gelip gelmeyeceğine karar verdin mi?”

“Bana cumartesiyi sormak için mi buradasın?”

“Evet, öyle.”

Bir an için ne söyleyeceğimi bilemedim.

“Ve tabii ki hâlini hatırını sormak için.”

Torbaları masanın üzerine boşaltmaya başladım.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Ne?”

“Neden öyle gülüyorsun?”

Gülümsediğimi fark etmemiştim. Kendimi durdurmak için zorladım.

Greg yanıma geldi. Makarna ve donmuş yemek kutularını kurcalarken büyük bir kutu dikkatini çekmişti.

“Sinek kâğıdı?” Odaya şöyle bir bakındı. “Uçan dostlarımızla başın dertte mi?” diye sordu gülerek. Kutuyu elinden aldım. “Ne kadar çabuk bitiyor bilirsin.”

“Bu oldukça büyük bir kutu. Onun yerine sineklik alabilirdin.”

Söylediklerini duymazdan geldim. Torbaları boşaltmaya devam ediyordum.

“Öyleyse Julie’ye seni beklemesini söylemeli miyim?”

“Bilmiyorum.”

“Senin için iyi olacak. Sosyalleşmek hoş bir değişiklik olabilir.”

“Gelip gelmeyeceğimi şu an için bilmiyorum.”

Greg bir süre sessiz kaldı. Döndüğümde onu lavabonun önünde durmuş, pencereden uzaktaki koruya bakarken buldum.

“Sorun ne?”

“Neden bana anlatmadın, Dex?”

Midemin omuriliğime yapıştığını hissettim.

Hemen o an, her şeyi anlatacaktım neredeyse. Onu benim öldürdüğümü düşüneceğinden korktuğumu, o gece çılgına döndüğümü ama ölümüyle hiçbir alakam olmadığını; Megan'ı, Jessica'nın erkek arkadaşını ve orada olanlarla bir alakaları olduğunu düşündüğümü…

Bunlar yerine, "Neyi söylemedim?" diye sordum.

Greg küçük, sarı bir şişeyi yukarı kaldırdı. Önce ne olduğunu anlamadım.

"İlaçlara yeniden başladığını."

Bacaklarım çözülüp yere yığılmadan masadan bir sandalye çekip oturmayı başardım.

"Bana söylemeye utandın mı?"

Başımı salladım.

Greg ilaç şişesini pencerenin önüne geri koydu. "Doğru kararı verdin. Bunda utanılacak bir şey yok."

Farkında olmadan yine başımı salladım. Neden böyle yaptığımı bilmiyordum. İlaçları içmiş olsaydım bile bunu ona söylemekten utanmazdım. Bununla ilgili başka bir şey konuşmadık.

Greg saatine bakıp ayağa kalktı. "Gitmeliyim," dedi. "Julie'ye senin cumartesi günü geleceğini söyleyeceğim."

"Geleceğim demedi… "

"Sadece gel," dedi. "Bize uğramayalı çok uzun zaman oldu." Duraksadı. "Gelmeni istiyorum." "Tamam," dedim. "Orada olacağım."

"Sana söz veriyorum ki kötü olmayacak."

Verandaya kadar onu izledim.

"Traktörünü çıkarmayı denemedin mi daha?"

“Üzerinde çalışıyorum.”

“Teklifim hâlâ geçerli. Vinci getirsem birkaç dakika içinde çıkartırız.”

“Teşekkürler, ben hallederim.”

Greg omuz silkip devriye arabasına gitmek üzere merdivenlerden indi. Yarı yolda durup koruya doğru baktı. “Bunlar ne diye burada?”

Bakışlarını takip ettim fakat sıra dışı bir şey görmedim. “Ne demek istiyorsun?”

“O kargalar… “

Tekrar baktım. Önce bir şey göremedim. Ama işte oradaydılar. Havaya yükselip kül gibi düşen yüzlerce siyah şekil.

Onları daha önce nasıl fark etmemiştim?

“Ne buldular acaba?”

Yanaklarımın içini kemirmeye başlamıştım. “Bilmiyorum,” dedim. “Bir süredir oraya gitmiyorum. Hevesimi kaybettim galiba.”

Greg bana baktı. “Seni anlıyorum. Zor zamanlar geçirdin.”

Koruya ve kargalara baktım.

“İlaçlar işe yarıyor mu?”

Kendimi, başımı çevirmeye zorladım. “Biraz zaman gerekiyor.”

“Şey… En azından başladın. Bu da bir şeydir, değil mi?”

Bir elimi havaya kaldırdım. “Cumartesi görüşürüz.”

Greg de bana el sallayıp devriye arabasıyla yola çıktı.

Gidene kadar verandada bekledikten sonra hızla içeri girip mutfak dolabından süpürgeyi kaptığım gibi arka kapıdan tarlaya daldım.

Yarı yolda, Jessica’nın çığlıklarını duymaya başlamıştım bile.

Kargalar Jessica’nın etrafını alev gibi sarmıştı. Bağırarak, süpürgeyi sallayarak üzerlerine doğru koştum.

Dağılıyorlardı.

Tarladaki mısırlara ve kavak dallarına konmalarını, bizi kuşatmalarını izledim. Cesedin durumuna bakmak üzereyken midem sancıdı.

Aynı görünüyordu.

Buraya vardığımda üzerini tamamen kaplamış olmalarına rağmen görünür herhangi bir hasar yoktu. Ters giden bir şeyler olduğu çok açıktı.

Çocukken, çiftliğin yanındaki yolda ölmüş, yavru bir geyiği parçalayan bir karga sürüsüne rastlamıştım. Siyah gagalarında uzun, kırmızı et parçalarıyla birer birer havalanıp gittiklerini görmüştüm.

Birkaç saat İçinde bütün geyiği yemişlerdi.

Burada ise hiç hasar yoktu.

Midem tekrar sancımaya başlamıştı. Bu fikirleri kafamdan atmaya çabaladım. Şanslıydık, hepsi bu.

O sırada, Jessica’nın arkamdan geldiğini duydum.

“Çok daha kötü olabilirdi,” dedim.

Konuşmuyordu. Yavaşça ilerleyip cesedin başına gitti. Döndüğünde histerik bir şekilde ağlıyordu.

Onu sakinleştirmeye çalıştım ama söylediklerim işe yaramadı. Sonunda yanında durup ağlamasına izin verdim. Bir süre sonra elimi omzuna koydum.

“Gittiler. Artık üzülme.”

Cevap vermedi.

Kafamı kaldırınca siyah gözleriyle bakan siyah şekilleri gördüm ağaçlarda.

Bu kadar çok kuşu bir arada görmemiştim daha önce.

Nasıl olur da hiç hasar olmazdı?

Jessica'ya dönüp sordum. "Ne yapabilirim?"

Gözyaşları içinde, "Yapabileceğin bir şey yok. Sen gider gitmez geri gelecekler," dedi.

Haklıydı. Artık burada olduğunu bildiklerinden gitmeyeceklerdi. Daha önce gelmediklerine şaşırmıştım. Belki de gelmişlerdi.

Ağaçlara baktım. "Öyleyse gitmeyeceğim. Burada uyuyacak, seninle kalacağım." Evi işaret ettim. "Gidip birkaç şey almam gerek. Hemen geri geleceğim."

Gözleri gözlerimde, yaklaştı. "Burada benimle kalır mısın gerçekten?"

"Evet, kalırım."

"Ya biri eve girerse, ya,.."

Onu durdurdum. "Sana bir şey olmasına izin vermem. Seni koruyacağım, söz veriyorum."

Jessica, hâlâ gözlerime bakarak önümde dikilirken, bir anda kollarını boynuma dolayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdığında cildinin yumuşaklığını ve sıcaklığını hissettim. Tam hayal ettiğim gibiydi.

Onu bırakmak istemedim.

22

"Neden olmasın?"

"Çünkü çok ürkütücü." Jessica kafasını sallıyordu. "Sürekli bana bakmasını istemiyorum."

Güldüm.

“Hiç komik değil,” dedi Jessica. “Mide bulandırıcı.”

Kafatasını elimde çevirerek Önümde tuttum. Birkaç yıl önce bir garaj satışından almıştım. O zaman, Liz gaza gelip aldığımı söylemişse de aslında Clara için almıştım. Cadılar bayramı geldiği zaman hoşuna gideceğini düşünmüştüm.

Hâlâ da sevebileceğini düşünüyordum.

“Bir kafası olmalı,” dedim. “Aksi hâlde doğru görünmez.”

“Tamam, ama bu değil.”

“Başka ne kullanacağız ki?” Elimde çevirerek kafatasını önümde tuttum.

“Bu mükemmel!”

“Hayır, Dexter. Ciddiyim.”

Kafatasına bakıp kaşlarımı çattım. Gerçek bile değildi. Bir plastik parçası yüzünden neden bu kadar kızıyordu anlamıyordum ama sesinin tonundan tartışmanın bir anlamı olmadığını anlamıştım.

Kafatasının yere bırakıp tahtaları birbirine çakmaya devam ettim.

“Peki, başka ne söyledi?”

İç geçirdim. Şimdiye kadar, Greg’le konuşmamı baştan aşağı üç kez anlatmıştım. Jessica, onun bir şeyden haberi olmadığına hâlâ inanmıyordu.

Tekrar anlattım.

“Seni korumuyor, değil mi?”

“Beni korumak mı?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Arkadaş olduğunuz için seni gözetiyordur belki. Ne dersin?”

“Ne kadar iyi arkadaş olursak olalım, Greg’in önceliği ben değilim.” Evden bir-iki eski elbise getirmiştim. Solmuş fanilayı yatay çubuğa geçirdim. “Burada

olduğunu bilse ben veya bir başkası için susmaz.”

“Peki, ne yapmaya çalışıyor o zaman?”

“Bir şey yapmaya çalışmıyor. Yalnızca haberi yok.”

Bana dik dik bakıyordu. Bu ihtimali hiç anlamıyordu. Başka bir şey daha diyeceğini zannettim. Fakat onun yerine dönüp tarlaya baktı.

Bir kot pantolon alıp ana direğin etrafına doladım. Eski, kahverengi bir kemerim vardı. Bağlamak için onu kullandım. Bitirdiğimde, korkuluğu korunun kenarındaki ağaçlardan birine dayadım.

“Kafasız düzgün görünmüyor,” dedim.

Jessica yanıma geldi.

“Biliyorsun, çocuğun şimdiye kadar kimseye anlatmaması bundan sonra anlatmayacağı anlamına gelmez.”

Haklıydı. Fakat bunu düşünmeye henüz hazır değildim, bu yüzden sessiz kaldım.

“Bunu bilecek kadar aklın olduğunu sanıyordum.”

Ses tonu sertti. Onu doğru duyduğumdan emin olamadım önce.

“Akılsızım yani, öyle mi?”

Jessica iki eliyle ağzını kapatarak, “Söylediğim şey çok kötüydü,” dedi. “Özür dilerim!”

“Mühim değil.”

“Ben sadece… “

Lafını bitirmedi. Ben de üstelemedim.

Bir an sonra, “O çocuğun gerçekten bir şeyler söyleyeceğini düşünüyorum,” dedi.

“Belki söylemez.”

“Sen de benim gibi düşünüyordun dün.”

“Hatalı olabilirim. Hâlâ kimseye söylemedi, yani şansımız…”

“Şansa güvenemeyiz. Olay bu şekilde ortada kalamaz. Neden bunu anlamıyorsun?”

“Başka alternatifimiz yok.”

Konuşmak için ağzını açıyorken elimi kaldırıp onu susturdum. Ne söyleyeceğini biliyordum.

“Sana söyledim, hayır.”

“Bunun tek şansımız olduğunu anlamalısın.”

Kafamı salladım.

Jessica bana bakıp ilgilenmediğini gösteren bir ses çıkararak uzaklaştı.

Giderken arkasından seslendim. “Kafası için ne kullanacağız?”

Cevap vermeden yürümeye devam etti.

Ben de korkuluğa geri dönüp dolabımdan aldığım kovboy şapkasını tepesine koydum. Pek düzgün gözükmüyordu.

Kafatasını yerden alıp silkeledim ve korkuluğa geri dönüp yerleştirdim. Şapkayı da takınca mükemmel olmuştu.

Cesetten birkaç adım ötede bir çukur kazıp korkuluğun ucunu oraya soktum. Deliği doldurduktan sonra birkaç adım geri çekilerek eserime baktım.

Korkuluk, mısırların üzerinde kızıl gökyüzüne bir gölge gibi yükseliyordu.

Gülümsedim.

23

Uyku tulumumu açarken geçmişteki kamp ateşlerinin tozlu sıcaklığını içime çekip Clara ile Liz'i düşündüm. En son ne zaman birlikte kamp yapmaya gittiğimizi hatırlamaya çalıştım. İki yaz önceydi sanırım.

"İyi misin?"

Jessica, bacaklarını altına alıp bana bakarak yere oturdu. Solan ışıktaki bakışı bana Liz'i hatırlatıyordu. "Evet," dedim. "En son ne zaman dışarıda uyuduğumu hatırlamaya çalışıyordum sadece."

Bacaklarını altından çıkarıp yan tarafına doğru yattı. "Ne kadar oldu?"

"Uzun bir zaman."

"Ben küçük bir kızken kamp yapardık," dedi. "Red Creek'e gider, nehir kıyısına yerleşirdik. Babam ateş yakardı. Hamburger pişirip hikâyeler anlatırdık." Duraksadı. "Yıldızlar ne kadar da parlaktı."

"Red Creek." Güldüm, ondan çok kendime. "Orada bir yer vardı, demiryolu köprüsünün hemen üzerinde. Etrafta kimse olmazdı. Yıldırım düşmüş bir… "

"Dişbudak ağacı vardı," dedi Jessica gülümseyerek. "Komik, orayı sadece bizim bildiğimizi sanırdım." "Kızım orayı severdi."

"Kızın mı?"

"Evet…" dedim. "Sana onu veya karımı anlatmadım."

"Hayır, ama bir şekilde biliyordum. Neden onunla ilgili hiçbir şey söylemedin?"

"Bir süre önce ayrıldık. Sanırım ne söyleyeceğimi veya… "

Jessica beni durdurdu. "Ben kızını kastetmiştim. Neden onunla ilgili hiçbir şey söylemedin bana?"

Bileğimdeki mavi-kırmızı bilekliğe baktım. Yüzümün ısındığını hissediyordum. Kafamı kaldırıp bakamadım.

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin."

İsteyip istemediğimden emin değildim, bu yüzden bir şey söylemedim. Bir an sonra Jessica sırtüstü dönüp gökyüzünü seyretmeye başladı.

“Yıldızlar çıkıyor,” dedi. “Burada ne kadar net görünüyorlar. Çok hoş!”

Yukarı baktım. Batıda hâlâ biraz ışık olmasına karşın gökyüzünün geri kalanı parçalı bir morla kararmış, bazı takımyıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı.

Uyku tulumumu Jessica’nın yanına taşıyıp uzandım. Bana gittikçe yaklaşıyordu. Teni tenime değdi. “Seni üzmek istemedim,” dedi. “Bazen konuşmamam gereken zamanlarda konuşuyorum.”

“Yanlış bir şey söylemedin.”

“İstersen benimle konuşabileceğini bilmeni istedim yalnızca.” Duraksadı. “Biliyor musun, çok gizemlisin.”

“Bu doğru.”

“Kendini yalnız hissetmiyor musun?”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. O kadar doğrudan sormuştu ki nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Ben de doğruyu söyledim, yalnızlık çektiğimi.

Jessica bir süre hiç bir şey söylemedi. İkimiz de yıldızları izliyorduk. Arada sırada, arkadaş arayan bir ateş böceği mısırların arasında yeşil yeşil parlıyordu. Birkaç tanesi, o öğleden sonra mısırların üzerine bıraktığım sinek kâğıdına yapışmıştı. Ama umutlarını yitirmeden yanıp sönüyorlardı hâlâ. Işık, karanlık; açık, kapalı.

“Öldü, değil mi?”

Başımı salladım. “Geçen yaz.”

“Bisikletli kız o muydu?”

Clara’ya CR-11 üzerinde bir araba çarpmıştı. Sürücü kazadan sonra durmamış, Clara ölmeden önce yol kenarında yatmıştı saatlerce. O sırada bilinci açık mıydı, değil miydi, bilmiyordum. Doktorlar bana acı çekmediğini söylemişti. Çoğu zaman, bu düşünce sayesinde biraz rahatlıyordum.

Diğer zamanlarda ise, onu orada tek başına ve korkmuş bir hâlde bana ya da herhangi birine seslenirken hayal ediyor, çıldıracak gibi oluyordum.

“Sürücüyü bulamadılar…” dedim. “Greg yoldan geçen birileri olduğunu düşündü. Muhtemelen panikleyip kaçtılar.”

Jessica’nın bir şey söylemesini bekledim, herhangi bir şey. Ama söylemedi. Bunun yerine, başını göğsüme yasladı.

Gereksiz rahatlatma veya acıma sözleri yoktu. Sade, insani bir hareketle yanımda olduğunu, yalnız olmadığımı göstermişti.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Bir müddet öylece durup artık kararmış olan gökyüzüne çakılı parlak yıldız kümesini izledik.

Red Creek’te, havlusuna sıkıca sarılmış ve sarı saçları kulaklarının arkasına atılmış bir hâlde nehirden bana doğru koşan Clara’yı düşündüm.

Zihnimdeki kız mutlu ve hayat doluydu. Gün ışığında neşeyle gülümsüyordu.

Gerçek bir olayı mı hatırlıyordum, yoksa zihnimde bazı anıları bir araya mı getiriyordum, emin değildim. Görüntü o kadar güzel ve canlıydı ki hangisi olduğu umrumda değildi.

“Karın geri dönecek mi?”

Jessica’nın sesiyle kendime geldim. Kafası hâlâ göğsümdeydi. Yüzüne bakmak için kafamı eğdiğimde kımıldamadı.

“Bilmiyorum ama döneceğini sanmıyorum.”

“Boşanmak mı istiyor?”

Liz’le aramızda geçen son konuşmayı düşündüm. “İstemediğini söylüyor ama ona inanıp inanmayacağımı bilmiyorum.”

Yüzüme bakarak, “Boşanmak istemediğini mi söyledi?” diye sordu.

“Evet…” dedim.

Jessica kafasını yine göğsüme koydu. “Öyleyse geri gelecek.”

Sesi düz, neredeyse üzgündü. Nedenini anladığımı düşündüm.

“Geri gelmeye karar verse bile belki de ben dönmesini istemiyorumdur.”

“Şimdi böyle söylüyorsun.”

“Hayır, giden kendisiydi. Benden, evliliğimizden kaçan oydu. Bunu unutmak kolay değil.”

Jessica konuşmadı.

“Bana inanmıyor musun?”

“inanmak istiyorum.”

Elimi çenesinin altına koyup gözlerini görebilmek için başını kaldırdım. “Benim istediğim işte bu. Her şey burada anlamlı. Beni anlıyor musun?”

“Evet… “

“Ciddiyim,” dedim. “Seninleyken her şey güzel. Sanki…”

“Kusursuz,” dedi Jessica elimi yanağına koyarak. “Seninleyken her şey kusursuz.”

Geriye yaslanıp gülümsedim.

İkimiz de başka bir şey söylemedik. Bir süre sonra da yıldızlardan oluşan çarkıfeleğin altında sarılıp uykuya daldık.

CUMA

24

Çığlıklar içinde uyandım.

Acı, her yerden aynı anda geliyordu. Ayağa kalkıp yüzümü ve boynumu tırmaladım.

Kırmızı karıncalar…

Yüzlercesi…

Onları, derimin altına kazınan minik iğnelerini saçımda, elbiselerimin altında, bütün vücudumda hissediyordum.

Acıdan gözüm dönmüş bir şekilde zıplayarak ayağa kalktım. Gömleğimi yırtıp çıkardığımda göğsüme ve sırtıma vurarak karıncaları öldürmeye çalıştım. Birçoğu yere düşmüştü. Onları takip ettiğimde gördüklerime inanamadım.

Yüzlerce değil binlerce karınca vardı.

Yer, etrafımda kızılca kaynıyordu.

Tiksintiyle geriye birkaç adım atmıştım ki kasıklarımda dolandıklarını hissetim.

Çığlık çığlığa kemeri açıp pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardım. O anki panikle çıkardıklarımı mısırların içine fırlatmıştım.

Karıncaları parmaklarımla tek tek ezip kasık tüylerimin arasından çıkardım ve yere attım.

Onları nasıl görmemiştim? Nasıl fark etmemiştim?

Önceki gece Jessica’yla uyuduğumuz yere baktığımda göğsümde yavaş yavaş bir çığlığın biriktiğini hissettim. Bastırmak için kendimi zorluyordum.

Uyku tulumum Jessica’nın cesedinin yanındaydı!

Karıncalar her ikisine de doluşmuşlardı.

Midemin altüst olduğunu hissettiğimde dönüp kaçma isteğine karşı direndim. O noktadan mümkün olduğunca uzaklaşmam gerekiyordu. Önümde duran şeyi görmek istemiyordum ama bakışlarımı da kaçıramamıştım.

Jessica’nın cildi grileşmişti.

Gözleri gitmiş, göz yuvalarının etrafındaki deri yenmiş ve altındaki kemik ortaya çıkmıştı. Kararmış dudakları kederli bir şekilde gülümsüyormuş gibi ayrılmış, ağzıyla burnundan sabah güneşinde kımıl kımıl dönen beyaz kurtçuklar fışkırmıştı.

Karnı şişmiş ve birkaç parmağı kemiğe kadar yenmişti. Eğilip daha yakından baktım. Derisinde küçük diş izleri vardı.

Tarladaki fareler aklıma gelince çığlığımı daha fazla bastıramadım.

Bu korkunç manzaradan uzaklaşmam gerekiyordu. Çıplak hâlde koruluktan eve doğru koştum. Hemen banyoya girdim ve sıcak suyu açıp aynada kendime baktım.

Ağlıyordum. Gözyaşları, yüzümdeki toprak üzerinde çizgiler hâlinde aşağı iniyordu.

Kafamda hareket eden bir şeyler gördüğümde iyice eğilip kafamı silkeledim. Beyaz lavabonun içine birkaç karınca düştü ama orada daha fazlası olduğunu biliyor, onları hissedebiliyordum.

Geriye bir adım atıp kafamı aynaya geçirdim. Uzun bir çatlak aynayı ikiye bölmüştü. Bacaklarım titriyor, gözlerimin arkasında beyaz bir ışık parlıyordu. Ama yere düşmedim.

Lavabonun kenarına tutunup içinde hareket eden karıncalara baktım. Midem kasılıyordu. Tekrar tekrar öğürdüm.

Artık mide asidinden başka bir şey çıkmıyordu.

Nihayet durduğunda ağlayarak yere çöktüm. Dua etmek istiyor ama kelimeleri bulamıyordum.

Yine de denedim.

Bir dakika sonra burnumun kemerinde gezinip yukarı, saçlarıma doğru ilerleyen bir şey hissettim. İnleyerek kendimi duşun altına attım.

Kaynar su derimi haşlıyordu. Fakat altında kalmak için kendimi zorladım.

Yanmak istiyordum.

Duştan çıktığımda, belime bir havlu sarıp mutfağa gittim. Buzdolabının üzerindeki dolaptan bir şişe Johnny Walker alıp boğazım ve sinüslerim isyan edene kadar içtim.

Vücudum titriyordu. Tezgâha doğru eğilip geçmesini bekledim. Bir an için yine midemin bulanacağını düşünmüştüm. Viskiye rağmen hâlâ mide asidinin ve toprağın tadı vardı ağzımda. Bir parçam, bunun hiç geçmeyeceğinden şüphe ediyordu.

Pencereye gidip lavabonun üzerindeki ilaç şişesine uzandım. Küçük, kırmızı haplardan birini avucuma alıp uzun uzun baktım.

“Dexter?”

Gözlerimi kapattım. Cevap vermek istemiyordum.

“Lütfen bana kızma!”

Avucumu kaldırıp yutmak isteyerek hapa baktım, ama yapamadım. Doktorlar bu ilaçların işe yarayacağını söylemişti ömrüm boyunca, ben de her zamanki gibi onlara inanmıştım.

İlaçlarımı alırsam her şey daha iyi olacaktı. Dünya daha loş ve yavaş olacak, renkler birbirine karışıp solacaktı.

O anda istediğim tam olarak da buydu.

“Dex, bana bak!”

Yavaşça döndüm. Jessica eşikte ağlayarak dikiliyordu.

“Ya dün gece? Hatırlasana beraberken kendimizi nasıl hissetmiştik?”

“O doğru değildi,” dedim önce tarlayı sonra onu işaret ederek. “Ve bu da doğru değil.”

“Dexter…”

“Sen gerçek değilsin!”

Jessica biraz daha yaklaşınca tezgâha doğru geriledim.

Durdu, gözyaşlarının arasından gülümsüyordu.

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

Artık neyin doğru olduğunu bilmiyordum, bunu ona da söyledim. Tek bildiğim her şeyin değiştiği ve kontrolü yeniden ele almam gerektiğiydi. “Lütfen git!”

“Bunu yapamam,” dedi. “Artık yapamam.”

“Neden?”

Jessica gülümsedi. “Ne demek neden? Bana git deyince gideceğimi mi sanıyorsun?” Parmaklarını şaklattı. “Bu şekilde?”

Elimdeki hapa baktım.

“Onlar sana yardım edemez.”

“Daha önce ettiler.”

Jessica bir adım daha yaklaştı. Bu kez kaçacak yerim kalmamıştı. Gözlerimi kapattım. Daha da yaklaştığını ve ellerinin yüzümde gezindiğini hissettim. Konuştuğunda hoş ve yumuşak nefesi tenimi okşadı.

“Orada ne olduğunu biliyorsun.” Sesi sakindi. “Sırf sen öyle istedin veya birkaç hap aldın diye cesedin kaybolacağını mı düşünüyorsun?”

Konuşamadım.

“Kaybolmayacak,” dedi. “Bu gece ve yarın da, sen o hapları alsan da almasan da orada olacak.” “Almalıyım. Ben…”

Jessica beni dolgun ve tatlı dudaklarıyla susturdu. Öpüşmemiz uzun ve yavaştı.

“Onları alırsan yalnız kalacaksın. Birbirimize yardım edemeyeceğiz.”

“Birbirimize yardım etmek mi?”

“Elbette…” dedi. “Bu işte beraberiz, değil mi?”

Gözlerimi açtım.

Jessica tam önümdeydi. Bir an için onu tanıyamadım. Saçları kafasına yapışmış, gözlerinin altında koyu gölgeler oluşmuştu.

Yanağında yeni bir morluk ve morluğun etrafında örümcek ağı gibi yayılmaya başlamış kırmızı kılcal damarlar vardı. Gördüklerim, koruda yatan yalnız cesedi düşünmeme sebep oldu.

Kurtçuklar, boş göz yuvaları, kemiğe kadar yenmiş parmaklar.

Gözlerimi kapatıp görüntüyü kafamdan atmaya çalıştım. “Artık dışarıda uyumayacağım. Yapamam.”

Bunun onu üzeceğini, ağlayıp fikrimi değiştirmeye çalışacağını sanmıştım ama gözlerimi açtığımda gülümsüyordu.

“Sanırım bunları aştık artık, değil mi?”

25

Markette, aldıklarımı torbalara yerleştiren genç son kutuları da koyunca kafasını sallayıp gülümsedi. “Komik bir şey mi var?”

Torbamı bana uzatırken, “Bütün karınca tuzaklarını almışsınız… ” dedi.

Yanılıyordu.

Howard’s marka olanları rafta bırakmıştım. Zaten bir işe yaramadıklarından paramı ziyan etmek istemiyordum. Ama gerisini almıştım gerçekten de.

Torbaya uzandığımda, elimin üzerindeki küçük, kırmızı ısırıklar gencin dikkatini çekmişti. Yüzüme ve boynuma, derken tekrardan elime baktı. Kırmızı kabartılar her yerdeydi. İstesem de onları saklayamazdım.

“Küçük bir karınca sorunum var,” dedim torbayı alırken. “Hepsi bu.”

Çocuk başıyla onayladı. “Umarım bunlar işe yarar.”

Müşterilerin bakışlarını görmezden gelerek kapıya yöneldim. Tuzakları almakla o kadar meşguldüm ki çektiğim dikkati ve ne kadar kötü göründüğümü fark etmemiştim.

Kamyonetimi park yerinin uzak bir köşesine koymuştum, bu yüzden yürümek biraz zamanımı aldı. Derim soyuluyor ve altındaki et ortaya çıkıyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarım her adımda başkaldırıyordu. Eve gidip oturma odasında çırılçıplak yatmak ve kıpırdamadan tavanı izlemek için sabırsızlanıyordum.

Kamyonete varınca kapıyı açıp torbaları ön koltuğa yerleştirdim. Birinin adımı söylediğini duyduğumda binmek üzereydim.

Sesi tanıyıp döndüm.

Liz'in gülümsemesi yarıda kaldı.

"Tanrım, sana ne oldu?" Çantasını omzuna iyice yerleştirerek hızla bana doğru gelmeye başladı. Elini yanağıma koydu. "Bunlar ne böyle?"

Dokunduğu yer bir an için serinlemişti. Tek düşünebildiğim bunun ne kadar iyi hissettirdiğiydi. "Suçiçeği geçirmiş gibisin."

"Böcek ısırığı," dedim. "Dışarıda uyuyakaldım da…"

Liz gömleğimin yakasını kaldırıp boynuma baktı. "Her yerin kabarmış."

"Ben iyiyim."

"Çok kötü durumdasın, Dex." Ellerimi tutup çevirdi. Sol elime ve alyansa ulaştığında bırakıp bir adım geriledi.

Bin an için ikimiz de konuşmadık. "Annenlerde işler nasıl?" diye sordum.

Cildimdeki ısırık izlerine bakıyordu hâlâ. Bakışları kollarımdan yüzüme kaydı. Ona, asıl göğsüm ile karnımı görmelisin, demeyi düşündüm. Oralardaki durum çok daha kötüydü.

Bunun yerine, "Liz!" dedim.

Bana baktı. “Pardon, ne dedin?”

Tekrar sordum.

Omuz silkti. “Her şey yolunda ama ona taşınırken ne düşünüyordum bilmiyorum. Alışmak kolay olmuyor.”

Bunun ikimiz için de kolay olmadığını, evden ayrılırken ne düşündüğüne dair benim de en ufak bir fikrim olmadığını söylemek istiyordum.

Ama söylemedim. Çok yorgundum ve her yanım ağrıyordu. Zaten birbirini tekrarlayan eski kavgalardan da bıkmıştım.

Sanırım Liz kendimi tuttuğumu anladı. Mağazaya doğru bakarak, “Senin için sakıncası yoksa bu hafta sonu eve uğramayı planlıyorum,” dedi.

“Bütün eşyalarını aldın.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama seni görmek istiyorum. Düşündüm de belki konuşabiliriz.”

“Tanrım, Liz!”

“Neden olmasın? İşlerin bu hâlinden memnun musun?”

Kamyonete yaslanıp yoldan geçen arabaları izlemeye başladım.

“Çünkü ben hiç memnun değilim,” dedi. “Ve ne yapmak istediğimizi konuşmamız gerekiyor.” “Boşanmak mı istiyorsun?”

“Dexter!”

“Basit bir soruydu.”

Hemen cevap vermedi. Yere bakarak ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Konuştuğunda sesi kısıktı.

Ne söylediğini anlayamamıştım, bu yüzden tekrarlamasını istedim.

“Öyle düşünmüyorum dedim.”

“Bu ne demek?”

“Seni hâlâ seviyorum ama konuşmamız gereken şeyler var demek.” Duraksadı. “Clara öldükten sonraki döneme geri dönemem. Hem onu özleyip hem de senin gelgitlerinle uğraşamam. Bu çok zor.”

Gelgitler. Liz’in meşhur lafı.

Gerçi söylenebilecek onca şeyin içinden iyi bir seçim.

“İlaçlar işe yarıyor mu?”

“Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Greg ilaçlarına yeniden başlamana sevinmiş.”

Duraksadım. “Onunla konuştun mu?”

“Kayıp kızla ilgili soruşturma için önceki gün dükkâna geldi. Bir arama ekibi oluşturduklarını gördün mü? Parkta insan topluyorlar.”

Bu, bir an için beni durdurdu. Arama ekibi fikri yüzünden endişelenmiştim ama bunu Liz’e göstermemeye çalıştım. “İkiniz neden benim hakkımda konuşuyordunuz?”

“Ona seni sordum.”

“O da dedikodumu yapmaya dünden razıymış.”

“Ben senin karınım. Nasıl olduğunu bilmek isteyeceğimi düşünmüş. Haklıydı da.”

“Bana soramaz mıydın?”

Liz güldü. “Son konuşmamızdan sonra mı? Üzgünüm, bana gerçeği anlatacağını düşünmemiştim.” Haklıydı ama bu, durumu daha iyi yapmıyordu. Kamyonetime binip kapıyı kapattım.

Liz pencereden bana uzanıp, “Keşke bu kadar kızmasan!” dedi.

“Kızmadım.”

“Greg iyi niyetli, Dex İkimiz de öyleyiz.”

Motoru çalıştırdım.

Duraksadı. “Eve mi gidiyorsun?”

“Planım buydu.”

“İstemiyorsan bu hafta sonu gelmem. Daha sonra, hazır olduğunda konuşabiliriz. “

“Muhtemelen en iyisi bu.”

Bir an durduktan sonra geri çekip çantasını omzuna çekti. “Arama ekibine katılmayı düşünüyorum. Yarın başlıyorlar.”

“Nereye bakacaklar?”

“Hiçbir fikrim yok ama yardım etmek istiyorum.” Önce yere, ayaklarına sonra da bana baktı. “Gelmek ister misin? Beraber gidebiliriz?”

Kendimi tutamayarak güldüm. “Randevu gibi mi?”

Liz omuz silkti. “Beraber yapabileceğimiz bir şey. Bilirsin, küçük adımlarla ilerlemeliyiz.”

“Piknik gibi olacak,” dedim hâlâ gülerek. “Yalnızca bu sefer bir ceset arıyor olacağız.”

Yüzündeki acıyı görünce durup, “Üzgünüm,” dedim.

Kafasını sallayıp geri çekildi. “Hayır, haklısın. Aptalca bir fikirdi.” “Liz…”

Yapmacık bir şekilde gülümseyerek, “Sorun değil. İşleri zorluyorum sanırım. Konuşmaya hazır değilsin. Belki ben de değilim. Zamanımız var sonuçta, değil mi?”

Gülümsemeye çalıştım.

“İlaçlara yeniden başladığın için seninle gurur duyuyorum. Benim için anlamı büyük.”

Daha önce hissettiğim öfke yine parladı ama bu kez daha zayıftı, görmezden gelmek daha kolaydı. Geçtikten sonra, geriye sadece suçluluk duygusu kalmıştı. “Bunu söylemene gerek yok.”

“Gerçekten,” dedi Liz. “Sen doğru olanı yaptın. Seninle gurur duyuyorum.” Dönüp markete yürümeden önce yanağıma dokundu. Sadece yirmi adım gitmişti ki geri döndü. “Şu ısırıkların çaresine bak. Berbat görünüyorlar.”

Uzaklaşmasını, kapıların ardında kaybolmasını izledim. Sonra vitese takıp park yerinden çıktım.

Yolda giderken arama ekibini ve Liz’in davetini düşündüm. Bir günü onunla geçirme fikri içimdeki bir şeyleri canlandırmıştı. Fikrine güldüğüm için kendime küfrettim.

Haklıydı. Küçük adımlar atmalıydık.

Kamyoneti döndürüp kasabaya, parka doğru sürdüm. Belki de çok geç değildi.

26

Çardağın altındaki piknik masası sandviçler, patates salatası, pastalar, kurabiyeler ve adını bilmediğim daha bir sürü yiyecekle kaplanmıştı. Uzun süredir hiçbir şey yemediğimden bir sandviç ile kurabiye alıp parka inen merdivenlere oturdum.

Arkamda, arama ekibine katılmak için adını yazdırmak isteyenlerin etrafında toplandığı bir başka masa vardı. Bir yandan sandviçimi yiyor, diğer yandan ne konuştuklarını anlamaya çalışıyordum.

Nerenin aranacağı kimsenin umrunda değildi, sadece ne bulacakları üzerine spekülasyon yapıyorlardı. Kimseden Jessica’nın ölmüş olma ihtimaliyle ilgili bir şey duymadım ama fikir herkesin kafasında olmalıydı. Bir ceset bulmaya çalışmıyorsan ne diye arama ekibi kurardın ki?

Elbette böyle bir şey söyleyemezdim. En azından Jessica’nın ailesi orada dikilirken…

“Kahve ister misin, tatlım?”

Önümdeki kadına bakıp, “Evet…” dedim. Benden yaşlıydı. Başında eski bir hasır şapka vardı. Yüzü tanıdık gelmişti, hatırlamaya çalıştım ama çıkaramadım.

Kahveyi plastik bardağa koyup uzattı. “Teşekkürler.”

“Rica ederim. Yardım için gelmene minnettarız.”

Kahveyi yudumladım. Tadı beklediğimden çok daha güzeldi. Kendimi aniden daha canlı hissetmeye başladım.

“Daha yazılmadın mı?”

Kafamı salladım. “Yemek yüzünden kenarda kaldım. Ama birazdan yazılacağım.”

“Hangi grubu düşünüyorsun?”

“Grup?”

Onayladı. “Yarın öğleden sonra çıkan üç grubumuz var. Mümkün olduğunca çok alanı aramak istiyoruz.”

“Nereler aranacak?”

Anlattı. Kahvemden bir yudum daha alıp gülümsedim. Bütün gruplar nehrin aşağısına bakacaktı. Çiftliğime veya koruluğa yaklaşmayacaklardı bile.

“Umarım onu buluruz,” dedim.

Kadın yarım gülümser bir şekilde, “Umarım bulamayız. Çünkü bulursak, bu ancak kötü haber demek olur,” dedi.

İtiraz etmedim.

“Bayan McCray nasıl? O da burada mı?”

Bir kez daha kadını nereden tanıdığımı hatırlamaya çalıştım. Bir yerden tanıyor olmalıydım. Bu kasabadaki insanların çoğunun şöhretim yüzünden beni tanıyor olması garip bir aşinalık hissi yaratıyordu. Belki de kadını tanımıyordum.

“Liz daha sonra gelecek.”

Kadın gülümsedi. “Yardım etmeye gelmeniz harika bir şey.” Elini omzuma koydu. “Bu bir iyileşme sayılabilir.”

“Haklısınız sanırım.”

Kadın omzumu sıkıp tekrar teşekkür ederek kahve dağıtmak için kalabalığa döndü.

Sandviçimi bitirip kırıntıları kuşlar için çimlere attım.

Sıra bana geldiğinde, kayıt masasında Jessica’nın çerçevelenmiş bir resminin olduğunu gördüm. Fotoğrafta tek gördüğüm kurtçuklar, sinekler ve kopmuş deri parçalarıydı. Alnım terlemeye başlamıştı. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

“Hangi gruba katılmak istersiniz?”

Masanın arkasındaki kadın Jessica’nın yirmi beş yıl sonraki hâli gibiydi. Bir an için sesim çıkmadı.

Kadın, cildimdeki kırmızılıklara baktığını belli etmemeye çalışarak beni izledi.

Sonunda konuşabildim. “Bütün gruplar nehrin aşağısını mı tarıyor?”

Öyle olduğunu söyledi. “Jess bazen yalnız kalmak ve düşünmek için Jefferson Rıhtımı‘nın yanındaki iskeleye giderdi. Başlamak için en iyi yer orasıymış gibi görünüyor.”

Listedeki isimlere bakarken Liz’in adını daha yazdırmadığını fark ettim. Hangi grubu seçeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Arkamdaki insanların sabırsızlığını fark ederek sayfalara göz gezdirdim.

Terin sırtımdan aşağı inişini hissedebiliyordum.

“Hepsi birbirine çok yakın,” dedi kadın. “Hangisi olduğu…”

“Karım daha adını yazdırmamış. Hangisini seçeceğini bilmiyorum.”

“Sadece kaç kişi olduğunu hesaplamaya çalışıyoruz. İsterseniz yarın

grubunuzu değiştirebilirsiniz.” “Anlaştık…” dedim ve ilk listeye adımı yazıp imzaladım.

Kadın, bana üzerinde Jessica’nın resmi olan bir rozet verdi. Bakamayacaktım. Gözlerimi kaçırdım. “Öğlen saat birde Jefferson Rıhtımı‘nda buluşuyoruz,” dedi. “O zaman görüşürüz?”

“Tamam…” der gibi homurdanıp yana çekildim.

Geri dönerken masadan bir sandviç daha aldım. Kahve dağıtan kadın beni izliyordu. Ona baktığımda gülümseyerek el salladı.

Kamyonetime vardığımda Ezra’nın köşeyi dönüp yanıma park ettiğini gördüm. Çıktığı sene satın aldığı bir 1966 Playmouth Barracuda sürüyordu. Yılda sadece birkaç kez kasabaya inmek için kullanırdı.

Ona birkaç kez arabanın eşsiz olduğunu ve çok para edeceğini anlatmaya çalışmıştım ama umursamıyordu. Gülümsemiş ve kibar görünmek için şaşırmış gibi yapmıştı. Fakat satmaya niyeti yoktu. Sonunda denemekten vazgeçtim.

“Merhaba Dex!” dedi Ezra. Playmouth’un kapısını kapatıp kilitledi. “Bu şeye sen de mi adını yazdırıyorsun?”

Öyle olduğunu söyledim. “Ya sen?”

“Yok daha neler. Ormanda gezinmek için fazla yaşlıyım.” Köşedeki hırdavatçı dükkânını işaret etti. “Zaten yapılması gereken bir-iki tamir işim var.”

“O tür işler için etrafında kimse yok mu?” Sesimin normal çıkmasına dikkat ettim. “O karavanda mesela?”

“Tolliver mı?” Ezra dişlerinin arasından tısladı. “Kendi başıma çok daha iyiyim.”

“Anlaşmaya uymuyorlar mı?”

“Hayır.” Kafasını salladı. “Dört gözle toplanıp gidecekleri günü bekliyorum. Kalmalarına hiç izin vermemeliydim.”

“Sence öylece toplanıp gidecekler mi?

“Gitseler iyi olur,” dedi. “Onların türü bir süre sonra genelde öyle yapar ama bekleyip göreceğiz.”

Bu fikir beni rahatlattı.

“Umarım haklısındır.”

Ezra’yla biraz daha konuştuk. Liz’le aramızın nasıl olduğunu sordu, ben de daha iyi olamazdık dedim. Ama tek düşünebildiğim, bir sabah Ezra’yla benim mülkümü ayıran tepeye tırmanıp karavanın gittiğini görmekti.

Sorunum hallolurdu böylece.

Ezra’yla el sıkıştık. “Aramada iyi şanslar,” dedi. “Umarım onu güvenli ve iyi bir hâlde bulursunuz.” “Umarım… “

Hırdavatçıya doğru yöneldi. Ben de önünden dolanıp kamyonetimin kapısını açtım.

Binince elimdeki rozete baktım. El ilanlarında kullandıkları resimdi.

Bir an için bakıp yan tarafa fırlattım.

27

Arka taraftaki merdivenlerden çıkıyordum ki telefon çaldı. Kapıdan hızla geçip mutfağa vardım. “Merhaba?”

Cevap yoktu.

Torbayı mutfak masasına koydum. “Kim o?”

Hat kesildi. Ahizeyi yerine taktım.

“Kimdi o?”

Gözlerimi kapatıp onu duymazdan gelmeye çalıştım.

“Dex, kimdi o?”

“Kimse…” dedim. “Kimse yoktu.”

Jessica ilgisiz bir ses çıkararak odayı geçip masaya gitti. Eğilip torbanın içine baktı. “Karınca tuzakları?” “Evet.”

“Vazgeçmiyorsun, değil mi?”

Bir şey söylemedim. Torbayı kurcalamaya devam etti.

“Bir sürü almışsın.”

“Mutlu olursun diye düşündüm.”

“Evet, çok tatlısın gerçekten.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. Yanağındaki morluk iyice koyulaşmış, yüzünün kanıyormuş gibi görünmesine sebep olmuştu.

“Tolliver’lar konusunda düşündün mü?” diye sordu. “Yoksa şansımıza güvenmeye devam mı edeceğiz?”

“Şansımıza güvenmek iyi gidiyor bence.”

“Şimdilik… Ya şerif o çocukla çıkıp gelirse ne olacak? O zaman ne yapacağız?”

“Bunu zamanı gelince düşünürüz.” Yanından geçip karınca tuzaklarını torbadan çıkarmaya başladım. “Endişelenme.”

Gözlerinin kafamın arkasını deldiğini hissedebiliyordum. Ona arama ekibini, nasıl buradan kilometrelerce öteden başlayacaklarını ve bu yüzden ne kadar şanslı olduğumuzu anlatmak istiyordum. Ama döndüğümde gitmişti.

Telefonu alıp numarayı tuşladım. Kimse cevap vermiyordu. Liz’in annesi Ellen açtığında neredeyse kapatmak üzereydim. Sesi yorgundu. Nasıl olduğunu sorduğumda bana açıldı.

“Zor bir yaz geçirdim, tatlım. Liz sana varislerim yüzünden bir ameliyat daha olacağımı söyledi mi? Doktor, onları aldırmam gerektiğini söylüyor. Bunu dört gözle beklemiyorum, inan bana.”

“Haklısın.”

Doktorunu ve üniversite mezunuymuş gibi görünmeyen genç hemşireleri işe almasını anlatıyorken durdu. “Sanırım Liz için aradın, değil mi?”

“Evet.”

“Şey, sabahtan beri onu görmedim ama gelir birazdan. İstersen seni aramasını söylerim.”

“Teşekkürler ama bu… “

“Sen nasılsın Dexter? Liz’in son zamanlarda senin için endişelendiğini biliyorum.”

Hayatı boyunca taşrada yaşamış bir kadın olan Ellen’ın, dünyayı daha hoş hâle getiren bir tarzı vardı.

“Umuyorum ki daha iyi olacak,” dedim. “Bu yüzden Liz’le konuşmalıyım. Sana bir şey söylemedi, değil mi?”

Ellen güldü. “Tatlım, Liz bu tür şeyleri benimle konuşmaz. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Evet, tam olarak biliyordum.

“Sizin bir an önce işleri yoluna koymanızı istiyorum,” dedi Ellen. “Beni yanlış anlama, onu seviyorum. Ama bazen çok zor biri oluyor.”

“Ben de öyle olabiliyorum.”

Ellen bir şeyler mırıldandı. “Senin hayatın savaşmakla geçti, Dexter. Yükün diğer herkesten daha ağır. Liz bunu anlıyordu.”

“Her zaman değil.”

Ellen duraksadı. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. “O da kızı için yas tutuyor. İkiniz de anlayışlı olmalı, birbirinize ihtiyacınız olan alanı vermelisiniz.”

“İstediği alanı aldı. Gerçi bu benim tercihim değildi ama… “

“Şey, bırak öyle olsun. Bir süre duygularını kenara itmek ve kendiliğinden sana dönmesini beklemek seni incitmez, değil mi?”

“Geri gelip gelmeyeceğini kendi de bilmiyor.”

“Geri dönecek. Yalnızca zamana ihtiyacı var.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Derken Ellen konuştu. “Onu gördüğümde seni aramasını sağlayacağım.”

“Sadece bir mesaj bırakacaktım aslında.” Ona arama ekibini ve adımı yazdırdığımı anlattım. “Benimle yarın öğleden sonra buluşmasını söyler misin?”

Söylerim, dedikten sonra ekledi. “Sence o küçük kız öldü mü?”

Duraksadım. “Evet, sanırım öldü.”

Dilini şaklattı. “Ailesine yazık olmuş.”

“Mesajımı Liz’e ileteceksin, değil mi?”

“Tabii tatlım…” dedi. “Ona söyleyeceğim.”

Telefonu kapattıktan sonra karınca tuzaklarını toplayıp arka kapıya doğru ilerledim. Döndüğümde, Jessica’yı koridora giden kapının eşiğinde gördüm. Bana bakıyordu. “Bir arama ekibi mi var?”

“Yarın, öğleden sonra.”

“Sen ve karın gidiyorsunuz?”

“Evet.”

“Ona söyleyecek misin?”

Kafamı salladım. “Hayır.”

“Buraya geri taşınırsa anlamayacağını mı sanıyorsun?”

“Geri taşınmayacak.”

“Peki, sence nasıl bir tepki verecek?”

“Sana söyledim. Geri… “

“İddiaya girerim kızacak,” dedi Jessica yaklaşarak. “Öğrendikten sonra senin hakkında ne düşüneceğini çok merak ediyorum.”

“Öğrenmeyece… “

“Seni hâlâ seviyor mu?”

“Evet.”

“Sevmeyecek. Bundan sonra sevmeyecek.”

Uzanıp kollarını omuzlarıma koydu. Cildi yağlıydı, küf kokuyordu.

“Bunu bilemezsin,” dedim.

“Gerçekten mi?” Akı artık kırmızı olan gözleri genişledi. “Yani kıskanacağını düşünüyorsun?” “Kıskanmak mı?”

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Amonyak kokusu burnuma dolup gözlerimin yaşarmasına neden olmuştu. Geri çekildiğinde nefes nefeseydim.

“Onun yerinde olsam kıskanırdım.” Başparmağını müstehcen bir şekilde dudaklarımda dolaştırdı. Gülümsedi.

“Seninle aramızda özel bir şey var.”

CUMARTESİ

28

Bırakırsam düşecek. “Yapabilirim baba, bırak. ” Bırakırsam… “Baba, bırak!”

Zaten benden uzaklaşıyor. Arkasından tutuyorum. Bırakmazsam düşecek. “Baba, lütfen!” Bırakıyorum. Düşmüyor.

Daha hızlı pedal çevirerek tepeyi aşmasını izliyorum. Yetişmek için elimden geleni yapmama rağmen kaslarım acıyor. Sıcak hava ciğerlerimi yakıyor. Kalbimin seri atışı göğüs kafesime yayılıyor ama yine de hâlâ benden uzaklaşıyor.

Küçüldükçe küçülüyor. “Clara!”

Gözlerini yoldan ayırmıyor.

Arkamda silah patlaması gibi bir ses var. Dönüyorum.

Sonsuz yeşili bölen toprak yol boş. Her şey tebeşir beyazı güneşin altında pişiyor.

Uzaktaki Clara’yı görmek için önüme bakıyorum. Tepenin zirvesinde durmuş bana el sallıyor.

Bir şeyler bağırıyor ama duyamıyorum. Sesi rüzgârda kayboluyor.

“Orada kal” diye bağırıyorum ama boğazım kurumuş. Avcuma öksürüyorum. Elimde antenleri seğiren tek bir kırmızı karınca var.

Yine o ısrarcı, yüksek ses.

Biri el mi çırpıyor?

Biri…

Tıklatıyor.

Yola bakıyorum.

Clara artık orada değil. İlerleyip tepenin diğer tarafında kaybolmuş.

Birden, panikleyip koşmaya başlıyorum.

Orada ne var bilmiyorum.

Kızımın nerede olduğunu bilmiyorum.

Uzaklardan kızgın denizin gürlemesi gibi bir ses duyuluyor. Boş gökyüzüne,

derken tarlaların üzerinden ufka bakıyorum.

Hayır, bu gök gürültüsü değil.

Yolun kenarında, tarlada bir korkuluk var. Kafası beyaz, kemikten…

Boş siyah gözler.

Tıklatıyor…

Beni izliyor. Bakışlarımı kaçıramıyorum.

Kükreme şiddetleniyor. Artık bunun ne olduğunu biliyorum. Tepeden bir araba geliyor. Yoldan çekilmem lazım ama kımıldayamıyorum. Bu noktada çakılıp kaldım. Bakmadan edemiyorum.

Gözler.

Araba, tepeden doğru hızla geliyor.

Korkuluk kafasını kaldırıyor.

Parlayan dişlerle gülümsüyor.

Tıklatıyor…

Araba çarpıyor.

Tıklatıyor…

Ses devam ediyor.

Tıklatıyor…

Gözlerimi açıyorum.

Yatakta kalıp tavan pervanesinin sıcak havayı döndürmesini izledim. Tıklama yine başladı. Bu kez doğrulup ayaklarımı yataktan sarkıttım. Şifonyerin üzerindeki saat tam 12.00’yi gösteriyordu. Uzanıp kafamı ellerimin arasına aldım.

Kapıdaki her kimse oldukça ısrarcıydı. Kapıyı tıklatmaya devam ediyordu.

Çarşafı kenara itip yerdeki pantolona uzandım. Kapıyı açmaya giderken üzerime geçirdim.

Bir siluet, kapının renkli camından içeri bakmaya çalışıyordu. Ben yaklaştıkça geri çekildi.

Ön kapıyı açtım.

Verandadaki adam kirli sakallı, ince yapılı ve keldi.

Siyah bir tişörtle kendisine birkaç beden büyük gelen bir kot pantolon giyiyordu.

Merdivenin başında her an kaçacakmış gibi duruyordu.

Adamı hemen tanıdım.

“Bay Tolliver!” dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. “Sizin için ne yapabilirim?”

Ben konuşurken gözleri genişledi. Derken iki ince çizgiye dönüştü tekrar. “Beni tanıyor musunuz?”

“Tanışmadık ama sizi etrafta görmüştüm.” Arkasındaki tepeleri işaret ettim. “Ezra’yı çocukluğumdan beri tanırım. Mekânındaki işlere yardım ettiğinizden bahsetmişti.”

Frank Tolliver beni izlerken dudaklarını kemiriyordu. “Bu doğru.”

“Ezra iyi bir adam.”

Frank yorumumu duymazdan geldi. “Oğlum daha önce de buraya gelmişti. İş aramak için.”

“Evet, gelmişti.”

“Ama ona hiç iş vermedin.”

“Burası küçük bir yer,” dedim. “Fazla iş yok.”

Frank Tolliver kafasını sallayıp gözlerini benden ayırmadan verandanın kenarına doğru yürüdü. Tırabzana vardığında durup tarlaya baktı. “Pek de küçük bir yer sayılmaz,” dedi. “Dışarıda yapılacak bir sürü iş var.”

“Bu yüzden mi geldin? Oğluna iş vermem için mi?”

Tarladaki açıklığı işaret etti. “Görünüşe göre traktörün kaçmış.”

Sessiz kaldım.

Tolliver, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Üst dudağı pis bir şekilde kıvrılmıştı. “Sanırım buraya gelirken yanından geçtim. Şu ağaçların oradaki hendeğe saplanmış, değil mi?”

Hızlı ve sert adımlarla verandaya çıktım.

Tolliver sıçrayarak merdivenlerden yukarı baktı.

Bir an için kaçacağını düşündüm ama yapmadı. Bunun yerine sırtını verandanın köşesine yaslayıp elini kot pantolonunun cebine kaydırdı. “Sakin ol. Sinirlenmek için neden…”

“Burada ne aradığını söylersen anlaşabiliriz,” dedim.

“Ne mi arıyorum?”

Bir şey söylemedim. Adamı verandada gördüğümden beri ne olacağını biliyordum. Tek yapmam gereken beklemekti.

Tolliver bir elini cebinden çıkardı. Küçük, sarı bir şey tutuyordu. Gülümseyerek göz kırpıp, “Görünüşe göre bir tane yakaladın… ” dedi.

Bu, karınca tuzaklarından biriydi.

“Jacob’un uydurduğunu düşündüm önce. Genelde o çocuğun ağzından sadece saçmalık çıkar. Ama bununla ilgili yalan söylemiyordu, değil mi?”

Karınca tuzağına baktım ama konuşmadım.

“Dün uğrayacaktım aslında. Sonra, seni bu şeyleri yere dizerken gördüm ve kendi kendime sordum, ‘Bu hasta herif ne yapıyor?’ diye.” Sakalını sıvazlayıp

gülümseyerek öne doğru eğildi. “Sana hasta herif dememin bir sakıncası yok, değil mi?”

Ona baktım. Gülümsemesi bir an için dağılsa da geri geldi.

“Sanırım yoktur. Demek istediğim bu bir sır değil, ne dersin?” Güldü. “Ne zaman adın geçse insanların söyleyecek bir şeyleri oluyor hep.”

“Ne demek istiyorsun sen?”

Tolliver yaklaştı. Buram buram ter ve ucuz alkol kokuyordu. “Ezra’nın dediğine bakılırsa bir zamanlar adamın birinin kafasını levyeyle pelteye çevirmişsin. Doğru mu?”

Sessizlik.

“O zamanlar daha liseli bir gençmişsin, beyzbol yıldızıymışsın hatta.” Kafasını salladı. “Sonrasında da Archway’de birkaç yıl geçirmişsin…” Kollarını öne doğru uzatıp elektrik çarpmış gibi titreyip güldü. “İşe yarayıp yaramadığını sorardım ama, belli ki…”

“Ne istiyorsun?”

“Sence ne istiyor olabilir?” Ses arkamdan gelmişti. Döndüm. Jessica eşikte dikilmiş kapıya yaslanıyordu. “Sende bu sorunu çözecek cesaret olmadığından bizimle oynuyor. Şimdi bir de bu adamla uğraşmak zorundayız.”

Tolliver’a döndüm.

Şortunun cebinden yamuk yumuk bir sigara çıkarıp ağzına koydu. “İstediğim şey bir anlaşmaya varmamız.”

“Nasıl bir anlaşma?”

“Para istiyor…” dedi Jessica. “Tanrım! Neden bir şey yapmıyorsun?

“Birbirimizi anlamamız gerekiyor,” dedi Tolliver.

“Bu işte ikimizin de çıkarı var.” Sigarayı yakıp derin bir nefes çekti. “Görüyorsun ya, bir adamın hayatta kalmak için ne yaptığı veya yapması

gerektiği benim için fark etmez.” Başparmağıyla göğsüne vurdu. “Feleğin çemberinden geçtim ben. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim.”

Jessica arkamdan yaklaştı. Nefesini ensemde hissedebiliyordum. “Onu şimdi indirebilirsin.”

Frank Tolliver beni işaret etti. “Bilmen gereken şey benim anlayışımın bedava olmadığı.”

“Sana ne dedim ben? Para istiyor…” dedi Jessica.

“Kes sesini!”

Sesim düşündüğümden daha yüksek çıkmıştı. Tolliver kaşlarını çatarak, “Anlamadım?” dedi.

Ona doğru yaklaştım. Beline uzanıp uzun bir av bıçağı çıkardı. Ucu tırtıklıydı. Güzelce yağlanmış ve bilenmişti. “Planladığın şeyi yeniden düşünmek isteyebilirsin.”

Durup bıçağa baktım.

Eli titriyordu. Bıçağı kolayca alabileceğimden emindim.

Ama gülümsedim.’

“Peki ya oğlun? Bir anlaşmaya varsak bile başkalarına anlatmayacağından nasıl emin olabilirim?”

“Ben ensesindeyim. Merak etme.”

Tolliver bıçağı yana indirdi. Bir an için ikimiz de kımıldamadık. Sonra elimle bıçağı gösterdim. “Onu kaldırabilirsin. Bir şey yapmayacağım.”

Bir an için tereddüt etse de bıçağı arkasına götürüp kemerine taktı. “Güzel. Bunu dostça yapmamamız için bir neden yok.”

Jessica arkamda bir şeyler mırıldanıyordu.

Onu duymazdan geldim.

“Oğullarım çenelerini kapalı tutacaklar. Onlar için endişelenmene gerek yok.”

“Oğullarım derken?”

Tolliver omuz silkti. “Birbirlerine her şeyi anlatıyorlar, yapacak bir şey yok.”

“Tanrım!” dedim. “Başka kim biliyor?”

Tolliver sigarasından bir nefes daha çekti. “Sana söylüyorum, başka kimseye tek bir kelime bile etmeyecekler.” Duraksadı. “Bana inanmıyor musun?”

Dorothy Tolliver’ın yüzündeki çürükleri düşündüm.

“Tamam, sana inanıyorum.”

“İyi. O zaman detayları konuşalım.”

Kafamı salladım. “Hayır.”

Frank Tolliver gülümsedi. “Tavrının pek zekice olduğunu sanmıyorum.”

“Demek istediğim, şimdi olmaz. Gitmem gereken bir yer var. Bunu sonra konuşabiliriz.”

Jessica’nın arkamda olduğunu biliyordum.

Varlığını hissedebiliyordum.

“Peki, ne zaman?”

Ona uygun olacağım zamanı söyledim.

“Burada olacağından emin misin?”

“Eminim. Bir süre için şerifin evine gitmem gerekiyor. Ama sonrasında burada olacağım.”

“Oraya ne için gideceksin ki?”

“Akşam yemeğine davetliyim.”

Frank Tolliver anlamış görünmüyordu, ben de ona açıkladım.

“Peki, şimdi ne işin var? Belediye başkanıyla öğle yemeği mi yiyeceksin yoksa?” dedi gülerek.

“Hayır,” dedim.

“Başkanla kahve içeceksin o zaman?”

Gülmesine izin verip kafamı salladım. Dişleri sarı lekelerle kaplıydı.

Ona arama ekibinden bahsettim.

Gülmeyi kesip bana baktı.

“Tanrım!” dedi. “Gerçekten hasta herifin tekisin.”

Jessica’nın bağırmasını, bütün gün peşimde dolanıp Tolliver’la konuşarak zamanımı harcadığım için salağın teki olduğumu söylemesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

Hatta Tolliver gittikten sonra ortadan kayboldu. Onunla uğraşacak havamda olmadığımdan bu duruma sevinmiştim.

Adamla ilgili ne yapmam gerektiğini düşünmeliydim. Ama şu anda aklımdaki tek şey, Liz’le buluşmaya hazırlanmaktı.

Öğleden sonrayı Liz’le geçirme fikri diğer her şeyi unutturmuştu. Bu, evliliğimi kurtarmak için büyük bir şanstı.

Mutfaktan bir şişe viski alıp banyoya götürdüm. Ellerim titriyordu. Suyu açıp duş almadan önce biraz içtim. Diğer odalardan sesler geliyordu ara sıra. Fakat pek endişelenmedim. Jessica benimle konuşmak isterse nerede olduğumu biliyordu.

Duş aldıktan sonra yatak odasına gidip yatağın kenarına oturdum. Şifonyerin üzerindeki saat 12.00’yi gösteriyordu. Dışarıdaki gölgelerin boylarına bakarak doğruya oldukça yakın olduğunu anladım.

Şişeyi kapatıp dolabımdan temiz kıyafetler çıkarttım. Saat bir gibi

buluşacaktık ama Ellen, Liz'e gideceğimi söylememişse diye erken gitmek istedim. Bir parçam söylememiş olmasını umuyordu, böylece ona sürpriz yapabilirdim.

Giyindikten sonra içkimden son bir yudum alıp şişeyi kot pantolonumun arka cebine koydum. Oturma odasına gittiğimde Jessica pencerenin yanındaki duvarın önünde oturuyordu. Dalgın dalgın tarlaya bakıyor, parmaklarıyla sandalyenin ahşap kolçağına vuruyordu.

Kapıda durdum. Bana bakmıyordu.

"Onunla bu akşam ilgileneceğim," dedim.

Yüzü hâlâ bana dönük değildi, saçları yüzüne düşmüştü.

"Beni duydun mu?"

Vurmayı kesti. "Pisliğin tekisin."

Kendimi savunmak için bir şeyler söylemeye başlayacakken durdum. Rıhtıma erkenden gitmek istiyorsam acele etmeliydim. Jessica ile işleri daha sonra rayına koyabilirdim.

"Sanırım anlayacaksın," deyip kapıyı açtım.

Jessica parmaklarıyla kolçağa vurmaya başladı tekrar. Fakat bu kez çıkan ses farklıydı, daha yüksekti. Merakla dönüp baktım.

Parmak uçlarında et yoktu. Kemiğin tahtaya çarptığında çıkardığı sesti bu.

29

Rıhtımı görebileceğim bir yere arabayı park ettim. Birçok insan şimdiden buluşma yerinde toplanmıştı. Önceden belirlenmiş gruplara göre kendilerini ayarlıyorlardı.

Liz'i göremedim ama daha erkendi.

Yolcu koltuğundaki şişeyi torpido gözüne koydum. Bunu yapacaksam düzgün bir şekilde yapmak istiyordum içersem Liz anlardı.

Şişe göz önünden kalkınca içmeyi daha çok istedim.

Dışarı çıkıp buluşma yerine gitmeyi, şişeyle arama mesafe koymayı düşündüm ama bütün o insanların arasında olma fikri hoşuma gitmemişti. Ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemezdim.

Arabada kalmaya karar verdim.

Radyoyu açıp eski şarkılar çalan bir istasyon bulana kadar kurcaladım. Çalan şarkıyı bilmiyordum ama akılda kalıcıydı. Arkama yaslanıp dinledim. Torpido gözünden beni çağıran şişeyi düşünmemeye çalıştım.

Aşağıdaki insan sayısı gittikçe artıyordu. Arada sırada tanıdığım birilerini gördüm ama çoğunlukla tanımadığım insanlar vardı. Şüphesiz ki Liz onların hepsini tanıyordu. Yıllar içinde ben insanlarla arama mesafe koyarken, o hep sosyalleşiyordu. Bu, bizim için işe yarayan bir düzenlemeydi.

Beyaz bir panelvan park yerine girip birkaç metre öteye park etti.

Yan tarafında Riverbank Cafe yazıyordu.

Bayan Colton'un çıkıp arka kapıları açtığını gördüm. Derken kocası diğer tarafta ona katıldı.

Bir an için ne düşüneceğimi bilemedim.

Neden onunla birlikte geldiğini anlayamıyordum. Burası küçük bir kasabaydı. Eminim ki adamın Jessica'ya yapmaya çalıştığı şeyler çoktan duyulmuştu.

Jessica'nın bana anlattıklarını düşündüm, vahşi ve şiddetli bir öfke göğsümde birikiyordu.

Kapı koluna uzandım ama dışarı çıkmadım.

Bunun yerine, Bayan Colton'un alüminyum folyo kaplı tepsiyi kocasına verip aşağıdaki toplanma yerini işaret etmesini izledim. Kadın kızgın görünmüyordu. Kocasının ona ne söylemiş olabileceğini düşündüm. Böyle bir şeyi nasıl açıklamıştı? Peki, ya Jessica'yı o öldürdüyse?

Biliyor muydu?

Ya kadın da bunun bir parçasıysa?

Adamın arkasına geçip onu merdivenlerden aşağı ittiğimi ve kafasını taş basamaklara çarptığını hayal ettim. Hak ettiği şey tam olarak buydu.

Kapının kolunu sıktım.

Merdivenlere gelmişlerdi neredeyse. Tek yapmam gereken arkalarına geçip beklemek ve…

Biri yolcu tarafındaki pencereye vurdu.

Çıkan ses, göğsüme vurulan bir darbe gibiydi. Keskin bir çığlıkla koltuğumda sıçradım.

Greg gülerek pencerenin önünde duruyordu.

“Yüce Tanrım!” Kalbimin biraz yavaşlamasını bekledikten sonra uzanıp yolcu kapısının kilidini açtım. “Senin derdin ne be adam?”

Şapkasını çıkarıp içeri girerken hâlâ sırıtıyordu. “Bugün biraz gerginsin sanırım, Dex?”

Colton’lar merdivenlerden inmeye başladıkları anda yeniden baktım. Kalbim şiddetli bir şekilde çarpıyordu.

“Sayende artık gerginim!” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bunun için üzgünüm.” Bana bakınca yüzündeki gülümseme kayboldu. “Sana ne oldu böyle?”

Neden bahsettiğini anlamamıştım.

“Yüzün…” dedi.

Kendime bakabilmek için dikiz aynasını çevirdim. Isırıkların etrafındaki şişlikler neredeyse inmişti. Fakat yara izleri duruyordu.

“Göründüğü kadar kötü değil,” dedim.

“Gerçekten mi? Çünkü oldukça berbat görünüyorlar.”

Dışarıda uyuyakaldığımı söyledim.

Kaşlarını çattı. “Yoksa kendinden mi geçtin?”

“Aralarında ne gibi bir fark var?”

“Bilmiyorsan düşündüğümden daha büyük bir sorunun var demektir.”

Pencereye doğru döndüm. “Paul Colton burada ne halt ediyor? Şüpheli değil mi o?”

“Ne şüphelisi?”

“Ne demek ne şüphelisi?”

“Dex, elimdeki tek şey büyük ihtimalle evden kaçmış kayıp bir kız. Şimdiye kadar ortada bir suç yok.” “Evet, ama ya duyduklarım doğruysa…”

“Ne duydun?”

Bir şey söylemedim.

“Konuşulanları dinleme, Dex. Tanıdığım insanlar içinde, bu tür dedikoduların kontrolden nasıl çıkabildiğini en iyi sen bilirsin.”

Haklıydı. Biliyordum.

Bir süre sonra Greg konuştu. “Neden aşağıda değilsin?”

“Liz’i bekliyorum.”

Cevabım ilk anda gülümsemesine sebep olduysa da aklına gelen bir şey somurtmasına yol açmıştı. “Burada olduğunu biliyor mu?”

“Onu takip edip etmediğimi mi soruyorsun?”

“Sanırım evet.”

Gülmeden edemedim. Dürüstlüğünü neden komik bulduğumu bilmiyordum

ama komikti işte.

“Hayır,” dedim. “Onu takip etmiyorum. Ama burada olduğumu bilip bilmediğinden de emin değilim.”

Ona marketteki karşılaşmamızı ve Liz’in arama ekibinden bahsettiğini; önce teklife güldüğümü, derken fikrimi değiştirip adımı listeye yazdırdığımı anlattım.

“Bunu ona söyledin mi?”

“Aradım ama evde değildi. Ben de annesine söyledim.”

“O zaman Liz’in haberi vardır.”

“Göreceğiz. Ellen biraz unutkandır. Muhtemelen bu bir sürpriz olacak.”

“Tekrar bir araya gelmek için garip bir yer gibi görünüyor. Öğle yemeği için neden başka bir yerde buluşmadınız?”

“Ben de bu yüzden ilk sorduğunda güldüm,” dedim. “Ama elime geçen her şansı değerlendirmeliyim, değil mi?”

“Doğru… Şey, seni adına sevindim.” Kapıyı açıp dışarı çıkarken durdu. “Benimle aşağı gelmek ister misin? Belki de Liz zaten aşağıdadır.”

“Orada olsa görürdüm.”

“Sen yine de gel,” dedi. “Büyük bir zaman kaybı olacağını düşünsem de aramayı başlatmalıyım.” “Neden böyle diyorsun?”

Greg omuz silkti. “Bir şey bulamayacaklar.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sadece bir his,” dedi. “Ama bu tür şeyler, insanların kendilerini daha az aciz hissetmesini sağlıyor. Önemli olan da bu.” Şapkasını takıp gitmeye hazırlandı. “Geliyor musun?”

Tereddüt ettim.

Greg kapıya doğru eğildi. “Burada böyle oturman garip görünüyor, Dex. Liz

gelirse arabanda saklanıyormuş gibi görüneceksin. Bana güven.”

Bir an için bunu düşündükten sonra motoru kapatıp kamyonetten çıktım. “Haydi! Gidip dünyanın geri kalanına katılalım.”

“İşte, bu biraz zorlama oldu.” Park yerini geçip aşağı inen merdivenlere geldik. Kalabalığı taradığımda Liz’i göremeyince göğsümde bir boşluk oluşmaya başladı sanki. Daha erkendi.

30

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde Greg elini uzatıp, “Liz’le iyi şanslar. Bu akşam her şeyi duymak istiyorum,” dedi.

Nerdeyse unutmuştum. “Doğru. Bu akşam yemek vardı.”

“Geliyorsun, değil mi?”

“Orada olacağım.”

El sıkıştıktan sonra Greg kalabalığa doğru gitti.

İskelenin kenarına doğru yürümeden önce tırabzana yaslanıp bir an bekledim. Missouri nehri önümden akıp geçiyordu.

Burası Jessica’nın en sevdiği yerdi. Sebebini anlayabiliyordum. Aramaya katılmak için bekleyen insanları saymazsak gerçekten de güzeldi.

Dönüp kalabalığı görecek şekilde tırabzana yaslandım. Birkaç dakika sonra torpidoya sakladığım şişeyi yanımda getirmediğime pişman olmaya başladım.

“Grubunu mu arıyorsun?”

Kafamı salladım. “Hayır. Karımı arıyorum.”

Adam rahatsız edici sahte kahkahası ile güldü. “Sana bunda yardım edemem işte. Benimki de buralarda geziniyor.”

Homurdanarak üzerlerinde birkaç yiyecek tepsisi olan kırmızı-mavi örtülü masalara baktım. Servisi Colton’lar yapıyordu.

“Benim adım Marcus,” dedi adam. “Jessica’nın babasıyla çalışıyorum.”

Paul’ün Bayan Colton’a bir şeyler fısıldamasını izledim. Kadın kafasını geriye atarak güldü. Sesinde müstehcen bir tını vardı.

“Jess’in küçük bir kız olduğu zamanları hatırlıyorum. Çok sevimli bir çocuktu.” Adam duraksadı. “Sen de aile dostu musun?”

Hâlâ Paul’e bakıyordum. Buraya gelmesine veya bu insanların buna izin vermesine inanamayarak kafamı salladım.

“Sayılır, ” dedim. “Jessica’yı tanıyorum.”

“Öyle mi?”

Adamın ses tonu farklılaşmıştı. Konuyu değiştirmenin iyi olabileceğini düşündüm.

“Şuradaki adamı görüyor musun? Masanın arkasındakini?”

“Paul? Tabii, Riverbank Cafe’nin sahibi.”

“Jessica’yla arasında olanları duydun mu?”

“Ah!..” Adam duruşunu değiştirip arkamdaki nehre baktı. “Ben dedikoduları dinlemem. Paul iyi bir adam, onunla aynı kiliseye gidiyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Kiliseniz, genç elemanını düzmeye çalışmasını umursamıyor mu?”

“Dur şimdi… “

“Sonra da esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolunca utanmadan aramaya geliyor.”

Marcus kalabalığa baktıktan sonra birine el salladı. “Dinle, seninle tanışmak güzeldi.”

“Seninle de Marcus…” dedim. “İyi günler.”

Yüzünde sahte bir gülümsemeyle kalabalığa karıştı.

Başka kimse gelip benimle konuşmadı.

Grupları topladıkları sırada Liz hâlâ gelmemişti. Geride kalıp yiyecek masalarına gittim. Yaklaşırken Bayan Colton beni gördü. “Burada omlet yok. Üzgünüm,” dedi.

Elimden geldiğince gülümsedim. “Sanırım bu günlerde şanslı değilim. Kapalı olduğunuzu gördüğümde ne yapacağımı bilemedim.”

Kafasını eğip kaşlarını çattı. “Birkaç gün tatil yapmaya karar verdik.” Arkasında duran Paul’ü işaret etti. Yarı dolu bir tepsiyi çöp kovasına boşaltıyordu. “Görünüşe göre, hiçbir zaman tam anlamıyla buradan uzaklaşma şansımız olmayacak.”

“Şey, bunu istemekte haklısınız.”

İkimiz de güldük.

Ağzıma acı bir şeyin tadı geldi.

“E, burada neler var bakalım?” Yiyeceklerin üzerinde elimi salladım. “İyi bir şeyler var mı?”

Bayan Colton sandviç, fırında makarna ve meyve tepsilerini gösterdi. “Büyük parçaları kaçırdın ama yine de birkaç şey kaldı.”

İstediğim son şey yiyeceklerini yemekti. Yine de bir tabak alıp Paul’e doğru ilerledim.

Bayan Colton arkasına döndü.

“Nasılsın?” dedim tabağıma makarna ve salata doldururken.

Paul bana bakıp selam verdi.

“Sen de aramaya katılıyor musun yoksa sadece yiyecek mi tedarik ediyorsun?”

“Sadece tedarik için buradayım.” Üç büyük kümeye ayrılmakta olan kalabalığı işaret etti. “Onlarla beraber gitmek istiyorsan hızlı yesen iyi olur.”

Tepsiden bir üzüm alıp ağzıma attım. “Katılacağımı sanmıyorum,” dedim. “Bunların hiçbirini anlamlı bulmuyorum.” Ona baktım. “İkimiz de kızın buralarda olmadığını biliyoruz.”

Paul ellerini havluya silerek, “Ben bunu nereden bileyim?” diye sordu.

Omuz silkip yiyeceklere döndüm. “Sadece bir tahmin. Sizin oldukça yakın olduğunuzu duymuştum. Nerede olabileceğine dair bazı fikirlerin olabileceğini…”

“Yanlış düşünmüşsün.”

“Düşündüm.” Sandviç tepsisindeki bıçağı aldım. Paul de elimden tabağımı çekti.

Bıçağı sıktım.

“Devam et dostum!” dedi.

Ona baktım.

“Beni duydun mu? Devam et dedim.”

Gülümseyerek öne eğilip fısıldadım. “Ona ne yaptığını biliyorum.”

Yumruğun geldiğini gördüğümde, kabul etmekten başka bir şey yapmak için çok geçti. Sağlam bir yumruktu, bacaklarımın boşaldığını hissettim.

Bıçağı elimden düşürüp geriye sendeledim. Düşmedim ama nasıl ayakta kaldığımı da anlamamıştım.

“Kahrolası pislik!” Paul masanın üzerinden atlayıp bana doğru geldi. “Yeniden söylemek ister misin?”

Evet. Hatta çok daha fazlasını söylemek istiyordum. Dengemi bulmaya çalışarak geriye doğru gittim.

O, masanın üzerinden atlayana kadar birkaç kişi aramıza girmiş, bizi ayırmıştı. Paul bana tükürdü ama tükürüğü yaklaşmadı bile. Güldüm.

“Bana gülme, seni deli bok çuvalı!”

Kendimi durduramıyordum.

Onu tutan adamlar sakinleştirmeye çalıştılar ama işe yaramıyordu.

“Evet, hepimiz senin kim olduğunu biliyoruz.” dedi Paul. “Gülmeye devam et.”

Omzumda bir el hissettim. Greg, gülmeye devam ederken beni oradan uzaklaştırdı.

Bizi izleyen kalabalığı yararak yürüdük. Herkes bana bakıyordu. O anda anladım ki Paul veya bir başkası ne yapmış olursa olsun kasabadaki canavar bendim. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Neden eve gitmiyorsun Dex, Liz gelirse burada olduğunu ona söylerim.”

Arkamdaki gerilimin sesini hâlâ duyabiliyordum. Omzumun üzerinden baktım. Birkaç arkadaşı Paul’ü masaların orada sakinleştirmeye çalışıyordu. Yaptıklarından sonra arkadaşları olması bile çok saçmaydı.

Greg beni kendine doğru döndürdü. “Dex!”

Masayı işaret ettim. “Ya o?”

“Onun için endişelenme,” dedi. “Demin ne oldu bilmiyorum. Umrumda da değil ama ondan uzak dur.” “Neden onu tutuklamıyorsun?”

“Ne için? Sana yumruk attığı için mi?”

Kastettiğim bu değildi ama başka bir şey söylemedim.

“Tutuklamayacağım çünkü onu kızdıracak bir şeyler söylediğin hissine kapıldım. Muhtemelen hak ettin.”

“Bu saçmalık. Anlamıyorsun.”

“Öyle mi?” Greg, park alanına çıkan merdivenlerin dibinde durdu. “Ona ne söyledin?”

Bir an için birbirimize baktıktan sonra dönüp merdivenleri çıkmaya başladım. “Unut gitsin.”

“Eve git ve öğleden sonrayı rahatlanarak geçir. Akşam görüşürüz.”

“Gelmiyorum.”

“Evet, geliyorsun.”

Hiçbir şey demeden merdivenleri çıkmaya devam ettim. Yarı yolda, dönüp arkama bakınca Greg’in tekrar kalabalığa döndüğünü gördüm.

Heyecan sona ermişti, insanlar yeniden gruplarına katılıyorlardı.

Merdivenlerin geri kalanını çıkıp kamyonetime gittim. Bir süre rıhtımın ötesindeki nehir kıyısını izledikten sonra motoru çalıştırıp oradan ayrıldım. .

31

Liz’in annesinin evine gidiyordum. Oraya vardığımda arabası girişte değildi. Ben de onun yerine park ettim. Kamyonette oturup neden geldiğimi ve ne yapmak istediğimi düşünmeye çalıştım.

Nehirdeki olay aklımdan çıkmıyordu. Greg beni uzaklaştırırken gördüğüm yüz ifadeleri hâlâ gözümün önündeydi. Bu insanlar, karılarını aldatıp çocuklarını dövüyordu. Bunlar sarhoş olup yolun kenarındaki çocukları ezen, sonra da kaçan insanlardı.

Hatta içlerinden birisi Jessica Cammon’u öldürmüştü.

Ve hâlâ bana tepeden bakıyorlardı.

Şişeyi açıp bir yudum içtim. Motoru durdurup dışarı çıktım. Ellen evde miydi acaba? Garaj penceresinden içeri baktığımda onun arabasının da gitmiş olduğunu görüp Liz’le beraber nehir kıyısına mı gittiler diye düşündüm. Öyleyse birileri olanları anlatırdı mutlaka.

Fikir canımı yaksa da şu an için bununla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu. Geri dönmeyecektim.

Ön taraftaki merdivenleri çıkıp zili çaldım. Cevap yoktu. Kapıya vurmaya başladım.

Hâlâ kimse cevap vermiyordu.

Pencereye doğru eğilip içeri bakmaya çalıştım. Oda karanlıktı, içeride hareket eden hiçbir şey yoktu. Zili tekrar tekrar çaldım. Gidip kamyonetimden şişeyi aldım.

Ellen muhtemelen mesajımı iletmeyi unutmuştu. Liz beni ekmezdi. Aramaya katılmak benim fikrim değildi ki zaten, onun fikriydi. Beraber gitmeyi ben istememiştim. Bunu onun için yapıyordum.

İçmeye devam ettim.

Bir süre sonra, ön kapıya gidip elimi kapı çerçevesinin üzerinde gezdirdim, saksılara baktım. Yedek anahtar var mı diye kontrol ediyordum. Bulamayınca ısrarla zili çalmaya devam ettim.

Pencereye gözüm takıldı. Perde kımıldıyordu sanki.

Bunun sadece bir esinti veya camdaki bir yansıma olduğuna kendimi ikna etmeye çalışsam da başarılı olamamıştım.

Araba girişinde, yolun kenarında beyzbol topu büyüklüğünde dekoratif bir salyangoz vardı. Büyük, taştan gözlerindeki kirpikler aşağı ve yukarı doğru süzülüyordu. Ağır ve çirkindi; yeşile boyanmıştı. Yerden alıp kamyonetime doğru yürürken bir elimden diğerine geçirdim.

Yarı yolda dönüp bir dakika için pencereye baktım. Perdeler bir daha kımıldamadı ama hâlâ ikna olmamıştım.

İleri doğru bir adımla salyangozu hızlı bir şekilde pencereye fırlattım.

Camı kolayca delip geçti.

Perdeler havalandı ve kırılmış cam parçaları yere düşüp tuzla buz oldu.

Bir yerlerde bir köpek havlamaya başlamıştı.

Kamyonetime binip eve sürdüm.

“Geleceğini biliyordum.”

Greg, bir elinde bira, diğerinde sigarayla merdivenlerden indi. Kot pantolon ve önünde solmuş bir Denver Broncos logosu olan turuncu bir tişört giymişti.

“Geleceğimi söylemiştim,” dedim.

Sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti. “Doğru, söylemiştin.” Konuşurken ağzından dumanlar çıkıyordu. “Sen sözünün eri bir adamsın.”

“Abartma, Greg. O kadar da değil.”

Sigarasını yere atıp ezdikten sonra arka cebine uzanıp silahımın şarjörünü çıkardı ve bana uzattı. Buraya aslında ne için geldiğimi unutmuştum neredeyse. Bir an için tereddüt edip duraksadım.

“Geri vereceğimi söylemiştim.” Greg şarjörü havada sallıyordu, “istiyor musun, istemiyor musun?” Bundan emin değildim ama yine de aldım.

“Teşekkürler…” dedim şarjöre ve şarjörün yan tarafından görünen altın sarısı mermilere bakarak. Elime aldığım an kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

“Şunu kamyonete bırakayım.” Şarjörü kendimden olabildiğince uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordum.

Kamyonete beraber yürüdük. Yolcu kapısını açıp şarjörü torpido gözüne koydum.

Greg kamyonete yaslanmış bira şişesinin etiketiyle oynuyordu. “İçeri girmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

Yolcu kapısını kapatıp bekledim.

“Paul Colton.”

Yanağımın içini ısırdım. “Ne olmuş ona?”

“Onu rahat bırakmanı istiyorum. Sokakta görürsen arkanı dön ve diğer yöne git.”

“Neden?” Gülümsedim. “Şimdi de beni mi öldürmek istiyor?”

Greg gülümsemiyordu. “Ben ciddiyim, Dex.”

“Kendimi savunabilirim.”

Bu kez gülümsedi. Normalde buna sinirlenirdim ama ben bile söylediğim şeyin saçma olduğunu fark etmiştim.

Sokaktaki herhangi birine karşı kendi başımın çaresine bakabilirdim sanırım, ama Paul Colton benden çok daha iriydi. Bu öğleden sonra için bana kızgınsa Greg haklı olabilirdi. İşin ucunu bırakıp sakinleşmesine izin vermek çok daha iyi olurdu.

“Bunu benim için yap!..” dedi Greg. “Olur mu?”

“Tamam, ondan uzak duracağım. Fakat bir şey sormak istiyorum.”

“Sor.”

“Jessica’yla bir alakası olduğunu düşünüyor musun?”

Greg kafasını salladı. “Sanmıyorum.”

“Anladığım kadarıyla adam pisliğin teki,” dedim. “Genç bir kızın peşine düştüğüne göre…”

Greg gülümsedi. “Tüm bu olayda kızın ne kadar masum olduğunu bilmiyorum. Benim duyduğuma göre asıl kız onun peşindeymiş.”

“Hayır,” dedim. “Bu doğru değil. Paul kızın peşindeydi.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü Jess… “

Jessica’nın kendisinden duyduğumu söyleyecektim ama son anda durdum. “Öyle bir izlenim edindim sadece.”

Greg bir an bana baktı. “Kız hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Ama o adamda doğru olmayan bir şeyler var. Bunun sen de

farkındasın, değil mi?” “Onunla neden bu kadar ilgilisin, Dex?”

Bakışını tanımıştım- Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı. Bu yüzden rolümü doğru oynadım.

“Kız bana Clara’yı anımsatıyor sanırım.”

Söylediklerim anında etki etti. Greg’in şüphesi üzüntüye dönüşmüştü. Birasını kaldırıp içti. İçimde bir anlığına soğuk bir suçluluk duygusu hissetsem de hissi kolayca uzaklaştırdım.

Derken eliyle omzuma vurup, “Julie ve ben bu akşam gelmeye karar verdiğin için mutluyuz, Dex. Uzun zaman olmuştu,” dedi.

Eve doğru yürümeye başladık. Yaklaştıkça mutfaktan yayılan ve Liz’i, Clara’yı, başka bir hayatı düşünmeme neden olan zengin sıcaklığın kokusunu alıyordum.

Yemekler harikaydı. Buna şaşırmamıştım çünkü Julie inanılmaz bir aşçıydı. Bitirince yemek için teşekkür edip bulaşıklara yardım etmek için kalktım.

“Otur, Dexter,” dedi. “Bu evde kendi temizlik ekibimiz var.”

Marcus ve William’a mutfağı işaret etti. Çocuklar sessizce sandalyelerinden kalkıp kirli tabakları toplamaya başladılar.

“Makineye koymadan önce durulayın,” dedi Greg. “Duydunuz mu?”

“Biliyoruz,” dedi Marcus. “Her seferinde söylüyorsun.”

Marcus büyük olanıydı. On yaşındaydı sanırım. Clara’nın Marcus’tan iki, William’dan üç yaş büyük olduğunu biliyordum.

Çocuklar odadan çıkınca Julie’ye yaşlarını sordum.

“Marcus on bir,” dedi. “William ise on yaşında.”

Bu mümkün görünmedi. Demek Clara on üç yaşında, genç bir kız olacaktı.

Bu düşünce beni üzmemiş veya herhangi bir pişmanlığa neden olmamıştı. Bunun yerine, gelecekte bazı şeylerin nasıl olacağını fark etmiştim. Clara’nın

resmi her yıl değişecek, kızım zihnimde büyümeye devam edecekti.

Fakat on üç yaş gözüme biraz fazla gözükmüştü açıkçası.

Mutfaktan, akan suyun ve sudan geçirilen bulaşıkların sesi geliyordu. Kafamı kaldırdım. Greg başını sallayarak Julie'e bakıyordu.

Julie ise ona bakmadan, "Liz'le işler nasıl gidiyor Dexter?" diye sordu bana.

Greg iç geçirerek arkasına yaslandı. "Hadi ama! Yine başlama."

Julie ellerini kaldırıp omuz silkti. "Konuşmak istemiyorsa kendi bilir. Fakat birine anlatmak isteyebileceğini düşündüm çünkü Tanrı biliyor ki ikiniz böyle şeyler hakkında konuşmuyorsunuz."

Greg masadan kalktı. "Bir bira daha ister misin, Dex?"

"Olur…" dedim ve elimdekini kafama dikip bitirdim.

Greg gidince Julie yaklaşıp elini koluma koydu. "Tatsız bir konuyu açmak istememiştim. Yalnızca ikinizin işleri yoluna koyduğunuzu sanıyordum." Duraksadı. "Umarım yanılmıyorumdur."

"Yanılmıyorsun," dedim. "Bu öğleden sonra arama ekibine katılmak için buluşacaktık ama beni ekti."

Julie kaşlarını çattı. "Bu, Liz'in yapacağı bir şeye benzemiyor."

"Hayır," dedim. "Benzemiyor. Gerçi onunla doğrudan konuşamadım. Mesajımı iletmesini annesinden istemiştim."

"İşte bu…" dedi Julie. "Belli ki Liz mesajını almamış. Bence ona öfkelenmeni gerektirecek bir durum yok.

"Öfkelenmedim zaten."

"İyi o zaman." Julie masadan peçetesini alıp kucağında katladı. "Umarım aranızdaki anlaşmazlığa bir son verirsiniz."

Güldüm ama daha çok kendime. "Muhtemelen bana kızgın, bu yüzden dediğinin yakınlarda gerçekleşeceğini zannetmiyorum."

“Sana neden kızgın olsun ki?”

“Sadece… Liz değil, herkes öyle”

“Ne demek istiyorsun?”

Greg mutfakta oğlanlardan biriyle güreşiyordu. Aynı şeyi babasıyla da yaptığını hatırladım.

“Tonny Quinn,” dedim.

“Kimse o yüzden sana kızgın değil.”

“Beni hâlâ farklı görüyorlar.”

“Sen öyle düşünüyorsun.”

“Kimi gördüm biliyor musun?” diye sordum. “Theresa Hall. Onu hatırlıyor musun?”

“Tabii ki.”

“Bir oğlu var. Herkes onun için mutlu. Kimse öteki bebeği doğurması için ailesinin onu Denver’a gönderdiğini hatırlamıyor. Kasabalılar bunu bilse de artık kimsenin umurunda değil.”

“Dexter…”

“Eddie Sears markette yönetici. Hırsızlık yapmış ve kumarda para kaybetmiş olmasını kimse umursamıyor.

“Dex, bunların hiçbirinin önemi yok.” “Ama herkes beni ve Tony’yi hatırlıyor,” dedim. “Unutmalarını sağlayamıyorum.” Güldüm. “Adam lanet olası bir tecavüzcüydü. Ama ne fark eder ki? Onu öldüren canavar, oradan kaçan deli bendim.” Julie sessizdi.

Mutfakta oğlanlardan biri kahkaha atıyordu. Greg’in homurdandığını duydum. Kahkaha daha da şiddetlendi.

“Üzgünüm,” dedim. “Liz’le bunu konuştun mu?” “Hayır.” “Konuşmalısın.”

“Sanırım benimle konuşmak istemeyecektir.” Julie devam etmemi bekledi. “Benimle nehir kıyısında buluşmayınca annesinin evine gittim.”

Mutfaktaki çocuklara ve Greg’e odaklanmıştım, konuşurken sesim uzaktan geliyormuş gibiydi. “Evde kimse yoktu ve kapıya çalınca kimse cevap vermedi.” Julie bana baktı.

“Aptal bahçe süslerinden birini cama fırlattım.” Yüzleşmek için ona döndüm. “O şeyi görmeliydin. Yüzü boyalı, aptal görünüşlü bir salyangozdu.” “Dexter…” dedi Julie. Sesi yumuşaktı. “Salyangozları görmüşsündür. Uzun kirpikler ve al yanaklarla hiç sevimli değiller.” “Bunu neden yaptın?”

Omuz silktim. “Görmezden gelinmek hoşuma gitmediği için sanırım.”

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama iyi bir mazeretti. Gerçekteyse bir anda oluvermişti işte. Kızgın ya da üzgün değildim. O sırada yapılması gereken bir şeymiş gibi görünmüştü sadece.

“Tanrım, Dexter!”

“Büyütülecek bir şey yok.”

“Liz’in buna katılıp katılmadığını göreceğiz, değil mi?”

Greg mutfaktan çıkarken, “Liz’in neye katılıp katılmadığını göreceksiniz?” dedi. Elinde açılmış iki bira vardı. Birini bana verdi.

Julie, kafasını sallayarak masadan kalktı. “Dexter’in onu geri kazanmak için yaptığı şeylere…” Mutfağa döndü. Gitmişti.

Greg bir an için bana baktıktan sonra birasından bir yudum aldı.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık, “ilaçlarla aran nasıl?”

“Etki etmeleri zaman alıyor.”

“Hâlâ kullanıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“O şarjörü geri verdiğime beni pişman etmeyeceksin, değil mi?”

“Muhtemelen hayır.”

“Onu senin için saklamam iyi bir fikir olabilir. En azından ilaçlar etki edene kadar…”

“Kötü bir gün geçirdim, hepsi bu.”

Konuşmadan sadece baktı.

Bir müddet sonra daha fazla dayamadım. “Bugün nehir kenarından ayrıldıktan sonra Liz’in annesinin evine gittim. Evde değillerdi.”

Greg sessiz kaldı.

“Camlarını kırmış olabilirim.”

Kaşlarını çattı. “İçeri girdin mi?”

“Hayır.”

Greg mutfağa, ailesine doğru baktı. Aklı başka yerde gibiydi. Bir an sonra bana bakıp, “Hadi biraz temiz hava alalım,” dedi.

Kapıya doğru ilerlerken kafamı mutfak kapısından uzatıp Julie’ye yemek için teşekkür ettim.

“Bir şey değil, Dexter. Liz’le aranız kısa sürede düzelir umarım.”

Gülümsüyordu. Fakat sahte neşesi gözlerine ulaşmadı.

33

Verandada Greg’e katıldım.

Ağzında sigara, elinde büyük, sarı bir çakmak vardı. Ateşi sigaraya değdirdi.

“Onlardan bir tane de ben alabilir miyim?”

Bana baktı. “Sen sigara içmezsin ki.”

“Belki de artık içmeliyim.”

Duraksadı. Kendi ağzındakini bana uzatıyordu. Tırabzanın üzerindeki paketten bir tane daha çıkarıp ağzına koydu. “Bu hoşuna gitmeyecek.”

Haklı olmasına karşın bunu belli etmedim.

İkimiz de Greg’in ön bahçesine bakıyorduk. Meşe ağacı hâlâ oradaydı. Fakat biz çocukken alçak dallardan birine asılı, ucunda araba lastiği olan salıncak gitmişti.

“Bacağını kırdığın zamanı hatırlıyor musun?”

Greg onayladı.

“Kemiğin deriye dayanışı, tüm o kan…” Sigaradan bir nefes daha aldım ve öksürmemeye çalıştım. “Kaç yaşındaydık? On üç?”

“Daha küçüktük,” dedi Greg. “Muhtemelen on veya on bir…”

“Sanırım haklısın,” dedim.

“Yardım için beni Dr. Witfield’a kadar taşıdığını hatırlıyor musun?”

Güldüm. “Yaptığım aptalca bir şeydi. Birilerini aramalı veya doktorun evine gidip yardım getirmeliydim.”

“Daha çocuktuk. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın.”

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık. “Bu öğleden sonra herkesin bana nasıl baktığını gördün mü?” “Dikkatleri üzerine kendin çektin.”

“Bundan daha fazlası var, biliyorsun.”

Greg onayladı. “Haklı olabilirsin.”

Sigaradan bir nefes daha alıp yeterince içtiğime karar verdikten sonra izmariti verandanın yanındaki çimlere attım.

“Sanırım sigaraya başlamayacaksın?”

Kafamı salladım ve biramdan bir yudum aldım. Ağzımdaki tadı geçirmedi.

“Kimse unutmayacak, değil mi? Tüm bunlar yıllar önce oldu. Ne yaparsam yapayım, ne kadar zaman geçerse geçsin insanlar beni hâlâ aynı şekilde görüyor.”

“Unutacaklar,” dedi Greg. “Zaman her şeyin ilacıdır.”

“Bunun geçeceğini sanmıyorum.”

“Şarjörü bana geri ver istersen. Birkaç hafta içinde kendini daha iyi hissetmeye başladığında geri veririm.”

“Ben iyiyim,” dedim. “Sana söyledim, bugün kötü bir gündü.”

“Yine de… “

“İyi olacağım. Merak etme.”

Duraksadı. “İçeri girmedin, değil mi?”

“Hayır.”

“Şayet girdiysen bu, haneye tecavüz olur,” dedi. “Böyle bir şeyi görmezden gelemem. Biliyorsun, değil mi?”

“Evet, biliyorum.”

“Penceredeki zararı ödeyeceksin, değil mi?”

“Öderim, tamam.”

“Ellen’ın bunu hâlen haber vermemiş olması beni şaşırttı.”

Ben de şaşkındım ama bir şey söylemedim. Biramı bitirip kutuyu tırabzana koydum. “Gitmeliyim.” “Hemen mi?”

“Julia’yı üzdüm sanırım.”

Kamyonetime doğru ilerlemeye başladık. Binip camdan elimi uzattım.

Greg elimi sıktı. “Şarjörü geri verirsen daha rahat edeceğim. Sadece gelecek haftaya kadar hem… Yine akşam yemeğine gelebilirsin.”

“En başta hiç almamalıydın.”

Gülümsedim ama o bana karşılık vermedi.

“Julie’ye benim için tekrar teşekkür et, olur mu?”

“Tamam… ” deyip bir adım geri çekildi.

Eve doğru sürdüm. Greg’in evinden yeterince uzaklaşınca torpido gözünü açıp şarjörü çıkardım.

Metal, elimde soğuk ve ağırdı.

Eve vardığımda Tolliver’ı beni bekler hâlde bulup bulmayacağımı, verandamda oturmuş pis gülümsemesi için gelmemi heyecanla bekleyip beklemediğini merak ediyordum.

Elimdeki şarjöre baktım.

Bir parçam öyle olmasını umuyordu.

34

Eve geldiğimde kamyonette kaldım. Bütün ışıklar sönüktü. Karanlık pencereler derin ve sonsuzmuş gibi görünüyordu. Verandada hiç hareket yoktu. Motoru kapattığımda tek duyduğum, gece esintisinde sallanan mısırların sesiydi.

Arabadan çıkıp eve girdim. Tolliver’a eve ne zaman geleceğimi söyleyip söylemediğimi hatırlayamadım ama geldiğinde onun için hazır olmak istiyordum.

Şifonyerin en üst rafından 22’liğimi alıp şarjörü taktım.

Yerine oturdu.

Ağırlığı kendimi güvende hissettiriyordu.

“Geri mi aldın?”

Dönünce eşikte duran Jessica’yı gördüm. Elleri yanlarında, parmak uçlarını

dalgınca birbirine vuruyordu. Saçları önünde, yüzü gölgeler içindeydi.

Gölgelerin ardını görmek istemediğim hissine kapılarak başka tarafa baktım.

“Verdi.”

“Şerif mi?”

“Evet.”

Jessica kıkırdadı. Sesi vızıldayan sineklerinkine benziyordu.

“Harika!” dedi. “İşte bu, tek kelimeyle harika!”

Verandada, kuzeydeki tepelere bakarak Tolliver’ın mısırların arasından çıkmasını bekledim.

Jessica, sırtını eve vermiş, arkamda dikiliyordu.

“Onu orada karşılamalısın. Hem neden söyleyeceklerini dinleyesin ki?”

Kucağımda dolu bir Johnny Walker şişesi vardı.

Kaldırıp içtim.

“Traktör yolundan geleceğini biliyorsun. Koruda bekleyebilir ve onu görünce…” Avucunun içiyle eve vurdu. Ses kemiklerin çarpışması gibiydi. “Kafasının arkasından mıhlarsın. “

“Mıhlamak mı?”

Bir şey söylemedi. Ona doğru döndüğümde bana bakmadı. Hâlâ eve yaslanıyor, kafası önde sağ elinin avucunu inceliyordu. Pencereden gelen ışıkta, bileğinin üzerindeki etin çoğunun gittiğini gördüm. Kemiğe yapışıp kalan kısımlarsa mor ve griydi.

Gördüklerimin herhangi bir komik yanı olmasa da öyle durduğunu görmek gülmeme neden olmuştu. “El falına mı bakıyorsun?”

Kafasını kaldırıp saçlarını kenara doğru çekti.

Gülmeyi kestim.

Sağ gözü gitmişti. Sol gözüyse süt beyazıydı ve yuvasında tiksindirici bir şekilde dönüyordu. Konuşmak için ağzını açtığında büyük, böceğe benzer siyah bir şeyin dişlerinin arasından kaçtığını gördüğümü zannettim. Ama bakışımı o kadar hızlı kaçırmıştım ki gördüğümden emin olamadım.

“Sanırım haklısın…” dedim. “Belki de onu tarlada beklemeliyim.”

Şişeyi kapatıp sandalyeden kalktım. Onu arkamda hissetsem de dönüp bakmadım.

“Bu işi halletmenin en iyi yolu bu,” dedi.

“Yine de, önce adamı dinleyeceğim.”

Vurgulamak için silahımı kemerimden çıkarıp sandalyenin minderinin altına yerleştirdim. Daha sonra ihtiyacım olursa orada olacaktı.

Jessica’nın nefesinin değiştiğini duymama rağmen ona bakmak için kendimi zorlayamadım.

“Bekleyerek hata yapıyorsun,” dedi. “Bu, umduğun şekilde bitmeyecek. Durumu halletmek için bir erkek gibi davranmalısın.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Konuşmadı.

Sonunda merdivenlere yöneldim. On bahçeye indiğimde tarlada açtığım boşluktan gelen ayak seslerini duydum. Frank Tolliver köşeyi dönerken durdum.

Yalnız değildi.

35

“Bu da ne şimdi?” Tolliver’in arkasında yürüyen iki oğlanı işaret ettim. “Onları da beraberinde getireceğini söylememiştin.”

Ellerini kaldırıp omuz silkti. “Engelleyemedim. Buraya, tehlikenin ortasına

yalnız başıma gelmediğimden emin olmak istiyorlarmış.”

İki oğlana baktım. Jacob’u tanıyordum. Diğeriniyse hiç görmemiştim. Elleri yanlarında, babalarının hemen arkasında duruyorlardı. Bu mesafeden ikiz gibi görünüyorlardı. Saç renkleri, kirli beyaz tişörtleri ve ellerinde tuttukları bıçaklar aynıydı.

“Bu oğlanlar babalarını sever,” dedi Tolliver sırıtarak. “Bunu bilmek insana iyi geliyor.”

Bu kararlarının sebebinin, babalarını korumaktan çok o ellerindeki bıçağı bir başkası üzerinde kullanmak istemeleri olduğundan oldukça emindim ama bunu kendime sakladım.

“Şanslı adamsın ama birkaç içki ve biraz muhabbetin dışında bir şey planlamamıştım.”

Johnny Walker şişesini uzattığımda Tolliver’ın gözlerinin kilitlendiğini gördüm. Alt dudağını ısırıp bana baktıktan sonra duraksadı.

“Ama sadece ikimiz…” dedim.

Bir an bana, sonra şişeye baktı. “Haydi! Eve gidin,” dedi. “Burada her şey yolunda.”

Önce gideceklerini düşünmedim. Sonra tek kelime etmeden dönüp bıçaklarını mısır saplarına doğru sallayarak tarlada kayboldular.

Şişeyi Tolliver’a uzattım.

Hemen aldı.

“Bir çift psikopat yetiştiriyorsun,” dedim. “Bunu biliyor muydun?”

Tolliver güldü. Şişeyi açıp koca bir yudum aldı. “Bu konuda uzmansın, değil mi?”

Haklıydı.

Şişeyi ondan aldım. Verandanın merdivenlerini tırmanırken Jessica’yı etrafta

göremeyince soğuk bir rahatlama hissettim. Adamla kız yokken konuşabilirsem, bu işten onu öldürmeden kurtulma şansımın çok daha yüksek olduğunu biliyordum. Jessica yokken her şey daha açıktı.

Tolliver beni geçip hasır sandalyelere yöneldi. Oturmak üzereyken minderin altındaki silahı hatırlayıp onu durdurmak için elimi uzattım.

“Buraya geç,” dedim. “O benim sandalyem.”

Tolliver omuz silkip yan tarafa geçti. Gidip sandalyeme oturdum. Minderin altındaki silahı hissedebiliyordum.

“Neden şunu uzatmıyorsun?” dedi Tolliver şişeyi göstererek. “Sonra da detayları konuşuruz.”

Şişeyi verip içmesini izledim. Frank Tolliver kadar hızlı içen birini daha görmemiş, stoğumu yenilediğime sevinmiştim.

Şişeyi ağzından çektiğinde yüzü kızarmış, dudakları ıslanmıştı. Hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. “Ayda beş yüz bana adilmiş gibi geliyor,” dedi.

Güldüm.

“Bununla ilgili tartışmayacaksın, değil mi?”

“Bir milyon da isteyebilirsin,” dedim. “Bende o kadar para yok.”

“O zaman, bir yerlerden bulmalısın.”

Kafamı salladım. “Üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” Kollarını dizlerine koyup öne doğru eğildi. “Bu da ne demek şimdi?”

Şişeyi işaret ettim ama uzatmadı.

Kaşlarımı çatarak, “İçeride daha var. Endişelenme,” dedim.

Tereddüt etse de şişeyi uzattı. Yarısını bitirmişti bile.

Bir yudum aldım. “Oradaki kızla hiçbir alakam yok. Ben sadece buldum.”

Tolliver beni duyuyormuş gibi değildi. Kafasını sallayarak ayakları arasındaki boşluğa bakıyordu.

“Sanırım onu bulduğumda yetkililere haber vermeliydim. Fakat o sırada emin olamamıştım. O kıza zarar vermiş olabileceğimi düşünmeme neden olan şeyler vardı.” Bir yudum daha alıp şişeyi ona uzattım. “Şimdiyse zarar vermediğimden eminim.”

“Yine de şerife gitmemi istemiyorsun.”

Kafamı salladım.

Tolliver beni işaret etti. “Öyleyse bir şeyler bulsan iyi olur. Ayda beş yüz olmak zorunda değil. Fakat bana bir şeyler vereceksin.”

Arkasına yaslandı, ikimiz de konuşmadan tarlaya bakıp korudaki ağustos böceklerinin ritmik sesini dinledik.

Bir süre sonra ileri doğru eğildim. “Biliyorsun, param yok ama senin oğlanların tarladan istedikleri kadar mısır almalarına izin vermeye niyetliyim. Nasılsa alıyorlar.”

Tolliver homurdanarak uzaklara baktı.

Devam ettim.

“Ve ne zaman istersen gelip buraya gelip benimle içebilirsin. Evde her zaman bir-iki şişem oluyor.”

Tolliver kafasını sallayarak elindeki şişeye bakıyordu hâlâ. “Lanet olsun!” dedi. “Ne şanssızlık, değil mi?”

“Yapabileceğimin hepsi bu.”

Bir şişe daha almak için içeri girdim ama iki şişeyle geri döndüm. Dışarı çıktığımda, Tolliver ayaklarını verandanın tırabzanlarına uzatmıştı.

Oturup açılmamış Johnny Walker şişelerinden birini ona verdim. Şişeyi görünce gülümsememek için kendini tuttuğu belli oluyordu.

Açık şişeyi kafasına dikip bitirdikten sonra ayağa kalkıp mısırların arasına fırlattı.

Şişe dönerek karanlığın içinde kayboldu. Tolliver ellerini beline koyup arkaya doğru esnedi. Kemikleri çıtırdıyordu. Mıhla onu.

“E, anlaştık mı?” diye sordum. Tolliver, yüzüme bakarak kafasını salladı ve oturdu. “Her geldiğimde burada olacak mısın?” “Her seferinde…”

Teklifimi değerlendiriyormuş gibi görünüyordu. “Lanet olsun! Sanırım anlaştık. Sırrın güvende.”

Bana bakamıyordu. Yalan söylediğini anlasam da belli etmedim. Şişelerimizi kaldırıp anlaşmamız şerefine tokuşturduk.

36

Sonraki birkaç saat boyunca Tolliver yalnızca içerken ve nefes alırken susmuş, onun haricinde boş boş konuşmuştu. Ona verdiğim şişeyi neredeyse yarılamıştı.

“Neredeyse bir yıl oldu,” dedi. “Ben de ölümden kendi payıma düşeni aldım. Senin sandığın gibi çöldeki birkaç ay, oyun oynamaya benzemiyordu. Orada da boktan işler dönüyor.”

Gölgelerde Jessica’yı arayarak mısır tarlasını taradım. Burada değildi.

“Hiç ceset gördün mü?” diye sorduktan sonra gözlerini kapatıp başını öne eğdi. Kendi kendine fısıldayarak güldü. “Ben ne diyorum böyle?” Artık karanlıkta bir gölgeden ibaret olan koruyu işaret etti. “Onun dışında demek istedim.”

“Evet,” dedim. “Gördüm.”

“Öldürdüğün adam, değil mi?”

“Evet. Bir tane daha vardı.”

Tolliver sandalyesinden bana doğru eğildi. “Söylenenler doğru mu? Gerçekten levye mi kullandın?” “Golf sopası…”

Kelimelerimi tekrarlayıp arkasına yaslandı. “Lanet olsun! Nasıl bir şeydi peki? Bir adamın hayatını sonlandırmak heyecanlı olmalı.”

Konuşmadım.

Tolliver bekledi. “E, öyle miydi?”

Şişemi kaldırıp içtim. “Hatırlamıyorum.”

“Saçmalık. İnsan böyle bir şeyi unutur mu hiç?”

“Gerçekten hatırlamıyorum. Hiçbir zaman da hatırlamadım, hatta yaptıktan hemen sonra bile. Kendimden geçmiştim.”

“Kendinden mi geçtin?” Kaşlarını çattı. “Yani bana orada, kafanda hiçbir anı olmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet.”

“Adamı tanıyor muydun?”

Kafamı salladım. “Tam olarak değil.”

“Peki, neden yaptın o zaman?”

Karakolda kendime geldiğimde herkesin sorduğu da buydu. Archway’de de yıllarca sormuşlardı. Kimseye anlatmadım, Greg’e bile. Çünkü Liz’e söz vermiştim. Gerçi bunun da pek bir önemi kalmamış gibiydi.

“Değer verdiğim birini incitti,” dedim. “Ben de onu incitmek istedim. Bu yüzden onu bekledim. Niyetim öldürmek değildi ama olan oldu. Hatırladığım ilk şey, üstüm başım kana bulanmış bir hâlde, cebimde kafatası parçasıyla karakolda uyanmamdı.”

“Kafatası parçası mı?”

“Evet…” dedim İki parmağımı iki-üç santim açıp gösterdim. “Sonrasında almış olmalıyım. Hatırlamıyorum.”

Tolliver bana bakıp kafasını salladı. “En azından yırtmışsın.”

“Yırtmak?”

“Hapse girmemişsin yani.”

Archway’deki odamı, her zaman için kasılmalar ve kusmalarla sonuçlanan elektroşok tedavileriyle havadaki çürük limon kokusunu hatırladım.

“Doğru,” dedim. “Hapse girmedim.”

Bir yudum içtim.

“Hâlâ kendinden geçiyor musun?”

“Evet… “

“Ne başlatıyor?”

“Alkol…” dedim. “Ama ilaçlar işe yarıyor. Haplarımı aldığım sürece iyiyim.”

“Haplarını alıyor musun peki?”

“Hayır.”

Şişeyi dudaklarıma götürdüm.

Bütün gece boyunca ilk kez Tolliver konuşmayı kesti. Tek duyabildiğim mısırların arasında esen rüzgârın hafif hışırtısıydı.

Biraz zaman geçtikten sonra Tolliver’a baktım. Pencereden sızan hafif ışık dışında veranda karanlıktı. Etrafı pek aydınlatmasa da kafasının sallanıp öne düştüğünü görmeme yetmişti.

“İyi misin?”

Tolliver yerinden sıçradı. Homurdanıp boş şişeyi ağzına götürdü. “Lanet olsun, iyiyim!”

Ya verandamda ya da eve giderken mısırların içinde bir yerde sızıp kalacaktı. Tarlayı tercih ederdim ama daha fazla kalırsa yarın sabah onu burada bulacağımı biliyordum.

“Neden eve gitmiyorsun? Geç oldu ve…”

Durdum.

Tolliver’ın kafasının arkasında, gölgelerde bir şey kımıldadı. Dikkatlice baktığımda, köşede Jessica’yı gördüm. Tolliver’ın arkasında durmuş, hareket etmeden kafasının arkasına bakıyordu.

Ona baktığımı fark edince ağzı pis bir yara gibi açıldı.

Kendimi durduramadan çığlık ağzımdan çıkmıştı bile.

Tolliver zıpladı. Hasır sandalyeyi devirip kafası bir o yana bir bu yana sallanarak eve doğru tökezledi. “Senin derdin ne?”

Pantolonumun ıslandığını ve ön tarafta büyüyen koyuluğun sıcaklığını hissettim. Durduramamıştım. Ayağa kalkıp tırabzana tutundum. Etrafımdaki her şey dönüyordu. Eğilip ön bahçeye kustum.

“Ne diye öyle bağırdın?” diye sordu Tolliver. “Derdin ne senin?”

Kendimi zorlayarak dönüp baktım.

Jessica hâlâ orada duruyordu. İleri doğru bir adım atıp, “Bu senin son şansın. Sakın bu işi batırma!” dedi.

Dönüp bahçeye tükürdüm.

“Bu gece buradan gitmesine izin verirsen yarın herkese anlatacak. İşin ucunda bir ödül olduğunu düşünüyor.”

“Ödül yok… ” dedim.

“Ne için ödül yok?” dedi Tolliver. “Sen neden bahsediyorsun be?”

“Olacağına inanıyor,” dedi Jessica. “Sessiz kalacağına güvenemezsin.”

Haklı olduğunu biliyordum. Ona güvenemezdim.

“Öldürmek zorundasın.”

Ağzımı sildiğimde elimde kan vardı.

“Beni duyuyor musun, Dexter?”

Jessica’nın sesi değişmişti. Daha derinden geliyordu, daha kirliydi. Daimi çığlıklarla yarılıyordu sanki; tanıdık, babamın sesi gibiydi.

“Buradan çıkmalıyım,” dedim. “Yürümeliyim.”

“Yürümek mi?” Tolliver gözleri yine ağırlaşarak elindeki boş şişeye baktı. Kafasını salladı. “Sanmıyorum.”

“Burada kalamazsın. Kestirme bir yol biliyorum. Ben de seninle gelirim.”

Tolliver, elindeki boş şişeyle beni işaret etti. “Şimdiden sözünden cayıyorsun, lanet olasıca! Anlaşmamız böyle değildi.”

“Hiçbir şeyden caymıyorum.”

“Tabii ki caymıyorsun,” dedi sesini yükselterek. “Tercihin buysa o zaman biz de buna göre oynarız!”

Onu sakinleştirmek için ellerimi kaldırdım ama bağırmayı kesmeyecekti. Sonunda, içeri gidip dolaptan bir şişe daha aldım. Verandaya geri döndüğümde hâlâ bağırıyordu. Fakat şişeyi verince sustu.

“Yarın geri gelebilirsin,” dedim. “Sözümden caymıyorum. Sadece biraz uyumam lazım.”

Şişeyi ışığa doğru kaldırdıktan sonra kafasına dikti.

Köşede duran Jessica’nın nefes alıp verirken çıkardığı hırıltıyı ve inlemeyi duyabiliyordum. Buradan uzaklaşmalıydım.

“Seninle evine kadar gelirim,” dedim. “Kestirme bir yol biliyorum.”

Tolliver kafasını salladı. “Hayır, onu tekrar görmek istiyorum.”

Önce ne dediğini anlamadım. Derken birden farkına vardım. “Hiç sanmıyorum.”

“Kızı ve oraya kurduğun tüm o delice böcek tuzaklarını görmek istiyorum.” Şişeyi kaldırdı. “Sonra eve gideceğim.”

“Orası harika!” dedi Jessica. Sesi fısıltı gibiydi ama kafamda yankılanıyordu. “Başka şansın olmayacak.” “Tamam,” dedim. “Sana göstereceğim.”

Tolliver, merdivenlerden inip mısırların arasındaki hendeğe doğru ilerlemeye başladı.

Arkasını döner dönmez sandalyemin altına uzandım. Silahı oturduğum minderin altından alıp belime taktım.

“Az kaldı, Dexter. Haydi…” dedi Jessica.

Tırabzana tutunup arkama bakmadan merdivenlerden indim. Başka bir şey söylemesini bekliyordum ama söylemedi.

İleride, Tolliver’in tökezlediğini, küfredip bağırdığını duydum.

Tarlanın kenarına geldiğimde durup geriye baktım. Jessica, veranda merdivenlerinin başında arkasındaki pencereden gelen hafif ışıkta bir siluet gibi duruyordu.

Bir an için onu izledikten sonra Frank Tolliver’i mısırların içinde takip ettim.

37

Tolliver, bağırmayı bir türlü kesmiyordu.

“Ölmedin,” dedim. “Kes sesini!”

“Bu kan mı?”

Ay tepedeydi, yeterince ışık sağlıyordu.

“Bu yalnızca çamur,” dedim, “iyisin.”

Tolliver hendeğin içinde ayağa kalktı. Bir an bacakları titrese de dengede durmayı başardı. İlk işi, kırılmadığından emin olmak için şişesini yoklamak olmuştu. Ardından beni işaret edip, “Seni dava edebilirim, biliyorsun değil mi?”

dedi.

Güldüm.

“İstediğin kadar gül, lanet olası! İstesem yaparım.”

Diğer taraftan çıkmaya başladı. Uğraşmasını izlerken aklımdakini yapmak için burasının mükemmel olduğunu düşündüm. Üstünü kapatsam yeterdi.

Arkama, silaha uzandım ama bir şeyler beni durdurdu. Jessica’yı görmek ama en çok da bir başkasının onu görmesini istedim.

Tolliver diğer taraftan çıkana kadar bekledikten sonra ben de hendeğe indim. Yarı yolda tökezlesem de düşmedim.

Tolliver güldü.

“Şimdi o kadar komik değil. Değil mi, hasta herif?”

Duymazdan gelip tırmandım.

Kavakların arasından doğru ilerledik. Ağaçları ardımızda bıraktığımız sırada Tolliver durup eliyle ağzını kapattı.

“Yüce Tanrım!” dedi. “Şuna bak.”

Jessica’nın cesedi gölgelere gömülmüştü, titriyormuş gibiydi. Yaklaştıkça hafif bir hışırtı sesi işittim. Karıncalar aklıma geldi.

Tolliver, eliyle ağzını ve burnunu kapatmış hâlde yanıma geldi. Konuştuğunda sesi inceydi.

“Bu da nedir?” Mısırların arasından yarısı görünen korkuluğu işaret etti. “Sen mi diktin?”

“Evet.”

Sessizce korkuluğa baktı. “Kafatasını nereden buldun?”

“Gerçek değil.”

“Plastik olması manyağın teki olduğun gerçeğini değiştirmez, değil mi?”

Cevap vermedim.

Tolliver yere bakıp cesedin etrafında dolandı. Eğilip yaklaştı. “Fareler dadanmış buna.”

Onu izlerken homurdandım. Belimdeki silahı çıkarıp elimde, yan tarafımda tuttum.

Tolliver hareket etmeyi kesip etrafa bakındı. “Dostum, aklından ne geçiyordu?”

Cevap vermemi beklemedi.

Gözlerini kısarak mısırın içindeki bir şeylere baktı. “Bu nedir?”

İşaret ettiği yerde, önceki gün mısırlara astığım sinek kâğıtları olgun, siyah meyveler gibi şişmişti. “Bunlar sinek mi?”

Oraya doğru yürümeye başladı. Yerdeki bir şey dikkatini çekmişti. Eğilip çamurlu bir bez parçasını iki parmağı arasında tutarak aldı.

Ne olduğunu hemen anlamıştım.

Vücudumda karıncalarla uyandığım sabah fırlattığım iç çamaşırıydı.

Tolliver ne bulduğunu nihayet fark ettiğinde gözlerinde bir şeyler değişmişti.

“Ah, yüce Tanrım!” dedi.

Kafamı salladım. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını açıklamak istiyordum fakat söyleyeceğim hiçbir şeyin önemi olmayacaktı.

Tolliver çamaşırı elinden düşürüp mısırların arasına doğru geriledi.

“Yanlış bir fikre kapıldın!” dedim.

Bana bakmıyor, gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

“Beni duydun mu?”

Cevap yoktu.

Silahı doğrulttum.

“Yanlış bir fikre kapıldın dedim.”

Silahı görünce durdu.

“Tamam, dostum.”

Bir an için ikimiz de orada dikildik. Tetiği parmağımın altında hissedebiliyordum. Tek yapmam gereken çekmekti.

“Beni öldürecek misin?”

“Başka seçeneğim yok.”

“Buna mecbur değilsin,” dedi Tolliver. “Anlaşmamız geçerli hâlâ.”

“Üzgünüm!” dedim ve gözlerimi kapatıp tetiği çektim. Ateş almamıştı.

Gözlerimi açıp silaha baktım.

Emniyeti kapatmayı unutmuştum.

Kilidi ittim ama artık çok geçti. Tolliver gitmişti, tarlada koşuyordu.

O koşarken mısırların tepesinin titrediğini görebiliyordum. Silahı o yöne doğrultsam da bu kez tetiği çekemedim, içimde bir şey yapmama izin vermedi.

“Senin derdin ne?”

Ses kafamın içinde yükselmişti. Ellerimi kulaklarıma bastırdım.

İşe yaramadı.

“Gitmesine izin mi veriyorsun?”

Jessica cesedin yanında, gölgelerin içinde bacaklarını altına almış oturuyordu. Kollarından güç alarak aniden ayağa kalkıp hızla bana doğru geldi.

Elimde olmadan geriledim. Yüzümden birkaç santim uzakta durmuştu. Süt beyazı gözü, karanlık yuvasında öfkeyle dönüyordu.

Nefesinin kokusu iğrençti. Midemin kasıldığını, boğazımın sıkıştığını hissettim.

“Bunu berbat etme, Dexter!” dedi. “Peşinden git. Şimdi!”

Gözlerimi ayıramadan ona baktım.

Hareket etmediğimi görünce yüzü öfkeyle çarpıldı, sesi kafamın içinde patladı.

Bir kelime ya da çığlık değil, safi sesti.

Tarlada ne kadar koştuğumu bilmiyordum ama durduğumda nefesim kesilmiş, göğsüme bir ağrı saplanmıştı. Yüzümde gözyaşları vardı. Gözlerimin arkasında beyaz ışıklar parlıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp nefesimi toplamaya çalıştım.

Kalkmam, adamı bulmam ve her şeye bu gece bir son vermem için Jessica’nın bana bağırdığını duyabiliyordum.

Ama kımıldayamadım.

Onun veya kendimin nerede olduğunu bilmiyordum. Tepeler, evim orada bir yerlerdeydi. Fakat hangisinin nerede olduğunu kestiremiyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Ama bacaklarım beni taşıyamıyordu. İnleyip öksürerek mısırların üzerine düştüm. Tepemdeki yıldızlar beni de içlerine çekerek siyah gecede dönüyorlardı.

“Berbat ettim…” dedim. “Her şeyi berbat ettim!”

Zihnimde herhangi bir düşünce kalmamıştı. Gözlerimi kapatır kapatmaz uyku beni esir aldı. Direnmeden teslim oldum.

38

Siren seslerine uyandım.

Ses gittikçe yaklaşmakta ve yükselmekteydi.

Yıldızlar daha kaybolmamıştı. Turuncu, loş bir parıltı kuzeyden sürünerek geliyordu. Oturdum. Ağzım kupkuruydu, boğazım yanıyordu. Ne kadar zamandır baygın olduğumu hesaplamaya çalıştım ama anlamanın bir yolu yoktu.

Başımı dizlerime yaslayıp ayağa kalkmak için güç toplamaya çalıştım. Bir an sonra midem kasıldı ve eğilip tekrar tekrar kustum. Nihayet durduğunda elimin tersiyle ağzımı sildim. Koyu bir şey bulaşmıştı.

Kan.

Elimi pantolonuma silip zihnimi boşaltmaya çalıştım. Odaklanmaya başladığımı hissedince ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Tarlanın ortasındaydım. Evim doğuda, Tolliver'ın karavanına giden tepelerse kuzeydeydi.

Sirenler ve turuncu ışıklar o tepelerin arkasından geliyordu.

Ağzımdaki bakır tadı vardı. Zorla da olsa yutkunup kuzeye yürümeye başladım. Yarı yolda midem yine kasıldı, eğilip daha fazla kan kustum.

Oturmak istiyordum ama kendimi zorlayarak tırmanmaya devam ettim.

Zirveye ulaştığımda Tolliver'ların karavanının olduğu noktaya baktım. Cehennem gibiydi. Alevler her şeyi yutmuştu. Durduğum yerden bile etrafa yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

İki itfaiye kamyonuyla aralarında mekik dokuyan, hortum taşıyıp emir veren adamlar vardı.

Uzaktan başka ışıklar yaklaşıyordu. Greg devriye arabasını kamyonların yanına park ettikten sonra arabadan çıkıp yarı yolda onu karşılayan bir itfaiyeciyle buluştu. Bir dakika konuştuktan sonra devriye arabasına dönüp kaputa yaslanarak bekledi.

Etrafta yangın musluğu olmadığı için hortumlar kamyonlara bağlanmıştı. Yoğun su akışı kısa sürede alevler içindeki karavanı kapladı. Hemen bir etki yapmış gibi görünmese de ateş gittikçe küçüldü.

Araçların farları sayesinde karavandan geriye pek bir şey kalmadığını

anlamıştım. Tolliver'ları görmek için etrafa bakındım ama hiçbiri ortalıkta yoktu.

Kafamda ani bir acı hissettim.

Yine mi kendimden geçmiştim?

Ellerime baktım. Pislik içindeydiler.

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Doğuda, gökyüzü pembe bir çatlakla yarılmıştı ufuk boyunca. Yakında sabah olacaktı.

Uzaklaşmalıydım.

Arkamı döndüğümde Jessica'yı dikilirken buldum. Kollarını göğsünde birleştirmiş yangına bakıyordu. Alevler cildinde parlıyordu.

Başka tarafa bakmalıydım.

Bir süre orada dikilip nefesinin soğuk hırıltısını dinledik. Yangını izlemeyi bıraktığında sendeleyerek bana doğru bir adım attı. Yüzünü yüzümün yanına getirdi.

Yere baktım.

"Bunu sen mi yaptın?"

Kafamı salladım. "Hayır, ben yapmadım."

Kafasını yangına doğru tekrar çevirdiğinde ayağının yanına birkaç kurtçuk düştü. İri ve turuncu kurtçuklar ışıkta kıvrılıyordu.

Geriye bir adım attım. Kusma isteği karşı konulmazdı ama bir başlarsam duramayacağımı biliyordum. Bastırmak için direndim.

"Bunu sen yaptın."

Bu kez sormuyordu. Ağzımı kapalı tuttum. Jessica bana döndüğünde yüzündeki derinin gerildiğini ve çatladığını gördüm.

Gülümsüyordu.

“Belki de tamamen işe yaramaz değilsindir…” dedi. Daha da yaklaşıp derin bir nefes aldı. Nefesini yüzüme doğru verip alnıma düşen saçları uçurdu. “Ama sanırım göreceğiz, değil mi?”

Nefesinin kokusu gözlerimin yaşarmasına, küçük çaplı bir çığlığın ağzımdan çıkmasına sebep olmuştu. Jessica bunu duyunca güldü. Bir süre daha gülümseyerek bana baktıktan sonra tepeden aşağı yürüyerek koruda kayboldu.

BÖLÜM III

PAZAR

39

Lavaboda kan vardı. Öksürdüm. Bir ağız dolusu kan tükürdükten sonra suyu açıp dönerek gidere doğru akmasını izledim.

Kan akıp giderken yüzümü yıkadım ve mide bulantısının geri gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim. Gelmiyordu. Suyu kapatıp mutfağa doğru yürüdüm.

İlaçlarım pencerenin pervazında duruyordu.

Silahı lavaboya koydum. İlaç şişesini açıp küçük kırmızı haplardan birini avucuma yerleştirdim ve kuru kuruya yuttum.

Bu sefer tereddüt ya da kararsızlık yoktu.

“Ah, Dexter!” Jessica’nın sesi düzdü. “Bunun için çok geç olduğunu biliyorsun.”

Yanaklarımın içini ısırdım. “Kes sesini!”

Jessica kıkırdadı. Sesi aynı bir delininki gibi çıkmıştı.

Silahımı pantolonumun arkasına yerleştirip ön kapıdan yola doğru yürüdüm.

Ezra’nın mülküne gidip Tolliver’ların karavanından geriye kalanları görmek istiyordum ama tarladan yeniden geçmeyi gözüm kesmiyordu. Yoldan gitmek daha uzun sürecekti. Fakat bunu umursamadım.

Ezra’nın mülküne vardığımda Tolliver’ların park ettiği noktaya kadar yürüdüm. Ezra, karavanın yanmış kalıntılarının önünde arkası dönük bir biçimde duruyordu. Yaklaşınca seslendim. Kısa bir bakış atıp başıyla selam verdi. Ardından yanmış metal ve kül yığınına döndü.

“Çocuklar içeride olmamalıydı,” dedi. “Bayan Tolliver onları dün Des Moines’e götürmeyi planlıyordu.” Kafasını salladı. “Lanet olsun böyle şansa!”

“Hepsi içeride miydi?”

Ezra onayladı, “itfaiyenin dediğine göre, alevler değil duman yüzünden ölmüşler. Çocuklara yazık oldu.”

“Evet. Berbat bir durum,” diyerek ona katıldıktan sonra sessiz kaldım.

Havada ağır bir kimyasal kokusu vardı. Yerdeki kömürleşmiş tahta parçasını karavandan geriye kalan iskelete doğru tekmeledim. “Başka bir şey söylediler mi?”

“Kim?”

“İtfaiye?”

Ezra kafasını salladı. “Bana söylemediler. Şerifle uzun süre konuştular ama. Muhtemelen soruşturmayla ilgili bilgi alışverişi yapmışlardır.”

“Nasıl başladığını söylediler mi peki?”

“Onlar da bunu araştırıyor.” Yeşil bir John Deere beyzbol şapkası giyiyordu. Kafasından çıkarıp koluyla alnındaki teri sildi. “Hırsızlık yaptıklarını sana söylemiş miydim?”

“Hayır,” dedim. “Ne çaldılar?”

“Ne kadar zamandır devam ediyordu bilmiyorum ama geçen gün kasabadaki rehin dükkânından Charley Ulrich beni aradı. Frank’in kendisine İkinci Dünya Savaşı Bronz Yıldız Madalyası getirdiğini söyledi. Elindekini nereden bulduğunu sorunca, Frank büyükbabasının olduğunu söylemiş.” Ezra, John Deere şapkasını geri taktı. “Buna inanabiliyor musun?”

İnanabiliyordum ama sessiz kaldım.

“Charley, kasabada Bronz Yıldız Madalyası‘nın bir tek bende olduğunu biliyordu, bu yüzden beni gizlice arayıp kendiminkini kontrol etmemi istedi. Madalyayı sakladığım kutu tabii ki boştu. Lanet olasıca adam yatak odamdaki

çekmeceden almış.”

“Geri aldın mı?”

“Elbette… Charley, Şerif Nash’i arayacağını söylemişti. Fakat Frank şüphelendi herhâlde çünkü Charley geri döndüğünde orada yokmuş.”

“Onunla yüzleştin mi?”

“Mülkümden defolmasını söylemeye geldim dün ama kimse yoktu. Dorothy’nin birkaç günlüğüne çocukları şehre götüreceğini söylediğini hatırladım. Fakat Frank’in buralarda bir yerlerde sızdığını tahmin ediyordum.”

“Yine de, onunla Greg’in ilgilenmesi daha iyi olurdu.”

Karavandan geriye kalanlara bakarken Ezra’nın gözleri uzaklara dalmıştı. Beni duyduğundan emin değildim. Söylediklerimi tekrar etmeye başlamışken konuştu.

“Öldüklerini görmekten hoşlanmasam da gitmelerine üzülmedim.” Bana döndü. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Çok iyi anlıyordum.

“Dorothy keşke söylediği gibi çocukları götürseydi!”

Önceki gece evime geldiklerindeki hâllerini düşündüm. Anneleri onları Des Moines’e benim yüzümden götürememişti belki de.

“Kimse nasıl başladığını bilmiyor mu?” diye sordum.

Ezra kafasını salladı. “Soruşturmayı yürüten yetkililerden biri, muhtemelen kundakçılık olduğunu söyledi.”

Ağzımın suyla dolduğunu ve midemin kasıldığını hissetim. Bacaklarım güçsüzleşti ama gözlerimi kapattığımda hepsi geçmişti.

“Kundakçılık mı?

Ezra konuşmadı.

“Sence ne oldu?” diye sordum. “Birileri mi?..”

Bakışları canlıydı. Aklımdan geçenleri tam olarak anladığından emindim.

Bir süre sonra, Ezra hiçbir şey söylemeden yanmış karavana döndü.

Daha fazla konuşmadık.

40

Eve geri döndüğümde tüm kapı ve pencereleri kilitleyip odalardaki panjurları çektim. Bunların onu dışarıda tutacağını sanmıyordum. Fakat yaptıklarım kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı, ilaçlar zamanla etki etmeye başlayınca tamamen gidecekti. O zamana kadar ne önlem alabiliyorsam alacaktım.

Ön kapıyı açıkça görebileceğim bir yere oturup elimdeki tabancanın emniyetiyle oynayarak bekledim: Açık, kapalı.

Jessica içeri girerse hazır olacaktım.

Dışarıda olduğunu biliyordum. Verandadaki ayak seslerini ve ağırlığı altında inleyen tahtaların sesini duyabiliyordum. Bazen kapının altında gölgesini görüyor, benim duymamam için kendi kendine fısıldamasını duyabiliyordum.

Duymamı istediği zamanlardaysa sesi yükseliyordu. Her kelimeyi kolaylıkla işitiyordum.

En korkunç şeyleri söylüyordu.

Telefon çaldı.

Liz’di.

Açıklamama izin vermedi.

“Tam da iyileşmeye başladığını düşündüğüm sırada gidip böyle bir şey yapıyorsun,” dedi. “O pencerenin ne kadara mal olacağını biliyor musun?”

“Ne kadara mı?”

Sesini alçak tutmak için elinden geleni yaptığını ve bunun onun için zor olduğunu biliyordum. Annesinin bizi dinlediğini anlamıştım.

“Evet, Dexter. Para… Bizde ve bariz bir biçimde annemde olmayan para.”

Bir şey söylemedim.

“Neden böyle bir şey yaptın?”

Alnımı silahın namlusuyla dalgınca kaşıdım. Ne yaptığımı anladığımda geri çekilip silahı masaya bıraktım.

“İlaçlarını hâlâ alıyor musun? Ya da hiç aldın mı?”

“Evet…” dedim. “Alıyorum.”

“Sana inandığımı sanmıyorum.”

“Etki etmesi biraz zaman alıyor. Bunu biliyorsun.”

“Bu sadece birkaç gün sürüyor. Ne zamandır alıyorsun?”

Duraksadım. “Dün neredeydin? Rıhtımda seni bekledim.”

“Arama ekibi için mi? Gitmemeye karar verdim.”

“Annene seninle orada buluşacağımı söyledim.”

“Orada mıydın?”

“Sana söyledi mi?”

“Neyi?”

“Seni beklediğimi. Aradığımı söyledi mi, söylemedi mi?”

“Onu dün görmedim. Bana söyleme şansı olmadı.”

“Yani sana söylemedi.”

Liz, bir an için sessiz kaldı. “Doktorla yeniden konuşmayı düşündün mü?

İlaçların artık işe yaradığını düşünmüyorum.”

“Sana biraz zaman aldığını söyledim.”

“İçtiysen tabii…”

“Bugün almaya başladım,” dedim. “Sana söylediğimde başlayacaktım ama yapamadım. Bununla savaşabileceğimi düşündüm.”

“Tanrım, Dexter!”

Arkadan televizyon sesi geliyordu. Derken Liz, “Yine mi kendinden geçiyorsun?” diye sordu. “Korkuyorum, Liz.”

“Korkman için bir neden yok,” dedi. “Haplara yeniden başladın. Etki etmeleri için biraz zaman ver.”

Kafamı salladım ama konuşmadım. “Bu akşam gelip seninle kalacağım. Beraber olacağız. Sen de iyileşeceksin.”

“Hayır!” dedim. “Gelme!”

Liz beni duymazdan geldi.

“Daha iyi hissedince Archway’e gidip Dr. Conner’la konuşacağız. Sadece işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için.”

“Archway’e geri dönemem.”

“Kalmak için değil,” dedi. “Sadece konuşmak… “

“Hayır.”

Duraksadı. “Bunu oraya geldiğimde konuşabiliriz. Şimdi bir karar vermek zorunda değiliz.”

“Gelmeni istemiyorum. Burası güvenli değil.”

“Nasıl yani?”

Bir an için bir şey söylemedim, sonra gözyaşları yanaklarımdan aşağı

inmeye başladı.

“Dexter?”

Konuşamadım.

“Dexter?” Liz’in sesi yumuşak sakinleştiriciydi. “Bir şey mi oldu?”

On kapıya baktım. Jessica dışarıdaydı. Buzlu camın arkasından gölgesinin hareket ettiğini görebiliyordum.

Clara’nın sesiyle konuşuyordu.

“Evet. Bir şey oldu.”

Liz devam etmemi bekledi.

Ben de her şeyi anlattım.

41

“Sana seslendim, baba.”

Masaya eğilip çatalın dişlerini alnıma bastırdım. Sapı kaygandı. Birkaç damla kan altımdaki masaya düştü.

Gözümün önünde parlayan beyaz acı, sıcak ve güzeldi. Fakat ses gitmedi.

“Bana burada kötü davranıyorlar. Canımı yakıyorlar.”

Gözlerimi kapatıp çatalı daha sert bastırdım.

“Yardım et baba, lütfen.”

“Kes şunu…” dedim. “Kes şunu! Kes!”

Durmuyordu. Daha sert bastırdım.

Kanın parmaklarımı kapladığını hissederken daha da sert bastırdım.

“Neden yardım etmiyorsun ?”

Çatal kaydı. Dişleri eti parçalayarak kemiği kazıdı.

Acı, elektrik çarpmasına benziyordu.

Kan yüzümden akıyor, gözlerimi kör edip burnumu ve ağzımı tıkıyordu. Çığlık atarak sıçradım.

Ses devam ediyordu.

“Neden, baba?”

Kanı gözlerimden sildim. Masadan silahımı alıp kapıya döndüm.

Jessica’nın gölgesi uzaklaşıyordu.

Ses durdu.

Mutfaktaki lavaboya eğilip kurulama havlusunu alnıma bastırdım. Acı kafatasıma dağılıp omuriliğim boyunca dalgalandı. Bacaklarımın titrediğini hissediyordum. Karanlık, görüşümü ele geçirmeye başlayınca tezgâha tutunup geçmesini bekledim.

Görüşüm geri geldiğinde suyu açtım. Havluyu ıslatıp alnıma bastırmayı tekrar denedim. Sonuç aynıydı. Kendimi devam etmeye zorladım.

Çatal alnımı parçalamıştı. Kan bir türlü yavaşlamıyordu. Acı, bir matkabın kafatasımı delmesi gibiydi.

Havlu kızıla boyanıncaya kadar orada kaldım. Derken havluyu yere bırakıp banyoya doğru ilerledim.

El havlusunu soğuk suyun altına tutup çatlamış aynaya baktım. Kendimi tanıyamamıştım.

Bunun sebebi kan, yaralar, parçalanmış alnım ya da ortaya çıkmış gri kafatası değildi. Gözlerimdi. Benim değildiler.

Kendimi zorlayıp bakışlarımı kaçırdım.

Havluyu kafama bastırdığımda bu kez acı o kadar kötü değildi. Bir dakika o hâlde bekledim. Koridordan oturma odasına gidip silahı sehpaya koydum ve

kanepeye yaslanıp kafamdaki uğultuyu durdurmaya çalıştım.

Tekerleklerin çakıl üzerinde çıkardığı sesi duyduğumda gözlerimi açtım.

“Liz?”

Ona gelmemesini söylememe rağmen beni dinlemeyeceğini tahmin etmeliydim. Havluyu alnımdan çektim. Derime yapıştığından, havluyu çekince birkaç yer tekrar kanamaya başladı. Fakat eskisi kadar değildi.

Kanepeden kalkıp pencereye gittim.

Greg’in devriye arabası evin önüne park ediyordu.

Liz ona anlatmıştı.

Panikleyeceğimi sanmıştım ama aksine oldukça sakindim. Tek hissettiğim serin bir rahatlamaydı. Hatta gülümsüyordum.

Greg kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce bir süre devriye arabasında kalıp telsizle konuştu, inince şapkasını başına geçirip eve baktı.

Perdeyi çekip geriledim. Tekrar dışarı baktığımda Greg devriye arabasından uzaklaşmış, tarladaki hendeğe doğru ilerlemeye başlamıştı.

Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledikten sonra perdeleri kapattım. O sırada, verandada bir şeylerin hareket ettiğini görmüştüm. Jessica merdivenlerin altından sürünerek çıkıyordu. Ayağa kalkıp tarlaya doğru yürüdü.

Koşup kapıyı açtım.

Ne yapacaktım ki?

İçeri geri girip kapıyı kapattım.

Ev sessiz ve hareketsizdi. Silahımı sehpadan aldım. Pencerede dikilip tarlaya bakarak bekledim.

Birkaç dakika sonra Greg tarladan çıktı. Şapkasını çıkarmış yüzüne doğru bir yelpaze gibi sallıyordu. Devriye arabasına vardığında şapkasını arabanın üzerine koydu ve kapıyı açıp telsizle konuşmaya başladı. Ne söylediğini duyamasam da

adım gibi biliyordum.

Sonra bir başka arabanın eve yaklaştığını gördüm. Liz, devriye arabasının arkasına park edip dışarı çıktı. Greg, karşılamak için telsizi bırakıp ona doğru yürüdü. Aralarında oldukça hararetli bir konuşma geçiyordu. Dışarı çıkıp onları sakinleştirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Hepsi benim hatamdı. Gidip bununla yüzleşmeliydim.

Jessica, yırtılmış ve çamurla kaplı siyah elbisesiyle mısırların içinden çıktığı sırada pencereden uzaklaştım.

Greg ve Liz'e doğru hızla koşuyordu.

Görmek istemesem de başka tarafa bakamadım. Onları uyarmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden elimle cama vurup bağırdım.

Jessica onlara ulaşmadan hemen önce Greg'le Liz bir anlığına pencereye baktılar. Gözlerimiz buluştu. Perdeyi elimden bıraktım. Duvara kadar gerileyip yere çöktüm.

Çığlıklarını duymayı bekliyordum. Onun yerine sesler artmıştı yalnızca. Hiçbir şey gelmiyordu. Gözyaşlarıyla kapıya bakarak, Jessica'nın gelmesini bekledim.

Uzun sürmedi.

Gölgesi buzlu camın arkasından geçmişti. Silahımı doğrulttum.

"Defol!" dedim ama ağzımdan sadece bir fısıltı çıktı.

Kapı tokmağı dönüyor, dışarıdan zorlanıyormuş gibi zangırdıyordu. Neyse ki kapıyı kilitlemiştim.

Ayağa kalkıp camın arkasındaki gölgeye nişan aldım.

"Defol!" Bu kez, sesim daha yüksek çıkmıştı.

Bir an için her şey durdu. Aniden ağır bir şey kapıya çarptığında zıpladım.

"Defol!" Artık çığlık atıyordum.

Kız kapıya tekrar vurdu. Tahta çerçeve dağılmıştı.

Tetiği çekip üst üste ateş etim.

Durduğumda kapıdaki cam parçalanmıştı. Deliklerden gün ışığını görebiliyordum.

Uzaklardan Liz'in çığlık attığını duydum.

Odayı geçip kapıyı açtığımda karşımdaki manzara yüzünden geriledim. Greg verandada yatıyordu. Koyu kırmızı kan, etrafında küçük bir birikinti oluşturmuştu. Ağzı açılıp kapansa da sesi çıkmıyor, gözleri boş bakıyordu.

Jessica tepesinde dikilmişti.

"Yaptın!" dedi. "Sonunda…"

Kafamı salladım.

Liz bize doğru koşuyordu. Jessica ona, sonra bana dönüp, "Bir tane daha kaldı…" dedi.

Kapıyı çarparak kapatıp banyoya gittim. Tuvaletin yanma çöküp elimdeki silaha baktım.

Liz'in evin içinde, mutfakta olduğunu, telefonu alıp birilerine Greg'in vurulduğunu söylediğini duyabiliyordum. Onu benim vurduğumu söylediğini…

Banyo kapısına bakınca diğer tarafta Liz'in olduğunu düşündüm. Başka mermi kalıp kalmadığını bilmiyordum. Zaten bana da bir tane lazımdı.

Şansım dönerdi belki.

Lavaboya tutunarak ayağa kalktım.

Ayna boştu.

Dengemi buluncaya kadar orada dikildim. Silahın namlusunu çenemin altına yerleştirip tetiği çektim.

42

Üzerimdeki gökyüzü sarı, beyaz ve mavi çığlıklarla kayıyor. Gözlerimi kapatıp geçmesine izin veriyorum. Sesler geliyor. Ve gittiklerinde tüm duyduğum bir nehrin yavaş akışı.

Sırtüstü yatarak akıntıyla beraber sürükleniyorum.

Gözlerimi açtığımda güneşe bakıyorum.

Biri üzerime eğilip anlayamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Derken her şey son eriyor Yalnız kalıyorum.

Pusun içinde yüzüyorum.

“Bay McCray? Beni duyabiliyor musunuz?”

Ses derinden geliyor. Cevap vermek istiyorum ama nehir çok hızlı akıyor.

“Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?”

Konuşmaya çalışıyorum. Fakat acı, başımın merkezinde titreyip her şeyi dolduruyor. Yine de bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum. Ayaklarım yere değince kalkıyorum.

Nehir artık yok.

Belime gelen mısırların arasında, tarlamdayım. Güneş, ufka yakın bir yerlerde. Tepemdeki gökyüzü engin bir kızıla boyanmış.

Uzakta bir bağırış duyuyorum.

Rüzgâr esmese de etrafımdaki mısırlar canlıymış gibi hareket edip bükülüyorlar. Dönüp sıraların arasında boşluk var mı diye bakıyorum. Fakat ne bir patika, ne de gidecek bir yer var. Sadece bitmeyen yeşil bir deniz…

Bağırış daha da yükseliyor. Altında başka bir şey daha duyuyorum. Boş bir odada parçalanan metalin yankılanması gibi.

Ufku tarıyorum. Önce hiçbir şey yok. Derken bir şey mısırların içinde hareket ediyor. Başlarda yavaş ama gittikçe hızlanıyor. Mısırları yararak bana doğru geliyor.

Koşmaya çalışıyorum ama mısırlar bükülüyor. Kalın ve güçlüler, beni yerimde tutuyorlar.

“Dexter?”

Liz’in sesi.

Seslenmeye çalışıyorum ama mısırlar hareket ediyor. Nefes alamıyorum.

Ses daha da yükseliyor. Hava ağırlaşıp ısınıyor ve yanan benzinin zehir tatlısı kokusunu taşıyor.

Siyah duman beni kaplıyor. Dönüyorum. Neyin geldiğini biliyorum. Dişleri var.

43

Rüyamda evde biri vardı…

Gözlerimi aydınlık bir odada açtım.

Liz, yatağın ayak ucundaki kırmızı plastik sandalyede, kucağında kitabıyla oturuyordu. Kafasını kaldırınca beni görüp gülümsedi.

Gözleri kızarmış ve şişmişti.

Konuşmaya çalışınca ağzımı açamadığımı fark ettim.

Liz, yatağa yanaşıp elimi tuttu.

“Merhaba, Dexter.”

Bir şey söylemeye çalışıyordum, herhangi bir şey ama beni susturuyordu. “Konuşma, tamam mı?”

Bir an daha bana baktıktan sonra elini çekti. “Doktoru bulacağım.”

Kapıya doğru ilerlerken ona seslenmeye çalıştım. Çıkan ses ince ve zayıftı.

Liz parmaklarını dudaklarına götürüp ağlamaya başladı.

Doktor, şanslı olduğumu söylüyordu.

Kurşun çenemin altındaki yumuşak dokudan geçip sol gözümün büyük bir kısmıyla beraber sol göz yuvasından çıkmış. Yolda, dilimi ve çene kemiğimi parçalayıp sinüslerimi yırtmış.

Kurşun kafatasıma girseymiş kemiği delecek hızı olmadığından kavanozdaki bir bilye gibi kafamın içinde dönermiş.

“insanlar böyle durumlarda hayatta kalırlar. Fakat çoğu zaman bitkisel hayatta.” Bir süre duraksayıp ekledi. “Bu anlamda 22’lik oldukça tehlikeli bir silah.”

Çenemdeki telleri unutup konuşmaya çalışınca doktor bana bir defter ve kurşun kalem uzattı.

Greg’in durumunu sordum.

Son dakikada yetişmelerine rağmen ameliyatın iyi gittiğini ve Greg’in birkaç hafta içinde iyi olacağını söyledi.

Sekiz el ateş ettiğimi ama sadece ikisinin Greg’i vurduğunu ekledi. Kolundaki yara ciddi değilse de göğsündeki hayati bir yaraymış ikinci mermi akciğere saplanıp zarar vermeden önce kalbinden bir parça koparmış.

“Karınız yardım için aramasaydı kesinlikle ölmüş olurdu.” Doktor gülümsedi. “Aslında ikiniz de ölmüş olurdunuz.”

Liz bir kahramandı. Her zaman benim yanımda olmuştu. Önceleri tek yaptığı ağlamak olsa da zamanla iyiye gidiyordu.

Çoğunlukla yatakta oturup deftere sorular karalıyor, Liz’e Greg’in nasıl olduğunu soruyordum.

Bir keresinde, olanları yazarak açıklamaya çalıştım ama notlarıma bakmayı reddetti.

“Biliyor…” dedi. “Ve anlıyor.”

Onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini sorduğumda cevap vermedi. Pencereden dışarıdaki parlak güne baktı sadece.

Etrafımda olması güzeldi.

Kimse beni Jessica’yla ilgili sorgulamadı. Liz’e sorduğumda konuyu açmamamı söyledi.

Ben yine de açtım.

Sonunda, haber etrafa yayıldığında kafeden Megan öne çıkıp koruda Jessica ve erkek arkadaşı ile beraber olduğunu itiraf etmiş. Annesinin dolabında bulduğu hapları içtiklerini ve Jessica’nın yere yığılıp nefes almayı kestiğini söylemiş.

“Paniklemişler,” dedi Liz. “Panikleyip kaçmışlar.”

Uzaklara dalıp sessiz kaldı. Bir şeyler düşündüğünü biliyordum.

Liz tekrar konuştuğunda, “Jessica’da kimsenin bilmediği bir tür kalp sorunu varmış. İlaçlar bunu tetiklemiş. Hepsi bu.”

Daha çok sorum vardı ama Liz beni durdurdu.

“Henüz bunu konuşamayız,” dedi. “Şimdi olmaz.”

Ne zaman konuşacağımızı sordum.

“Yakında… “

Bir süre ikimiz de sessiz kaldıktan sonra Tolliver’ların karavanındaki yangını sordum.

Liz’in kafası karışmış gibi göründüğünden hikâyeyi yazıp sayfa sayfa ona verdim.

“Bununla ilgili bir şey bilmiyorum,” dedi. “Ama istersen sorarım.”

İstediğimi söyledim.

Odamda hiç ayna yoktu. Hemşireler zaten sargılardan başka bir şey göremeyeceğimi ama yine de bilmek istiyorsam eski Görünmez Adam filmindeki Claude Raines gibi göründüğümü söylüyorlardı.

Ben de filmi izlemediğimi söylüyordum.

Daha önce, doktor gelip sargılar çıkar çıkmaz Archway'e sevk edileceğimi söylemişti. Bu haberi pek iyi karşılamadım ama şok tedavisi olmayacağının garantisini verdi.

"Bunu yapmayı yıllar önce kestiler," dedi. "Bugünlerde sadece ilaçlar, terapi ve dinlenme var."

Bu, iyi görünüyordu.

Liz, Greg'in ofisindeki yardımcılarından biriyle konuşmuştu. Frank, Dorothy Tolliver ve oğullarının öldüğü yangın için Ezra Hays'i tutukladıklarını söylemişler.

"İtiraf etmiş…" dedi Liz. "Ezra gibi iyi bir insanın böyle bir şey yapacağına inanmak zor."

Haklıydı. İnanmak zordu.

Defteri çıkarıp yardımcının yangını başkasının başlatmadığından emin olup olmadığını sordum.

Emin olduğunu söyledi.

Ezra yalan söylüyor olabilir diye yazdım.

"Neden bununla ilgili yalan söylesin?" Liz kafasını salladı. "Hayır, doğruyu söylüyor. Görünüşe göre, kadının ve çocukların evde olmasına çok üzülmüş."

Tasdikledim. Kasaba dışında olmaları gerektiğini yazdım.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Ezra'yla aramızda geçen konuşmayı anlattım.

"Sana hırsızlık yaptıklarını söyledi mi?"

Kafamla onayladım.

“Yüzleştikten sonra Frank Tolliver’ın Ezra’yı dövdüğünü ve öldürmekle tehdit ettiğini biliyor musun peki?”

Kafamı hayır der gibi salladım. Bu doğruysa Ezra’nın gururu böyle bir şeyi kimseye itiraf etmesine izin vermezdi. Yaşlı veya değil adam bir zamanlar savaş kahramanıydı.

“Ezra seksenlerinde. O adamın peşine düştüğü için onu suçlamıyorum. Çoğu insan aynı şekilde hissederdi. Frank Tolliver bir sürü düşman edinmişti.” Liz pencereye dönüp kafasını salladı. “Yine de kötü bir şey tabii. Herkes çocuklar için üzüldü, özellikle de Ezra.”

Kafamı eğdim.

“Onu tüm bu olaydan kurtarabileceğini düşünen bir avukatı Chicago’dan getirme üzerine bir konuşma bile oldu.”

Yangını çıkarının o olduğundan emin olup olmadıklarını tekrar sordum.

Liz bir süre bana baktı. “O yangını senin çıkardığını mı düşünüyorsun?”

Defteri kapattım. Cevap vermedim.

“Dexter!” Yaklaştı. “Frank Tolliver’ı sen öldürmedin. Anladın mı?”

Bunu düşündüm. Onaylayıp uzağa baktım.

Doktor öğleden sonra sargıları çıkaracaktı. Nasıl görüneceğim konusunda önceden uyarılmıştım.

“Şok edici olabilir,” dedi. “Bu yüzden hazırlıklı ol.”

Korkmuyordum. Yalnızca biraz heyecanlıydım. Göreceğim şeyden hoşlanacağımı sanmasam da şok geçirmeyecektim.

Çocukken Greg’in babasının Birinci Dünya Savaşı üzerine bir sürü kitabı ve kitapların içinde her türlü yaralı askerin resimleri vardı. Greg’le yere oturur, resimlere bakıp en korkunç olanı arardık.

Askerlerin birçoğunun burunları, gözleri ve çeneleri yoktu. Bazılarının hardal gazı yüzünden dudakları erimiş veya siperden bakarken vurulunca suratlarının büyük bölümü uçmuştu.

Böyle bir şeye benzeyeceğimi düşündüm.

O kitaplar hâlâ Greg'deyse belki bir ara getirmesini isterdim, böylece karşılaştırabilirdik.

Beni götürmelerinden önce Greg'le konuşmak istiyordum fakat bunu yapmaya fırsatım olacağından şüpheliydim. Beni görmek için Archway'e gelmesini umuyordum, böylece ona üzgün olduğumu söyleyebilirdim.

Liz, onun anladığını söylüyordu ama emin olmalıydım.

Greg benim ailem gibiydi. Liz ve Clara'yla olduğumuz kadar yakındık neredeyse. Bu, elinizden geldiğinde korumaya çalışacağınız bir şeydi.

Liz, geleceğimiz üzerine konuşmak istemiyordu. Ben de onu zorlamayacaktım. Sanırım bir parçam ne olacağını zaten biliyordu.

Beraber bir sürü güzel yılımız oldu, çoğu insanın sahip olabildiğinden çok daha fazla. O günlerin sona erdiğini görmekten nefret ediyordum ama gerçek şu ki bir süre önce Clara öldüğünde bitmişti zaten.

Farkına varmamız zaman aldı yalnızca.

Yine de bir süre işler iyi gitmişti. Diğer insanlar ne düşünürse düşünsün, biz mutluyduk.

Üçümüz de…

Ve buna sahip olduğunuzda az sürse bile kutsanmışsınız demekti.

Aynaya bakmayacaktım. Yeterince ayna görmüştüm bugüne kadar.

Doktor sargıları çıkarırken hemşire bir tane tutmaya çalıştı ama bakmadım.

"Mühim değil," dedi doktor hemşirenin koluna dokunarak. "Aceleye gerek yok."

Önemli değildi. Aynaya ihtiyacım yoktu. Tek yapmam gereken Liz'in yüzüne bakmaktı.

Tek kelime bile etmesine gerek yoktu.

Minibüs beni Archway'e götürmek için geldiğinde Liz'in evden getirdiği kıyafetleri giydim.

Üzerimde olanlar dışında bir şey götüremiyordum. Zaten oraya vardığımda bunları da çıkaracaklardı.

Elbiselerimi kaybetmek umurumda olmasa da Clara'nın bilekliğini almalarını istemiyordum. Liz benim için saklayacağını söylemişti ama mümkün olduğunca bende kalmasını istiyordum.

Onu yakınımda istiyordum.

Liz tekerlekli sandalyeyle beni park yerine çıkarıp yanağımdan öptü. Yerleştikten bir-iki gün sonra beni ziyaret edeceğini söyledi.

Ağlamıyordu. Onu suçlamıyordum. Kasabada insanların benim için söylediklerini, katlanmak zorunda kaldıklarını sadece hayal edebilirdim.

Minibüse binmeme yardım ettiler. Uzaklaşırken arkama bakmıyordum. Kasabanın dışına, otobana çıkınca kafamı cama dayayıp yol boyunca sıralanmış ağaçları izledim.

Sonunda ağaçlar yerini tarlalara, tepelere ve terk edilmiş tek tük evlere bıraktı.

Hepsi geçiyordu.

Bir süre sahneyi izledim. Derken görüşüm değişti ve camda kendi yansımamı gördüm.

Yüzüm, gündüz görünen ay kadar inceydi. Gülümsedim. Gözlerimi kaçıramıyordum.

Bu, bir hayalet görmeye benziyordu.

SON

YAZAR HAKKINDA

John Rector Omaha, Nebraska’da yaşayan ödüllü bir hikâye yazarıdır. The Cold Kiss adlı romanı filme çekilecek olup şu anda senaryolaştırılma aşamasındadır.